

Roskilde Festival Keep on rockin'

- 8 dage på en mark i Roskilde
- 68.000 mennesker
- 189 bands
- 25.000 frivillige

Roskilde Festival 2008 Se billederne – læs historierne

ISBN 978-87-7680-458-9

9 788776 804589

DR.DK

DR DR DR

Roskilde Festival Keep on rockin'

Brian Christensen

Brian Christensen

Roskilde Festival

Keep on rockin'

DR

indhold

FORORD	3
MUSIKKEN	4
PUBLIKUM	48
MEDIERNE	96
DE ARBEJDER FOR ROSKILDE	128
FREM MOD 2009	150

Forord

68.000 festivalgæster på en mark i otte dage giver en særlig stemning – og et særligt syn. Oplevelserne bør altid deles med en god ven eller veninde. Sådan lyder et godt råd fra en af de mange brugere på dr.dk/roskilde, som medvirker i denne bog. Et andet råd lyder, at man ikke skal planlægge for meget, men i stedet lade sig drive rundt på fest- og campingpladsen og lade sig overraske af det uventede.

Omkring 185 bands leverer musikken, og du når med garanti ikke at høre halvdelen af dem. Omvendt får du helt sikkert nogle overraskelser og store øjeblikke, som du slet ikke havde forventet. Som når ukendte grupper fra Kenya, Cuba eller Cambodja giver den gas, eller når L.O.C. får blåstemplet hip-hoppen på Roskilde med et brag af en koncert på Orange Scene.

I bogen kan du læse om L.O.C.s oplevelse af koncerten, og du kan møde musikere som færøske

Teitur, islandske Mugison og danske Tina Dickow. Grupper som Alphabeat og D-A-D medvirker også, og Sune Wagner fra The Raveonettes beretter beskedent om alle sine rekorder på Roskilde. Kunstnere som Aura, Troels Abrahamsen og Simon Kvamm fortæller om deres største koncertoplevelse på Roskilde som publikummer.

Publikum og brugerne af dr.dk/roskilde bidrager med rygter, mærkelige oplevelser og gode råd til den perfekte festival. En festival, som ifølge vicepolitiinspektør Per Heide Sørensen er roligere end en almindelig fredag aften i Roskilde. En festival, som minder ungdomsrådgiver Tine Bryld om fællesskabet på Christiania. Læs deres rapporter fra Roskilde, og følg P3s vært Camilla Jane Lea, når hun åbner sin dagbog.

Ingen festival uden de 25.000 frivillige! Ti af dem forklarer, hvorfor de slider og slæber, for at vi andre kan få en fantastisk oplevelse. Som da 62-årige Neil Young samlede alle generationer til en usædvanlig smuk og støjende koncert, som i hvert fald 16-årige Anna Øhlenschläger nød i fulde drag. Det samme gjorde mr. Young, som råbte: "Roskilde rocks! The best festival in the world!"

Uanset alder – velkommen til en bog, som du kan springe rundt i og læse, som du lyster. Eneste krav er det åbne sind og den musikalske nysgerighed, som festivalpublikummet altid har med på Roskilde.

Keep on rockin'
Brian Christensen

Din mening

Hvad glæder du dig mest til på Roskilde?

Kilde: dr.dk/roskilde

Til åbningskoncert med Teitur

Klokken 19:42 bukker Teitur for de 30.000 publikummer foran Orange Scene. Han har netop sunget sidste strofe i a cappella-nummeret 'The Singer'. Ene mand med sin stemme er han trådt helt ud på scenekanten og slutter med ordene "I sing to be loved". Der er helt stille!

//Foto: RockPhoto, Jens Dige

MUSIKKEN

189 bands fra 29 nationer gav koncert på en af festivalens syv scener i 2008. Et rekordstort antal, hvoraf en tredjedel kom fra Danmark. Tina Dickow og L.O.C. gav begge en mind-eværdig koncert på Orange Scene, mens Sune Wagner satte endnu rekord med sin optræden nummer 13 på Roskilde. Alle tre kan du møde i dette kapitel, hvor også Alphabeat, Mugison og D-A-D fortæller om deres særlige forhold til Roskilde.

Roskilde Festival åbner normalt med et rockbrag på den Orange Scene, men ikke i 2008. Den færøske singer-songwriter Teitur skal prøve kræfter med Nordens største scene med sin mere lavmælte musik, hvilket har vakt kritik, forventninger og stolthed.

En knoklende original

Teitur sidder ved buffet'en i kunstnerbyen, det helligste område på festivalen bag Orange Scene.

Han sidder i afslappet selskab med vennerne, men bliver afbrudt af DRs radioproducer Anders Dohn, der mangler en sætliste til sine teknikere. Aftens koncert skal optages.

Teitur er, som han ser ud, og så alligevel ikke. Han kan synes mut, afdæmpet og indadvendt, men han er også munter, smilende og omsorgsfuld over for de andre musikere og de ti korpiger. Nogle gange er han ved at slå knuder på sine

fingre, hænder og arme. Nervøs er han dog ikke:

– Siden jeg fik besked om jobbet, har jeg knoklet for at blive klar til i dag. Et kor skulle samles, arrangementet til blæserne er skrevet om, og så er Kresten Osgood på klaver og Jacob Bro på guitar kommet til. Vi har derfor øvet flittigt, og nervøsiteten er ligesom blevet glemt til fordel for arbejdet, men den kommer nok, lige inden vi går på, fortæller Teitur med et lidt flakkende blik.

Farmand, Færøerne og rygten om Roskilde

Teitur Lassen er født på Færøerne, boede i Holstebro, fra han var 17, og efter en tid i London har han i dag en lejlighed i Stockholm med sin svenske kæreste, Anna Emilsson. Faren, Jógvan Páll Lassen, bor stadig i Tórshavn, og han kom virkelig i medierne, da en færøsk journalist spurgte, om sønnike skulle åbne Orange Scene eller ej. Jógvan Páll tøvede et

Manager Christian Ulf-Hansen og Teitur. //Foto: Brian Christensen

øjeblik, for han måtte vist ikke bekræfte det. Men rygten florerede allerede på Færøerne, på grund af to ord på Teiturs hjemmeside.

Teitur og band havde i USA fejret beskeden om festival-jobbet med en ordentlig fest, og til stede var også Teiturs webmaster, der har fået besked på at opdatere hjemmesiden. Dagen efter tilføjede hun et "Main Stage" ud for Roskilde-jobbet, og så rullede lavinen. Teitur bedyrer faderens uskyld:

– Journalisten ringer, og jeg benægter, fordi festivalen selv vil offentliggøre åbningsnavnet senere. Min booker benægter også, og vi fjerner hurtigt ordene "Main Stage" fra hjemmesiden. Men fordi min far tøver, kommer historien alligevel i avisen, og snart bekræfter festivalen endeligt, at den er god nok.

Det er stort på Færøerne, at en færøing får lov til at åbne Orange Scene på Roskilde. Ligesom i

Danmark har festivalen en ganske særlig status blandt de færøske unge. Ofte rejser de til Danmark for at tage en uddannelse, og under dette ophold får mange også deres første helt store festival- og musikoplevelse på Roskilde. Teitur er derfor nationens stolthed, men på spørgsmålet, om det er nok til at få opkaldt sin egen vej eller tunnel, griner han:

– Teiturs Tunnel!!! Jeg vil nu hellere have mit eget hus først.

Radiohead er kommet for sent!

Denne torsdag er Teitur stået op klokken syv. Han kunne ikke falde i søvn igen og mødtes med vennerne til morgenmad. Kor, crew og hele bandet troppede derpå op i DGI-Byen i København og kørte samlet til Roskilde, hvor de ankom klokken 11:30. Straks var det ind i skurvognene og øve de sidste arrangementer igennem, og derpå var der frokost, interview med islandsk radio og så lidt hvile.

Dér kommer Thom Yorke sgu slentrende med et bundt gulerødder! Forsangeren fra Radiohead ser vældig afslappet ud og ligner bestemt ikke nogen rockstjerne. Håret stritter sløvt, de hvide cowboybukser hænger lidt, og en lille topmave ses under den mørke undertrøje. Spøjst. Her går et af årets største navne og ser så ganske almindelig ud. En lille lort på max. 170 cm inkl. strithår. Heller ikke Radioheads crew imponerer. Lastbilerne med det miljøvenlige scenelys er stærkt forsinkede, hvilket betyder at Teiturs lydprøve bliver udskudt og udskudt.

Manager Christian er irriteret, og først klokken 17:10 – mere end to timer forsinket – kan Teitur og band komme op på den Orange Scene og lave lydprøve.

Snapsen går rundt, og Teitur går på

Efter 40 minutters lydprøve er det ned i kunstnerbyen igen. Blot 300 skridt væk, men som i en helt

anden verden. Her har korpigerne taget lidt sol og drikket cola. Teiturs nakke og skuldre har fået lidt massage, og en flaske snaps er gået rundt med ønsket om en vellykket koncert. Korpigerne har skiftet til de fineste kjoler. Teitur har fået hvid skjorte og seler på, og manager Christian beder venner, familie og påhæng om at gå ud på tilskuerpladsen, så musikerne lige kan få et øjeblik sammen.

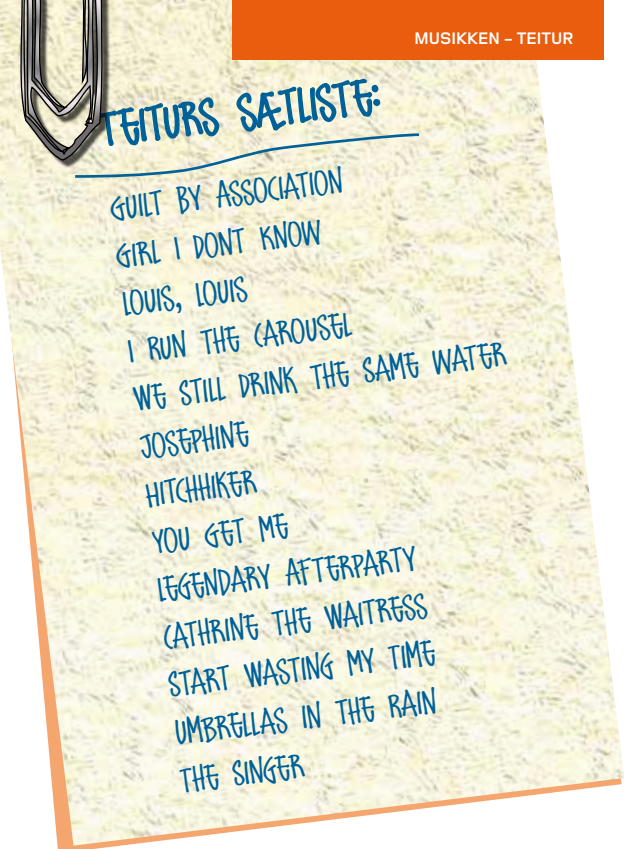
Klokken er 18:23, og årets to konferencierer, Flemming Christensen og Per Sinding-Larsen, byder velkommen til årets Roskilde Festival. Teitur og musikerne er kommet op på bagscenen. Der bliver uddelt krammere, og nu bliver der nervøst vredet fingre hos den gæve færøing.

Præcis klokken 18:30 går Teitur ind på Orange Scene til lyden af et kæmpebrøl og høje hvin. Violinbuen trækkes over guitarstregene, og et mørkt, dystert og stille stykke musik folder sig ud. Ikke ligefrem en rock'n'roll-åbning, hvilket flere kritikere på forhånd har påpeget. Selv er Teitur meget afklaret med valget af ham som åbningsnavn:

– Jeg har forstået, at det er festivalens hensigt at gøre op med folks vaner i forbindelse med åbningen af Orange Scene. At der har været en undren og skepsis over det, forklarer måske netop behovet for at gøre noget nyt og uventet.

To dage efter sin optræden på Orange Scene dukker Teitur op i DR2s Temalørdag direkte fra Roskilde. Begeistret og "i virkelig godt humør" forklarer han om store problemer med hensyn til sin madras. For skal den ligge hos hans danske venner i campingområde G, eller i den færøiske lejr i område E? Den bør ligge der, hvor festen ender, hvilket man heldigvis ikke kan planlægge, konkluderer Teitur næsten, inden studievært Adam Duvå Hall får stoppet ham. //Foto: DR2

Teitur alene med 30.000

Thom Yorke har taget opstilling ude i venstre side på scenen. Med et ordentlig kaffekrus nyder han to numre og vil ikke fotograferes. Men han kan godt lide Teiturs 'Louis Louis' og den efterfølgende

Åbningsnavne de sidste 10 år:

Volbeat, 2007 • Magtens Korridorer, 2006 • Ikscheltaschel, 2005 • Mnemic, 2004 • Baby Woodrose, 2003 • Superheroes, 2002 • Palle Mikkelborg/Deftones, 2001 • Tremolo Beer Gut, 2000 • Gluecifer (Norge), 1999 • Psyched Up Janis, 1998

De åbnede faktisk Roskilde 2008

Nok fik Teitur æren af at åbne festivalens Orange Scene torsdag, men det var faktisk bandet **Majorian**, som spillede først på årets festival 2008. De spillede om søndagen før festpladsen blev åbnet, hvilket blev startskuddet på fire dages warm-up på den lille campingscene Pavilion Junior. **Majorian** er en gruppe med rødder i den bornholmske klippegrund, som nu har bosat sig i København. Musikken kan beskrives som en eksperimenterende udgave af Swan Lee, hvilket forstærkes af **Maria Mortensens** stemme, der leder tankerne hen mod Björk og Pernille Rosendahl. Gruppen vandt **LiveContest DK** tilbage i april 2008 – en slags DM i Rock for nye bands. Præmien var en tariffbetalt Danmarksturne, studietid med selvvalgt producer, gavekort på 10.000 kr. til musikgear og et job på dette års Roskilde Festival. – Vi arbejder hårdt på at blive lidt mere udadvendte, og så skal vi også skrive nogle flere up-tempo-numre, som kan sætte lidt gang i festen, når vi er ude. Vi knokler på og håber, at det vil kunne høres på vores kommende plade, siger **Mads Brendes**. Majorians debutalbum udkommer til foråret og produceres af **Paul Schroeder**, der tidligere har justeret knapper for grupper som Stone Roses og Verve.

Majorian//Foto: RockPhoto, Anders Birch

'I Run the Carousel'. Derefter lister han bort. Klokken er blevet 19:37, og tiden er skredet. To numre må droppes, og bandet forlader scenen. Teitur træder helt frem på scenen.

Teitur står alene foran 30.000 festivalgæster, og kun bevæbnet med sin stemme synger han: "I always had the voice, and now I am a singer." I over en time har Teitur, band og de ti korpiger fyldt den 30 meter brede Orange Scene ud, men nu fyldes den kun af Teitur og hans stemme. Han slutter i en høj lys tone med ordene: 'I sing to be loved' – og der er helt stille – et øjeblik – hvorefter en bølge af bifald skyller op mod scenen. Klokken er 19:42, og med et stort smil bliver Teitur modtaget på bag-scenen med kys og mange kram. I kunstnerbyen

går endnu en flaske snaps på rundtur. Klokken 20:15 får jeg placeret Teitur i en sofa i en af skurvognene til et interview, men han er ikke meget for at sidde stille. Dagens oplevelse skal deles med vennerne udenfor.

14 dage efter festivalen

Det ærgrer stadig Teitur lidt, at han måtte droppe to numre til åbningskoncerten, men derudover sidder han tilbage med en skøn følelse. En taknemmelighed over, at alt gik op i en højere enhed, og at han blev en del af Roskilde, hvis formål, ifølge Teitur, er at sprede glæde.

– Efter koncerten flyttede jeg ind i campingområde E, hvor jeg havde et telt med en masse

færing. Der blev selvfølgelig festet en del i lejren og ude på pladsen, og jeg fik da også set et par koncerter. Faktisk var det først, når jeg slog mig ned og ikke piskede rundt til alt og alle, at jeg kom rigtigt ind i stemningen. En stemning, som jeg gerne vil opleve igen, og det samme gælder med Orange Scene. Min karriere slutter jo først, når jeg er blevet en meget gammel mand, så måske det bliver til et gensyn en dag? Jeg er i hvert fald frisk på en sang!

Eneste kvinde

på Orange Scene – Tina Dickow!

Det lignede en fejlcasting af de store, da Tina Dickow blev annonceret som eftermiddagsåbner på Orange Scene. Om søndagen! Og som opvarmning for trash-metalbandet Slayer!? Men den blide sangerinde er gjort af et særligt stof. Hun kan selv – også over for 40.000 publikummer.

Tina Dickow er en 31-årig sangerinde, som primært dyrker det stille, intense og personlige univers. Normalt lyttes der til Dickows sarte folkepop på landets mindre spillesteder, men i dag er der plads til 60.000 publikummer på græsmarken foran festivalens største scene. Et antal, som kan virke skræmmende på en del musikere, men det modsatte må næsten være endnu værre! En stor festplads med plads til 60.000, men mennesketom! Men sådan gik det selvfølgelig ikke. 40.000 mennesker badet i solskin er klar til at tage imod Tina Dickow denne søndag klokken 15.

– Jeg forventede, at panikken ville tage mig i minutterne op til koncerten, men overraskende nok følte jeg mig ret tryk og rolig, da jeg gik ud på den gigantiske scene, fortæller Tina Dickow

et par uger efter koncerten. Hun har nu sundet sig oven på sit største job hidtil, og efter en lille mini-ferie – plus færdiggørelsen af et bokssæt med tre ep'er – er hun frisk på et interview.

– Det var et virvar af følelser og indtryk kogt sammen til et superøjeblik fortæller Tina, da hendes indtryk er kogt sammen til et øjeblik. Et øjeblik, hvor hun som årets eneste kvindelige navn gik på den orange scene:

– Om formiddagen sad jeg og funderede over et par ord til publikum. Da jeg i tankerne kom til det sted, hvor Karoline (korpige) og jeg står alene på scenen, tænkte jeg, at det må være et ret usædvanligt øjeblik med to piger helt alene på Orange!! Derfra var der jo ikke langt til at konkludere, at der faktisk ikke var andre kvindelige navne på scenen i år, hvilket der desværre

// Foto: RockPhoto, Anders Birch

Gitaristen Kerry King og trash-metalbandet Slayer spillede efter Tina Dickow på den Orange Scene. På spørgsmålet om, hvorvidt det var fedt at spille opvarmning for legendariske Slayer, svarer Dickow: – Det var super! Under vores koncert sad der en stribe af Slayer-fans i kø for at komme først i pit'en til deres koncert. Det var efter sigende den eneste gang på festivalen, hvor de brugte deres ørepropper! //Foto: RockPhoto, Klavs Bo Christensen

ikke er noget overraskende i. Ved alle de arrangementer og prisuddelinger, jeg har været med til, har der været en stor overvægt af mænd.

De mange mænd må siges at være et gennemgående historisk træk i pop- og rockmusikken. Tænk på, hvilke danske kvinder som vil kunne magte den Orange Scene i dag – og samtidig passe til festivalens profil. Personligt kan jeg kun komme i tanker om Sharin Foo fra The Raveonettes, Pernille Rosendahl fra The Storm og Anni-sette fra Savage Rose. Tina Dickows udenlandske bud lyder:

– Med vores ofte lidt mere skrøbelige udtryk er vi kvinder jo nok bedre egnet til de stemningsfulde telte, medmindre vi snakker Björk eller de store pop-chicks à la Beyoncé. Jeg gad nu godt høre Eurythmics – Annie Lennox er for sej! Måske også en KT Tunstall, Tracy Chapman eller PJ Harvey, foreslår Tina Dickow.

Gamle mænd og magi

I 2002 blev Tina Dickow inviteret med til 'Udenfor Sæsonen' – en koncertrække på Bornholm iscenesat af Steffen Brandt fra TV-2. Siden da har der været et specielt bånd imellem de to århusianere, og de har flere projekter i støbeskeen. Begge høster de inspiration af samarbejdet, hvor især Tina trækker på Steffens erfaring, ro og nysgerrighed. Et oplagt spørgsmål lyder derfor til Tina – *hvordan var det at kunne invitere "den gamle sangskriver" op på scenen?*

– Det var skønt! Det er altid en fornøjelse og ære at have Steffen B med. Det var også rart op til koncerten at vide, at han ville komme ind halvejs og tage lidt af "trykket". Og så er det jo fantastisk at få lov til at synge hans skønne oversættelse af af Leonard Cohens 'Hallelujah'. Et magisk nummer.

Du er også begejstret for en anden ældre herre, nemlig Neil Young. Fra scenekanten sagde du, at det var helt vildt at stå på samme scene små 12 timer efter ham.

PROFIL:

Fulde navn: Tina Dickow Danielsen
Født/by: 14. oktober 1977, Århus
Bopæl: London
Kæreste: Single
Uddannelse: Lidt religionsvidenskab ved Aarhus Universitet og et par år på Det Jyske Musikkonservatorium, men intet færdiggjort.
Mit store idol: Bob Dylan
På min iPod lige nu: Fleet Foxes, Coldplay og Joan As Policewoman.
Mit bedste råd til en kommende festivalgæst: Jeg er alt for forkælet til at kunne give gode, brugbare råd! Men bliv gode venner med én, som kan skaffe armbånd til Mediebyen, hvor der er læ, gratis øl og gode toiletter :o)

// Foto: RockPhoto, Anders Birch

Kvinder på Orange Scene de sidste fem år

2008: Tina Dickow
2007: Björk, Basement Jaxx
2006: Ana Matronic (Scissor Sisters),
Denise Johnson (Primal Scream)
2005: –
2004: Kim Deal (Pixies)

– Ja, det mente jeg faktisk! Det særlige ved at stå på Orange Scene – og det er en særlig følelse! – er blandt andet, at så mange af de største navne har stået der. Scenen har jo en historie og en tyngde, som tilfører det hele et ekstra skud magi og energi!

Hvilken fornemmelse havde du så, da du gik af Orange Scene?

– Jeg havde kæmpe, kæmpe, KÆMPE optur over at have klaret mig igennem uden hæmmende nerver og uden at falde til jorden. Der var masser af mennesker, og dem, jeg kunne se, så ud til at have haft en dejlig eftermiddag. Vi kunne mærke dem! Det er det helt særlige ved Roskilde i forhold til andre danske festivaler. De folk, der kommer, er folk, der går til koncerter hele året; musik-entusiaster! Og man får meget kontant afregning for det, man laver på scenen – man kan høre og fornemme publikum på en helt unik måde. Så jeg var HØJ!

Kun ét mål tilbage

Det har aldrig været et mål for Tina Dickow at spille på den Orange Scene, fordi den har syntes uden for rækkevidde, men denne søndag skete

det altså. Kunstneren blev sat på en prøve og tog udfordringen op. Kvitteringen lød på 40.000 stabile tilhørere til trods for et fuldt program på festivalens øvrige seks scener. Anmelderne var derimod delte:

Gaffa:

Tina Dickow har en håndfuld velegnede numre til diva-stadionrock-formatet, men i længden, når man skræller sympatien og hyggen væk, så er der stadig lige et musikalsk trin op til den internationale klasse, som Orange Scene kalder på. *Simon Christensen.*

Berlingske Tidende:

Modsat Joan As Police Woman var der anderledes klasse over Tina Dickow, der midt på søndagen præsenterede publikum foran Orange Scene for et udvalg af sine allerfineste sange. Og ikke mindst en vidunderlig smuk udgave af Nobody's Man løftede hende op på det mesterniveau, hendes plader i glimt har vist, hun hører til på. *Jeppe Krogsgaard Christensen, 5/6 stjerner.*

Politiken:

Trods den udtalte sympati for den blonde århusianer, der prisværdigt holdt fast i både sit modersmål og sin dialekt, havde Dickow og Co. dog svært ved at nå bare nogle få meter ud på den store plads. *Erik Jensen.*

Selv var Tina Dickow ovenud tilfreds med sin koncert i Roskilde, og i Danmark har hun faktisk kun ét mål tilbage:

– At kunne blive ved! At blive ved med at være nysgerrig og søgende og skrive gode sange. At blive ved med at kunne røre folk og at kunne holde fast i mig selv hele vejen. Jeg har ingen håndgribelige mål – jeg synes allerede, at jeg har opnået mere, end jeg turde drømme om, da jeg startede!

En af landets mest respekterede singer-songwritere

Flotte anmeldelser, udsolgte koncerter og et samlet salgstal på omkring 170.000 albums. Tina Dickow har efterhånden opnået en status som landets mest beundrede singer/songwriter, især blandt det kvindelige publikum. En status, der kommer bag på kunstneren selv:

– Der er mange ting, som er kommet bag på mig i min karriere, og det er en skøn følelse. Jeg tror, det handler om, at jeg tager sangskrivningen så alvorligt. Jeg har boet London i en årrække og i den tid dedikeret mit liv til at skrive, og jeg har turneret alene med guitaren for at blive en solid og ærlig performer. Det hører også med, at jeg har styret min karriere selv, og udgivet mine albums på eget pladeselskab, og selv om det betyder, at man ikke kan storme frem – som med et stort selskab i ryggen – så betyder det også, at man kan holde fast i sig selv som menneske og vokse i sit eget tempo. Dét er alfa og omega i en karriere som min, hvor man er så tæt på sit publikum og skal forsøge, så uforfængeligt som muligt, at røre og bevæge dem.

Er det ikke tilfredsstillende at have opnået denne status, uden at have dyrket de røde løbere og være i Se & Hør, Billed-Bladet og Alt for damerne?

– Jo, for pokker – det er den skønneste følelse!

Har du overhovedet kendskab til, om der er skrevet en artikel om dig, som har haft en negativ klang eller været lidt skandalepræget?

– Egentlig ikke, men Se & Hør og Kig Ind har flere gange skrevet interviewartikler om mig – uden at have talt med mig eller spurgt om lov! Det har nu altid været fine og respektfulde artikler, hvorimod anmelderne har været ude med riven, men det er jo ”the name of the game”.

Tina Dickow har vundet flere priser. To Danish Music Awards, som Årets sangerinde i 2006 og Årets sangskriver i 2004. Hun modtog musikkritikernes pris, Steppeulven som Årets komponist i 2004. DRs P3-pris på 100.000 kr. blev hun tildelt i 2006 for hendes mod, selvtillid og talent. Senest har Tina Dickow modtaget kronprinseparrets kulturpris på 500.000 kr.

Et bæret Alphabeat

//Foto: RockPhoto, Ditte Valente

Lørdag nat kl. 01 står poporkesteret Alphabeat på Odeon-scenen. Overvældet over at få lov til at spille på Roskilde og begejstret for, at folk er mødt så talstærkt frem. Bandet har international succes og er klar over, at det hele måske er slut om fem år.

Forsangeren, Stine Bramsen, og keyboardspiller Rasmus Nagel er med på en telefon fra London. Her har gruppen bosat sig for at slå igennem i England, og dét er lykkedes. Deres album 'This is Alphabeat' har ligget på den engelske album-top-ti-liste, hvilket kun Aqua og Nina & Frederik tidligere har prøvet i henholdsvis 1997 og 1960! Men ambitionerne er større end det. Rasmus Nagel:

– Vi er i kontakt med nogle pladeselskaber i USA, men vi har altså ikke skrevet under på noget, selvom bladene skriver noget andet. Det at prøve lykken i det forjættede land, at gøre det umulige og bare det at rejse rundt i det enorme land ville være fantastisk, fortæller Rasmus. Han bakkes op af Stine:

– Vi ved jo godt, at vi laver naiv popmusik, og selvom nogle måske vrænger på næsen af genren, så er der også mange muligheder i den. Popmusik

er universelt, hvorfor vi også gerne vil ud med den – så langt ud, vi kan.

Drak sig ned i tempo

Lyden af Alphabeat kom langt ud lørdag nat på Odeon-scenen. Teltet med plads til 6000 var propet og tilmed omringet af festglade gæster.

– I løbet af eftermiddagen havde vi drukket lidt rødvin for at falde ned, for vi var mere nervøse end normalt. For det første var det jo Roskilde, og for det andet skulle Chemical Brothers – et af festivalens hovednavne – spille samtidig på Orange Scene. Jeg frygtede et halvtomt telt, men da jeg kiggede ud gennem en sprække i bagtæppet, kom jeg helt op at køre, fortæller Rasmus med stor iver i stemmen. Benovelsen høres også i Stines stemmeføring:

– Det var en kæmpe, kæmpe oplevelse, for

16-årige Mathias vandt et møde med sine idoler fra Alphabeat. Med sig havde han en gave – en dagbog med udklip og beskrivelser af hans mange koncertoplevelser med bandet. Foto: dr.dk/skum

Roskilde er jo det største, man kan opnå som musiker i Danmark. Fra de tidlige dage i Silkeborg har vi drømt om det, men troede faktisk ikke, at de ville binde an med et popband som os. Det gjorde de, og efter vores faste ritual – hvor vi står i rundkreds, skulder ved skulder helt stille og giver hinanden et lille kærligt tryk – så var der helt klart lidt ekstra fugle i maven inden koncerten.

Superfan Mathias

En spændt ung mand skulle også møde Alphabeat på Roskilde. DRs SKUM-redaktion kørte en konkurrence under festivalen, hvor fans kunne møde deres idol. En mødte L.O.C., en mødte Veto, og Mathias skulle møde Alphabeat – som så mange gange før!

– Da vi hørte, at en 16-årig ung mand fra Sydsjælland havde vundet, tænkte vi straks på Mathias. Han har været til rigtig mange af vores koncerter, og vi hilser altid på ham, når han står der på forreste række, fortæller Stine. Rasmus fortsætter: – Han kaster også bamser op til os på scenen. Bamser, hvor der nogle gange er tapet en dvd på. Så har han lige indspillet en video, hvor han danser til vores musik, og så har han besøgt

den samme skov, hvori vi indspillede musikvideoen til 'Fantastic 6', så jo – Mathias er virkelig en superfan!

Til mødet med Alphabeat havde Mathias en gave med. En dagbog over alle de koncerter, som han havde overværet med Stine, Rasmus, Troels og de 3 x Anders. Om gaven siger Rasmus:

– Jeg ved godt, at det lyder lidt oldemor-agtigt, men det er faktisk sjovt at se, hvordan vi har forandret os igennem de sidste år. Der er sket rigtig meget, og heldigvis har vi nu fundet vores stil og udtryk.

Fem korte svar

Stine, hvor mange gange har du sunget ordet "fascination", og er du ikke snart træt af det nummer?

– Jeg havde en "down-periode" med nummeret for et år siden, men nu elsker jeg det. Det har skabt os og defineret vores lyd. Et lille hjertebarn med et ord, som jeg i hvert fald har sunget 500 gange, hvis ikke 1000. Men det gør altså ikke noget!

Nummeret 'Fascination' bliver brugt i en Coca Cola Light-reklame. Har I scoret kassen?

– Det er tæt på, siger Rasmus og tilføjer kækt:

Anders SG Nielsen. Alphabeat har givet over 100 interviews de sidste måneder. Dét spørgsmål, som alle spørger om, er: Hvorfor sagde I nej til at turnere med Spice Girls? Svaret er: Spice Girls var en fest for ti år siden, og Alphabeat er en ny fest – sandsynligvis med et andet publikum. //Foto: RockPhoto, Nanna Kreutzmann

//Foto: RockPhoto, Ditte Valente

– Nu er der i hvert fald til et par skjorter i H&M!
I har boet i London et års tid nu. Hvad savner I mest fra Danmark, ud over venner og familie?

Stine: – Rugbrød! De har så dårligt brød herovre, at man ikke fatter det, men heldigvis er der åbnet en helsebutik lige om hjørnet, og her bager de brød hver morgen.

Rasmus: – Selvom jeg til tider hader den jyske stemning og mentalitet, så savner jeg den også. Dét, at tage det lidt roligt og ikke buse frem kunne englænderne godt lære lidt af. Ellers savner jeg nogle

grønne græsplæner, så vi kan komme ud og spille lidt fodbold!

Hvilket band vil I anbefale jeres fans også at lytte til?

Stine: – Frankmusik! Thornton Heath laver helt vild god og skæv popmusik – og er snart pladeaktuel!

Rasmus: – Jeg vil gerne anbefale Private med Thomas Troelsen, Sam Sparro og det gamle med Prince.

Jeg har læst, at I ikke regner med at være sammen om fem år – er det rigtigt?

Rasmus: – Fem eller ti år skal nok passe, for vi kan

ikke stå og spille den samme musik som i dag, når vi bliver 30.

Stine: – Vi skal i hvert fald forny os, hvis vi fortsat skal spille sammen om fem år.

”The word is on our lips”

Lørdag klokken 02 slutter koncerten med Alphabeat på Roskilde. Én times popfest er slut. Et kogende telt har netop skreget ”fascination” for sidste gang, og langsomt siver publikum begejstret ud i natten. Selv går Stine Bramsen ind i om-

klædningsrummet, og når bandet er samlet, bliver døren lukket i 15 minutter. Der pustes ud, åbnes en øl, og alle kigger lidt ud i luften. En milepæl er sat. Og for første gang til en koncert på Roskilde har Stine faktisk kunnet se noget!

– Jeg har jo været publikummer på Roskilde tre gange før, men da jeg kun er 159 cm høj, er det ikke så meget, jeg har fået set på scenerne – kun på storskærmene. Men i dag fik jeg det hele med. Og det var et skønt syn.

Stine Bramsen får ofte spørgsmålet: Er det ikke et problem, at tre i bandet hedder Anders? Svaret er: Nej, vi bruger bare hinandens efternavne. Smart ikk’? //Foto: RockPhoto, Nanna Kreutzmann

Årets musikalske overraskelser

Navne som Veto, Efterklang og Seasick Steve kom helt bag på Lena, Tine og Jesper. Alle havde de nogle forventninger, som blev overtruffet af virkeligheden – eller også dumpede de bare ind i et telt, hvor der var gang i den vildeste fest.

Lady Saw. //Foto: RockPhoto, Carsten Snebjerg

Efterklangs kvindelige sanger og keyboard-spiller, Anna Brønsted. //Foto: RockPhoto, Ditte Valente

Et godt råd til enhver festivalgæst er: Gå efter et band, du ikke kender, men som har et fedt navn, som fx finsk-franske The Dø, som spillede ved o8-festivalen. Uanset kvaliteten er det altid noget, man husker og taler om. Denne bogs forfatter dumpede ved et tilfælde ind hos jamaicanske Lady Saw. Hun oste langt væk af sex, men vi mænd var bare de værste bæster, som udnyttede kvinderne og bare ville have fisse. Selv havde hun hånden godt nede i skridtet, og ud af højttalerne kom dampende dancehall og vuggende reggae. Hun faldt dog ned og leverede en følsom afdeling, hvor hun fortalte om sine aborter og sit ønske om at blive mor. Temmelig 'in your face' – især lige efter en koncert med Teitur, der er knap så direkte omkring emnet sex!

Overraskelser er der rigeligt af på Roskilde Festival. Nogle skal man selv opsøge, mens andre bare kommer og fanger en. Her er en række overraskelser fra årets festival indsendt og fortalt af dr.dks brugere.

THE CAMPBELL BROTHERS. Hvem havde tænkt på, at kristen gospel kunne sætte så meget gang i mine dansefødder!? FEDT! *Iben Christiane Hansen, Århus*

SIMON KVAMM – da han gik på Orange Scene sammen med L.O.C. og fyrede 'Hospital' af, gik der et nostalgisk sus gennem publikum. Det var fantastisk især at se dem om dagen i solskin og ikke om natten i regnvejr som sidste år. Samme sang og to helt forskellige oplevelser, men begge fantastiske. *Tine Bækkelund, Haarby*

EFTERKLANG. Jeg havde kun hørt et enkelt nummer med dem hjemmefra og forventede ikke det store. Heldigvis tvang en ven mig med til deres koncert. Og hvilken koncert! Så meget energi og musikalitet samlet på et sted. Jeg er nu forelsket. *Tine Paulsen, Sønderborg*

THE TING TINGS. Havde ikke hørt om dem inden, men alle omkring mig var et stort smil og dansede løs. Super gode vibes og fed musik. *Kasper Svendsgaard, Aalborg*

SEASICK STEVE. En fredag aften i Pavillion indtræder en ældre vagabond, iført overalls, skovmandsskjorte og John Deere-kasket. På sin trestrengede guitar og hans etstrengede Chevrolet vragedel spiller han noget af det svedigste blues, Roskilde længe har hørt (og hvor var det dog tiltrængt). *Jesper Poulsen, Valby*

...Vores betagelse af musikken og hinanden var åbenbart synlig for publikum...

Årets koncertoplevelse var **NICOLE ATKINS AND THE SEA.** Min kæreste og jeg sad på tribunen i Astoria og så dybt i hinandens øjne og mærkede musikken krybe ind under huden og helt ind i de dybeste hjertekamre. Vores betagelse af musikken og hinanden var åbenbart synlig for publikummerne bagved, for efter koncerten gik en fyr hen til os og gav min kæreste et kondom. Overraskende sødt ikk'? :o) *Randi Johansen, Silkeborg*

Det var **RADIOHEAD.** Jeg havde glædet mig til koncerten, men ikke regnet med, at det ville fungere særlig godt med dem på Orange Scene. Var meget positivt overrasket over, at selv de stille sange formåede at holde folks koncentration. Selv de fulde svenskere bag mig blev stille, så det også var muligt at nyde de stille og melodiske perioder. *Anna Sofie Bach, København*

Det var helt klart **HOLY FUCK!** Havde lyttet lidt til dem i forvejen, men de tog totalt røven på mig. Fuck for en power og energi. Det var en fantastisk

afslutning på en dejlig dag. *Palle Overgaard, Grenaa*

Bandet **BAND OF HORSES** skabte en så euforisk stemning blandt publikum, at stemningen smittede af på dem selv. Forsangeren vidste simpelthen ikke, hvor han skulle gøre af sig selv. Han affyrede ikke bare en corny kommentar som "you're the greatest audience ever" – han var tydeligvis berørt. Da vi publikummer først kunne lugte blod, fik han så meget opbakning, at teltet var ved at vælte. *Janus, København*

GIRL TALK. Jeg vidste knap, hvem de var, men fik mig en rigtig god fest. *Ann-Sofie Guldbæk, Lyngby*

ROBYN!!! Jeg havde helt glemt, at hun eksisterede, men pludselig står hun på listen over artister til Roskilde, hvilket bestemt var en overraskelse for mig. Og hun gav den fedeste koncert, hvor alle gik helt amok. Hun var superfed, og stemningen ubeskrivelig. *Emma Broberg, Hvidovre*

VETO! Jeg troede, jeg havde oplevet den ultimative koncertoplevelse på Wembley Stadium 2007, men nej. Folk overalt i teltet var ekstatiske. Man følte sig ét med bandet, der stod oppe på scenen og leverede den ene fantastiske sang efter den anden! Der var så meget energi på scenen, og man kunne se, hvor meget de nød det. Det var fedt! *Lena Olsen, Kgs. Lyngby*

Den største koncertoverraskelse for mig var så afgjort **THE STREETS** på Orange Scene. Mike Skinner gør bare et eller andet ved sit publikum, og det var en kæmpe oplevelse at stå helt forrest i pitten og gå amok. *Stine Camilla Sørensen, Hørve*

Hun begyndte sin karriere som en svensk pendant til Britney Spears, men valgte en anden afkørsel med kras hiphop-attitude og stilfulde popmelodier. //Foto: RockPhoto, Jens Dige

Spanske Elsa Rovayo er uddannet på den anerkendte flamenco-skole Amor de Dios i Madrid, men valgte at bryde med traditionerne og inviterede hiphop, bossanova og jazz indenfor. //Foto: RockPhoto, Jens Dige

LA SHICA. Et sublimt musikalsk, aldrig før hørt orkester og deres knuselskelige, flamencodansende, forføreriske og lillebitte sangerinde med de glimtende øjne. Jeg blev dybt dybt forelsket på stedet og dansede, så tåneglene fløj, og hofterne knagede. *Finn Albertsen, Allerød*

VI ER PENSIONISTER ... er ikke navnet på en gruppe, der optrådte på festivalen 2008. Det er derimod de første ord i et svar, som Tove og Poul fra Kastrup sendte ind til dr.dk i håb om at vinde to billetter. Nu er der jo gratis adgang til festivalen om søndagen, hvis man er pensionist, hvorfor præmien sikkert skulle bruges som gave, hvis de vandt. Det gjorde de desværre ikke, men her deres historie:

– Min kone, Tove, og jeg kom gratis ind, hvilket vi var glade for. Armbånd fik vi skam også, og selvfølgelig var vores børn og børnebørn benovede over, at vi to gamle metusalemmere tog til Roskilde (Metusalem, bibelsk figur, der blev 969 år, red.). For fanden, hvor folk hyggede sig. Vi vovede os ind i det første hvide telt. Jamen, herre Jemini en larm. Jeg har været artillerist og har stået mange gange ved siden af en kanon, som blev fyret af. Man drømmer ikke om, hvilket sug det giver i én. Sådan var det også hos jer i det hvide telt – bare højere! Hvordan kan materiale, lyd og højtalere dog holde til det? Hvordan har I det, når I går derfra? Kan I sove om natten? Vi hører, at der var meget tyveri fra teltene – hvor er det synd, men derudover var der knald på de gamle ører. Hvor var det skideskægt! Må vi komme igen til næste år? Mange hilsener *Tove og Poul, Kastrup.*

Overraskelsernes mand

Mugison

//Foto: Jonas Val

Han bliver liderlig af at spille musik. Han giver sjældent sit band en sætliste, og så har han kun lavet én middag i sit liv. Islandske Mugison gav et åbent hjertigt interview før sin koncert, som han efterfølgende ikke var tilfreds med. Hvorfor? Han gav sig ikke fuldt ud!

Örn Elias Guðmunsson er 32 år. Han er født i Reykjavík, og så fik han sit kunstnernavn i Malaysia. Han var på ferie med faren, Muggur, og da de lokale ikke kunne udtale navnet Örn Elias, blev det hurtigt til ”Muggis søn”, Mugison. Et navn, han har brugt siden pladedebuten i 2003, hvor han alene med sin laptop leverede en slags indie-tronica med elementer af rock og folk. Allerede dengang sang han både falset og vrængede stygt som en dronk – og i 2005 spillede han én af sine bedste koncerter nogensinde på Roskilde. Nu er det 2008, og fredag klokken 13 står han på den lille Pavilionscene:

– Jeg brugte næsten alle mine penge på det job. På at få min familie og to af mine venners familie med, så hele klanen fra Island kunne bakke op. Plus min kun tre måneder gamle søn, som skulle overvære sit første Mugi-gig. Tidspunktet var jo ikke det bedste, men jeg glædede mig alligevel, selvom der blot ville dukke 200 mennesker op – eller bare dem, som var vågne. Men lige før jeg gik på scenen, hørte jeg folk råbe ”Mugi, Mugi, Mugi”, og jeg tænkte, hvad sker der her! Da jeg så gik på scenen, stod der det stør-

ste publikum, som jeg nogensinde havde haft så tidligt på dagen, hvilket bare gav mig en kæmpe portion energi. Jeg var som en dreng, der gik ind i en chokoladefabrik. Det kunne bare ikke gå galt!

Det gjorde det heller ikke. Flere fik sig en gedigen overraskelse, da Mugison samplede og loopede sig selv – og publikum – hvilket skabte en benovet, festlig og lattermild stemning i teltet.

Sampling og loops og det elektroniske isenkram er dog blevet droppet på det seneste og tredje album, ’Mugiboogie’, fra 2008. Et band i kød og blod er hyret ind i stedet, og med håndsving er forstærkerne nu varmet op til rå boogie- og metal-rock. Nogle betegner Mugison som kunstnerisk skizofren, selv kalder han sig bare nysgerrig.

De liderlige fiskere

At spille i band er ligesom at være fisker. Man rejser meget, naturen glider forbi vinduet, og langsomt bliver farvandene ens. Koncertstederne ligner hinanden ganske som industrihavnene i Europa,

En rolig, behagelig og bramfri Mugison to timer før sin optræden på Roskilde. //Foto: Brian Christensen

Aldrei Fór Ég Sudur er navnet på Sudavíks Festival, som Mugison og hans far har arrangeret siden 2003. En festival i en fiskehal, hvor etablerede islandske navne spiller opvarmning for den lokale borgmester eller otte harmonikadamer godt oppe i firserne. Ingen får løn, alt er gratis! //Foto: PR/Hörður

og det er den samme rutine hver dag, påpeger Mugison:

– Man bærer gearet ind, spiller og bærer gearret ud igen, ligesom man smider trawl ud, trækker det ind – ser, hvor mange som stadig hænger på. Når man er færdig med jobbet, sveder alle. Man går ind i en bus for at køre til hotellet, og der lugter virkelig dårligt. En lugt af mænd,

af afbrændte testikler og en liderlighed, fordi vi aldrig får noget, når vi er ude. Vi er jo alle gifte mænd! fortæller Mugison.

Bliver i liderlige af at spille musik?

– Ja, selvfølgelig! Det er sindssyg seksuelt at spille musik, mens det er en mere spirituel ting at lytte til. I hvert fald for mig, og en koncert er egentlig en kombination – meget seksuelt og spirituelt på samme tid. Man skal være i den rette stemning, og derfor er en koncert ligesom et forspil, hvor man hele tiden nærmer sig noget højere og større. Din pik skal ligesom være hård, før du kan gøre noget med den, og sådan er det også med musik.

En middag med bid i

En længsel efter konen har Mugison og bandet også til fælles med fiskerne. To drenge og konen, Rúna, venter hjemme i Sudavík på de nordvestligste øer i Island. En kone, der vistnok kom i garnet takket være en middag:

– Vi havde lige mødt hinanden, og jeg lavede min første rigtige middag nogensinde. En god middag, for vi kyssede til sidst, men vi gik nu altså ikke hele vejen. Menuen var nok ikke helt super, tror jeg. Siden er vi da kommet efter det, men nu styres køkkenet suverænt af Rúna, griner Mugison og tilføjer: – Hun bestyrer i øvrigt også en café derhjemme.

Hjemme er Sudavík. En by med 200 indbyggere, hvoraf mange hjalp med at folde tusindvis af Mugisons seneste album, der leveres i et lædercover. En by med sin egen festival, som Mugison og hans far startede i 2003, og en by, hvor der er ro til at komponere, når årets turné på fire måneder er slut.

Björk, GusGus og Sigur Rós

Mange islandske bands har besøgt Roskilde gennem tiden: Sugarcubes, Apparat Organ Quartet, Mum og mange flere. Man undres over variationen, kvaliteten og mængden af musik fra Island

– et land med kun 313.000 indbyggere. Mugison har et beskedent bud:

– Jeg er selv overrasket over Björk, der nu har været på banen i snart 20 år. Når hun udgiver et album, må alle have fat i det for at høre, hvad fanden hun nu har gang i. Det er imponerende, men jeg tror faktisk generelt, at vi islændinge er meget rige på kreativitet, tilpas selvstændige og vant til at gøre det hele selv. Derfor er det meget naturligt, at vi også selv producerer og udgiver vores plader. Det er en mentalitet, hvor man finder sin egen stemme, holder fast i den – og gør noget ved den! Modsat da jeg boede i London, hvor alle troede, at de skulle have en manager, en booker og et pladeselskab, før de kunne gå i gang med musikken. Vi indspiller derimod et par sange, inviterer folk hjem til koncert i dagligstuen, og så vi tager den sgu derfra!

Samme uhøjtidelighed og spontanitet udstråler Mugison på en scene, hvor der sjældent ligger en sætliste klar for aftenen koncert. Det får bandet lidt mere ”op på tæerne”, mener han:

– Jeg ved ikke, om de kan lide den måde at spille på, men de affinder sig med, at jeg skriger titlen på det næste nummer efterfulgt af mine ønsker om tempo, trommer ind i andet vers og støjende guitarer i tredie. Selvfølgelig går det ofte galt, men andre gange bliver det helt magisk – i hvert fald i mine ører!

Koncerten på Roskilde

Før koncerten i 2008 på Odeon-scenen med plads til 5000 publikummer håbede Mugison, at det ville blive hans mest larmende og mest stolte koncert hidtil, men sådan gik det ikke:

– Jeg gav mig ikke fuldt ud og var slet ikke brændt ud bagefter, hvad jeg burde – og det ærgrer mig. Men publikum var igen fantastiske, og jeg vil elske at komme tilbage og spille på hvilken som helst scene – bare jeg kan få muligheden for at lave et bedre show!

//Foto: Brian Christensen

Anmelderne om Mugison på Roskilde 2008

JYLLANDS-POSTEN: Ingen kunne føle sig sikre, for pludselig stak Örn Elías Gudmundsson i et brøl af en anden og mere sumpet verden. Hvis ikke han stak i et hvin a la Axl Rose fra 1980’er-bandet Guns’n’Roses. *Maz Plechinger*

★★★★★☆☆

POLITIKEN: Gurglende vred det ene øjeblik og engleblid det næste, er det aldrig helt til at vide, hvor man har den karismatiske entertainer. *Simon Lund*

★★★★☆☆☆☆

B.T.: Fremmødet til koncerten var ikke videre imponerende – nok på grund af Band of Horses, som spillede samtidig på Arena – men det forhindrede ikke matrosen Mugison og hans velspillende band i at frontalangribe publikum med sin medrivende rock. *Steffen Jungersen*

★★★★★☆☆

Neil Young

– musik for generationer

Som en af de få formåede Neil Young at samle både unge og gamle til en rocklektion ud over det sædvanlige på årets festival. Med en flæsende og frådende guitar fastholdt den 62-årige canadier publikums totale opmærksomhed. 16-årige Anna Øhlenschläger var imponeret.

– Roskilde rocks! Den bedste festival i verden, erklærede Neil Young til de 60.000 begejstrede mennesker foran Orange Scene lørdag aften. Beundringen skyldte tilbage til en af rockens få legender, der stadig har noget på hjerte og viljen til at levere det uden leflen eller nostalgi. "It's better to burn out, than to fade away" synger den 62-årige musiker, der efterlever sine egne ord med en sammenbidt opvisning i smuk og støjende guitarrock. En hæsblesende og rå koncert, som Anna Øhlenschläger er vidne til. Hun står til højre for lydtårnet og oplever Neil Young live for første gang:

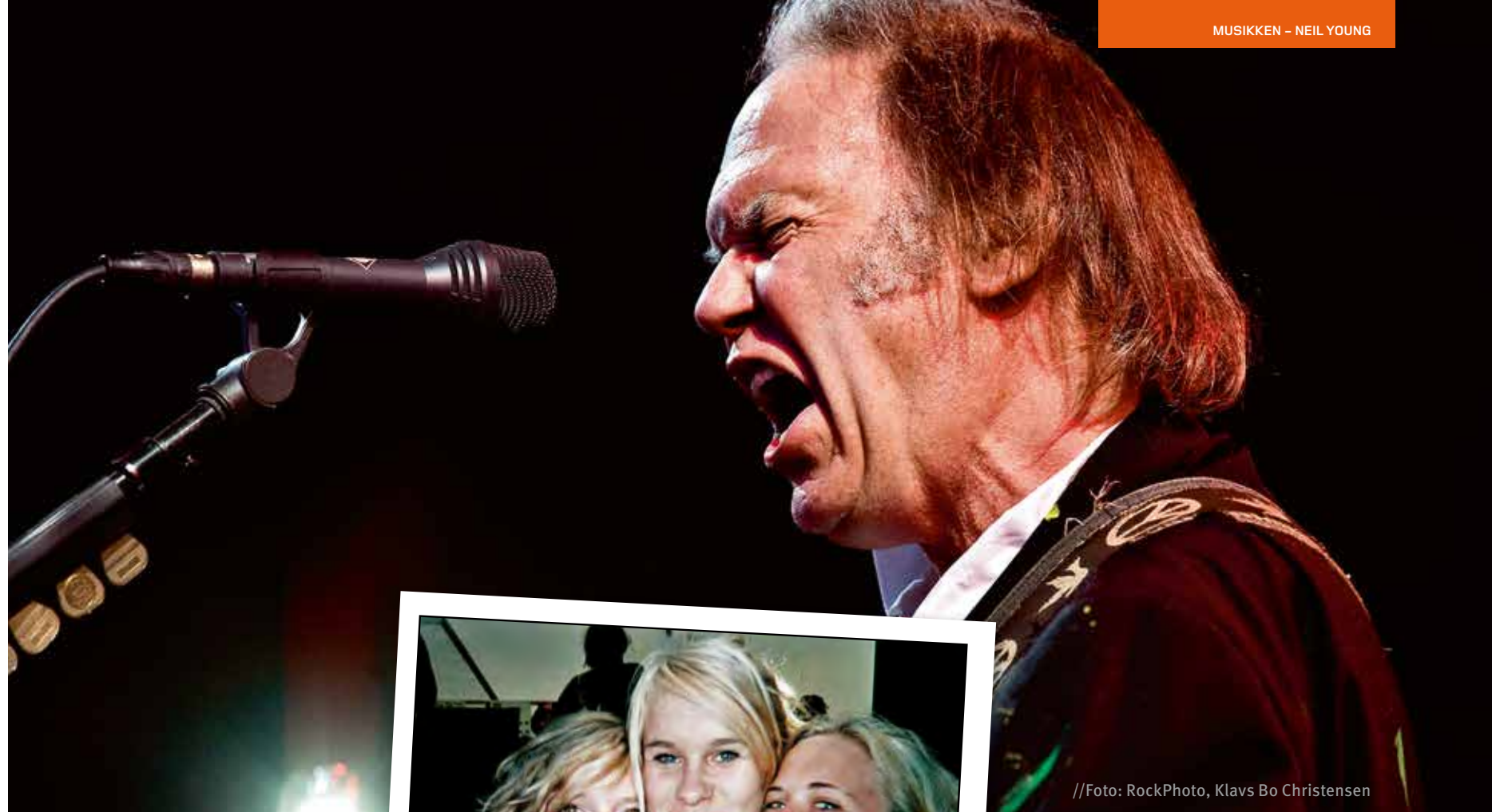
– Der er et eller andet magisk over ham. Præcis hvad kan jeg ikke pege ud, men jeg har lyttet til

ham, inden jeg kom på Roskilde, og syntes allerede der, at det var helt fantastisk. Men at opleve ham live er endnu større end at sidde derhjemme og lytte.

Fede tekster og fællesskab

16-årige Anna Øhlenschläger fra Vesterbro er ikke direkte blevet smittet af sine forældres musiksmag, men hun faldt over nogle Neil Young-numre hjemme på familiens computer og gik derefter ind på iTunes og fandt 'Heart of Gold'. Dét fængede, og efterhånden er der blevet downloadet fem album. Neil Youngs mere støjende udtryk oplevede hun dog først på Roskilde:

– Hjemme har jeg mest lyttet til numre som 'Old

Anna Øhlenschläger med veninderne Anne-Gro Hindersson og Pernille Dahl på hver sin side. //Foto: En fransk fætter!

Det siges ellers at være utrendy med guitarsoloer for tiden?

– Ja, men netop derfor var det fedt at komme til Neil Young, når det ikke kan blive andre steder.

Meget af den nye musik er ikke lige Annas smag, men hun fulgtes da med veninderne til koncert med både The Streets og Gnarl's Barkley. De gik også med hende til Neil Young, selvom de ikke var helt så tændte på en omgang gammel rockmusik.

– Det bedste ved koncerten var at opleve de andre fans. Før har jeg jo siddet derhjemme og lyttet til musikken alene, og hver gang jeg har spillet det

Man', 'Living with War', 'Restless Consumer' og 'Words', som alle har nogle fede tekster. Guitarstøjen lagde jeg først for alvor mærke til på Roskilde. Helt specielt og lækkert, og hans guitarsoloer var også helt vildt fede.

for andre, har de ikke været lige så begejstrede som jeg. Dét var folk på Roskilde, og det var skønt at mærke det her Neil Young-fællesskab.

Anna jammer med Neil

Veninderne blev ikke helt omvendt af Neil Young-koncerten, men Anna Øhlenschlägers interesse for ham er bestemt steget:

– Først lyttede jeg jo primært til Harvest-pladen, men nu er jeg begyndt at grave lidt dybere i hans bagkatalog. Jeg spiller også selv en smule bas og har prøvet at stå og spille lidt til hans sange. Det er rigtig fedt, men jeg er ikke så god til det, siger Anna Øhlenschläger med et lille grin.

Det er et år siden, at Anna opdagede Neil Young. Flere i hendes generation opdagede ham givet på festivalen i år, mens andre blev benovede over det heftige gensyn med legenden, som har et særligt forhold til Roskilde. ”The Best Festival in the World”, som han nu har besøgt fem gange – i 93, 96, 01 og 08 – samt i 1995 på Roskildes enkelt-dagsfestival HeyDay 02 med Pearl Jam og projektet Mirrorball.

Måske er Neil Young ikke decideret lækker, men han er charmerende, når han giver den gas, mener Anna Øhlenschläger. Især lagde hun mærke til hans gamle tynde hår, som stod og bølgede i vinden, når han headbangede. //Foto: Rockphoto, Anders Birch

Fandenivoldskhed!

– Mit største øjeblik på festival var et flashback under Neil Young-koncerten. Jeg huskede, at sidste gang han spillede på festivalen, var det med nøjagtig lige så meget gejst og fandenivoldskhed! I det hele taget tog bedstefar jo fanden ved crowden og for et gammelt grungehoved som mig var det bare lige i skabet! *Kasper Svendsgaard, Aalborg*

to generationer

– Jeg stod og så Neil Young med min søn på 14 år. Alle rundt om os havde tårer i øjnene af glæde, og hårene på armene stod lige op i luften. Blandt andet stod der en gut på 62 år ved siden af min søn på 14. Fantastisk, at han har sådan en stor appel. Neil Young er vist det tætteste, vi kommer på en gud. Tak Neil. *Palle Overgaard, Grenaa*

Øl, smøger og en dejlig pige

– Jeg mødte en super dejlig pige, som jeg snavede med under Neil Young-koncerten. Snavning af super dejlig pige + Neil Young, der fyrer den af + en masse smøger + endnu flere øl = uforglemmelig oplevelse! Selv hvis du havde været på Rosenborg Slot og hørt Leonard Cohen denne aften, var du gået forkert! Orange Scene var STEDET at være den 5. juli 2008. *Janus, København*

L.O.C. fik det BLÅ STEMPIEL på Orange

En milepæl for dansk hip-hop blev sat, da L.O.C. cementerede sin position som Danmarks bedste rapper på Orange Scene lørdag eftermiddag. Vennerne fra Veto, Suspekt og Simon Kvamm kiggede forbi, og 40.000 publikummer var inviteret med til en beskidt fest – med smil på!

Hvert år på Roskilde er der koncerter, som rigtig mange taler om bagefter. I 2008 var en af dem L.O.C.s koncert, som var programsat til lørdag eftermiddag kl. 16. Ikke ligefrem et optimalt tidspunkt for en omgang rå, mørk og dyster hip-hop, men som på kunstnerens seneste album, 'Melankolia/XxxCouture', så kan livet godtanskues og bearbejdes på flere måder. Iført crooner-hvidt jakkesæt gik Liam O'Connor på scenen, og han havde mere end svært ved at bevare det sammenbidte udtryk.

– Jeg prøvede virkelig at lade være med at smile, men det var jo kæmpestort og fedt at stå på scenen og se ud over alle de mennesker, siger L.O.C. Smågrinende fortæller han videre, at produceren Rune Rask var den eneste på scenen, som kunne

bevare det bistre udtryk: – Da jeg præsenterede ham som manden, der har gjort det muligt for dansk rapmusik at stå på Orange Scene, så løftede han bare lige en hånd i vejret og kiggede hurtigt ned i gulvet igen – uden at smile. Rigtig 'stoneface', men han koncentrerede sig meget, ved jeg.

Jeg må ikke lave fejl

Inden koncerten havde L.O.C. travet frem og tilbage i backstageområdet og gentaget igen og igen, at han ikke måtte lave fejl. Det gjorde han heller ikke, men det var først efter koncerten, at han ligesom selv blev overbevist om, at koncerten gik godt:

– Det er svært at bedømme, om lyden var god,

Årets Top 5

Ud af festivalens 189 koncerter har dr.dk's brugere kåret de bedste. Top 5 over koncerter på Roskilde 2008:

1. Radiohead 13%
2. The Streets 12%
3. Neil Young 11%
4. Jay-Z / L.O.C. hver 9%
5. Veto 6%

Kilde: dr.dk/roskilde

og hvordan det hele så ud for publikums vedkommende. Derfor takker jeg Gud for YouTube, hvor jeg ved selvsyn har konstateret, at det gik fint. Selv da jeg smadrede en guitar på scenen, for nu ville jeg bare prøve det, fortæller L.O.C. og griner.

– Mine tekster om tortur, gift i årerne og grådighed er jo ikke ligefrem festmusik, men måske netop derfor ramte de godt på Roskilde, hvor man finder verdens mest ukritiske publikum. Det er stedet, hvor man kan breake en helt ny sang, som det skete sidste år med Nephew og nummeret 'Hospital'. Og ikke ligesom i Vega i København, hvor man står med korslagte arme og spørger sig selv, om man lige kan lide det her eller ej. Selv da vi stod på Orange og smed det mest møgbeskidte ud af ærmet, så var folk alligevel helt vildt glade! Utroligt!

Payback-time til Veto og Kvamm

Under den 75 minutter lange koncert fik L.O.C. besøg af gode venner fra den danske musikscene. Blandt andre kom Nephews forsanger, Simon Kvamm, ind på nummeret 'Suberia', som de har skrevet i fællesskab. Og nej, Simon Kvamm havde ikke plaget om lov til at komme på scenen med L.O.C.:

– Jeg måtte jo hellere returnere sidste års gestus, hvor jeg blev inviteret på scenen til nummeret 'Hospital', hvilket var en superoplevelse. At Simon var så fræk at stå og sms'e på scenen, var noget, jeg ikke ville turde gøre, men det var cool! Tog man solbrillerne af ham dér, så tror jeg, at hans øjne smilte.

...hvor mange kunstnere går på scenen til Grenå Beach Party lige efter deres optræden på Orange Scene i Roskilde...?

Bandet Veto med Troels Abrahamsen i front kom også på scenen. L.O.C. har sakset et guitarriff fra nummeret 'Cannibal' til hans 'Fuck Mig Nu', men L.O.C. & Co. valgte at spille hele Vetos nummer til stor begejstring for publikum. På spørgsmålet om, hvorvidt disse gæsteoptrædener giver goodwill i branchen, svarer L.O.C.:

– Jo måske, men det gavner alle – på tværs af genrene. Det gør, at Veto kommer ud til andre end deres normale publikum, og at man som hip-hopper ikke føler sig så begrænset af genren. For hip-hop er ikke bare et sjovt vildt indslag, men derimod en pissefed genre, hvor jeg i hvert fald kan komme af med en masse ord på rimelig kort tid.

Det blå stempel

Netop sammensmeltningen af genrer kan spille en rolle, når anmelderne påstår, at dansk hip-hop fik

sit gennembrud på Roskilde med L.O.C.s koncert.

– Jeg synes, at det er et stort postulat, men jeg har med interesse læst Rune Skyum-Nielsens anmeldelse i Nyhedsavisen, hvor han giver seks ud af seks mulige stjerner, på trods af at showet havde mangler i hans ører. Men det var stort for genren, skriver han, hvilket er rart at høre, men for mig var det lige så stort, da Den Gale Pose vandt fire Danish Music Awards i 99. Her fik rap og hip-hop et gennembrud i Danmark, troede jeg, men genren har underligt nok haft svært ved at vinde fodfæste – som det sidste land i verden, siger en leende L.O.C., som har vist sig at have overraskende let til smil.

Liam, når jeg skal beskrive dig og din musik, har jeg svært ved at bruge ordene hip-hop og rapper. De dækker ligesom ikke. Hvilke ord vil du bruge?

– Det er den evige balancegang, for jeg må for alt i verden ikke benægte, at jeg er rapper, for så har jeg solgt ud plus en masse andre fy-ord på hip-hop-slang, men i lang tid har jeg mere set på mig selv som musiker end som rapper. Det er igen den der begrænsning, som længe har holdt rap-musikken fra eksempelvis at spille på Orange, som jeg tænker på. Jeg er rapper i min udtryksform, det benægter jeg ikke, men om det sker hen over et Nephew-beat, et Veto-beat eller et Rune Rask-beat, bekymrer mig ikke. Det bringer blot rappen videre, i hvert fald i mine øjne og ører, fortæller L.O.C.

En milepæl for L.O.C.

Frækt bemærker han, at han jo ikke spillede primetime klokken 01 på Roskilde, hvorfor der stadig er flere mål tilbage for ham. Men 14 dage efter koncerten er han i et dilemma:

– Helt ærligt, hvor mange kunstnere går på scenen til Grenå Beach Party lige efter deres optræden på Orange Scene i Roskilde? Godt nok som hovednavn, men alligevel, spørger L.O.C.

Det eneste, som kunne overgå Roskilde, var nok

//Foto: Rockphoto, Jens Dige

Parken udsolgt som solo-act, men hvornår er det realistisk? – Nok ikke foreløbig, tilføjer L.O.C. med et grin.

Men heldigvis mistede han ikke modet på scenen i Grenå:

– Da jeg kom ind på scenen til Grenå Beach Party, blev jeg modtaget af omkring 7000 mennesker, som alle var helt oppe at køre. Det blev bare en superfed oplevelse, hvor jeg fandt ud af, at det er ikke kun er scenen, det kommer an på, men også at spilleglæden er der. Selvfølgelig var det en kæmpeoplevelse at spille på Roskilde, og jeg er superglad og stolt over at have prøvet noget, som folk måske i fremtiden vil huske som en stor oplevelse – eller som du og anmelderne siger – en blåstempling. Det var stort!

En ny fan af L.O.C

Årets største koncertoverraskelse var, da L.O.C. spillede på Orange. Jeg har aldrig interesseret mig for rap-musik og da slet ikke for den musik, som L.O.C. laver. Jeg havde absolut ingen forventninger til koncerten og fortrød at jeg af mine venner havde ladet mig overtale til at tage med, men da L.O.C. kom ind på Orange, overtog han scenen og publikum, og jeg blev taget med storm. Koncerten gav mig flere gange kuldegysninger hele vejen ned ad ryggen, selvom solen skinnede højt på himlen. Jeg har fået stor respekt for L.O.C. og føler, at jeg har fået en forståelse for hans musik, som jeg aldrig troede var mulig.

Indsendt til dr.dk/roskilde af **Stine Fisker**, Randers

L.O.C.s reaktion:

– Det er sgu da for fedt! Heldigvis har jeg fået nogle stykker i samme stil, og det er faktisk en af de gode ting ved festivaler, nemlig at man møder et publikum, som måske ikke har hørt ens musik før, eller som på forhånd har dannet sig et billede af, hvad det er, du laver. På scenen kan alle se dit udtryk, helt bogstaveligt, og der kan tvivlerne se, at jeg ikke bare er ham rapperen, der hader kvinder. Fedt, at det virker! **Tak Stine!**

Rekordernes mand på Roskilde

Han har givet 13 koncerter i alt, spillet ti år i træk og har åbnet Orange Scene tre gange, hvilket ingen har gjort ham efter. Med bands som Psyched Up Janis, Sort Sol og The Raveonettes har han sat sit præg på Roskilde og det i en alder af blot 35 år.

Normalt er Sune Rose Wagner en stille, sindig sønderjyde, som ikke strør om sig med de store superlativer, men når det kommer til koncerten i 2008 med The Raveonettes, har han svært ved at holde igen:

– Med ét ord, fantastisk! Jeg synes, at det var en af de bedste Roskilde-koncerter, vi overhovedet har spillet, og jeg var overvældet over, hvor mange folk der var mødt op denne lørdag nat. Et absolut højdepunkt.

Samme nat på Arena-scenen overhalede Sune Wagner den danske gruppe Gnags i kategorien: flest antal optrædener på Roskilde Festival. Men den nye plads i historiebøgerne betyder nu ikke så meget:

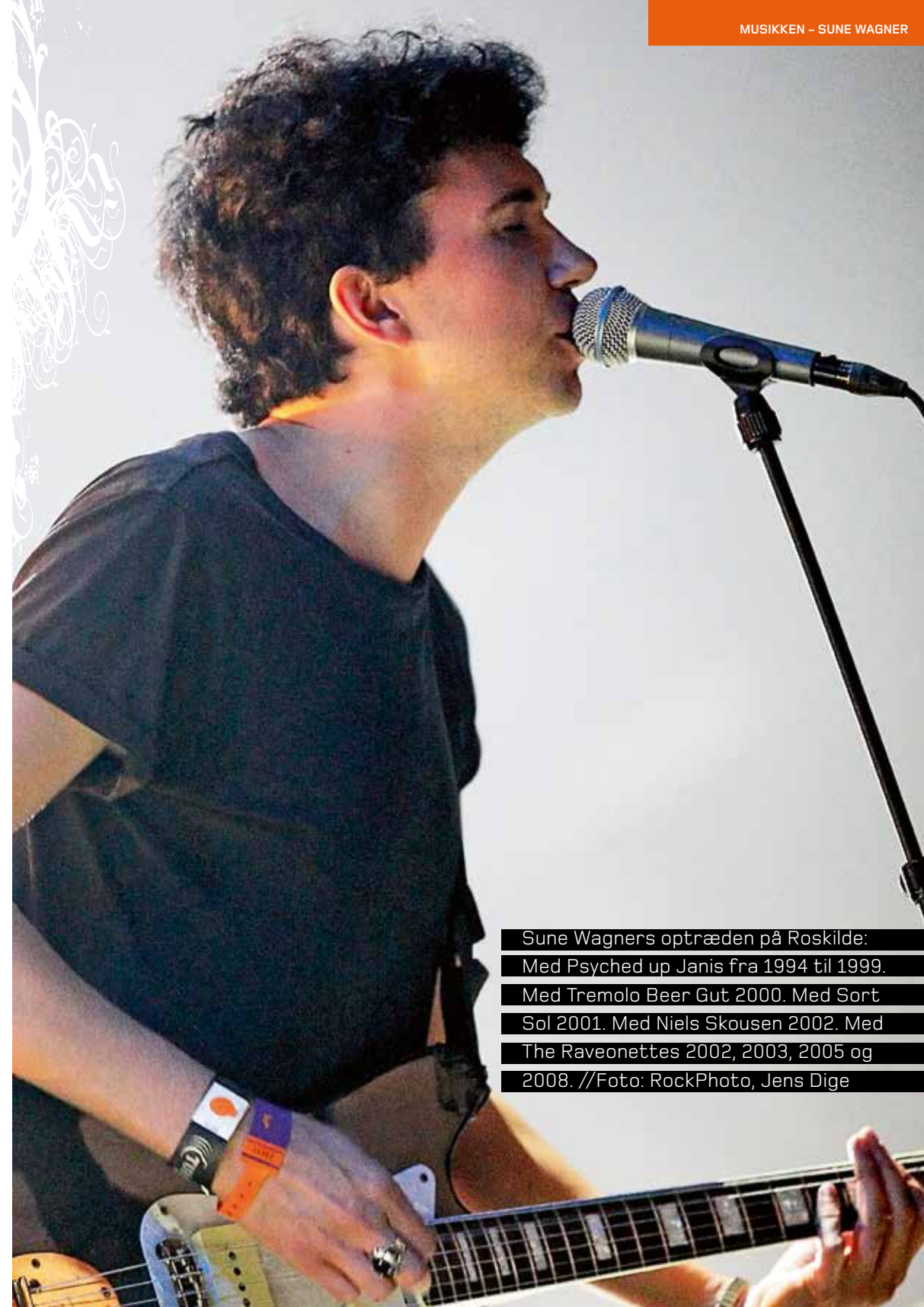
– Nej, i grunden ikke, men det var sjovt at få den der ”ti år i træk-ting” i 2003. Det var fedt. Dengang vidste jeg godt, at jeg havde jubilæum, men jeg anede intet om, at de ville overraske mig med en stor kage i backstage-rummet efter koncerten. Det var vist folk fra festivalen, pladeselskabet og andre venner, som stod bag, og det var lidt skægt.

Du har spillet 13 gange på festivalen. Det lugter lidt af ”endnu en dag på kontoret”?

– Det at spille koncerter er en dag på kontoret, men det er bare det sjove kontor, som man arbejder på. Og det er altid godt at spille på Roskilde, fordi det er den eneste rigtig store festival herhjemme. Nu spiller vi jo meget i udlandet, hvorfor Roskilde næsten føles som en hjemmebane.

Tre gange har du budt velkommen og åbnet Orange Scene torsdag aften, hvilket også er rekord. To gange med trio Psyched Up Janis i 96 og 98 og en gang med surfer-rockbandet Tremolo Beer Gut i år 2000. Er det ikke en fed fornemmelse, at stå deroppe og skulle åbne ballet?

– Der er altid god stemning ved åbningen, og som musiker er det faktisk også rart at få koncerten overstået, så man ikke skal gå rundt og være nervøs. En lille ærgerlig ting ved at åbne ballet er kravet om en helt bestemt stemning, som stedet kræver. Festivalen er åben, folk er begejstrede, og du står i bagende solskin, hvor stille ballader ikke står øverst på ønskelisten blandt publikum. Derfor

Sune Wagners optræden på Roskilde:
Med Psyched up Janis fra 1994 til 1999.
Med Tremolo Beer Gut 2000. Med Sort
Sol 2001. Med Niels Skousen 2002. Med
The Raveonettes 2002, 2003, 2005 og
2008. //Foto: RockPhoto, Jens Dige

The Raveonettes: Sharin Foo og Sune Rose Wagner. //Foto: Søren Solkær Starbird

var Tremolo Beer Gut dengang et perfekt band til jobbet. Ren surf-rock, hvorimod Psyched Up Janis måske nok var okay, fordi vi var så populære, men den mere mørke musik kunne ikke rigtig klare solskinet, synes jeg.

Du har været vidt omkring i det danske musiklandskab. En sen nattetime i 2001 spillede du eksempelvis bas og guitar for Sort Sol, hvilket mange var overraskede over. Hvordan kom den aftale i stand?

– Jeg arbejdede i en periode som assistent for fotografen Søren Solkær Starbird. En af vores opgaver var at lave covers for pladeselskabet Universal, og snart skulle vi i gang med Sort Sols album 'Snakecharmer'. Jeg kendte allerede forsangeren, Steen Jørgensen, fra Christianshavn, hvor jeg boede i en lejlighed under ham, men vi fik taget billederne til coveret og fik et par bajere bagefter. Så nævnte bandet, at Knud Odde formentlig ikke

skulle med på deres turné, som i øvrigt startede kun tre uger efter! De var ved at blive lidt nervøse, og så sagde jeg: Steen – jeg kan sgu da bare spille den bas for jer. Jeg kender alle de gamle numre og har hørt Sort Sol hele mit liv. Kort efter tog vi en øver. Det kørte perfekt – og så var jeg med.

Hvordan var det så at spille med dem?

– Det var drønirriterende, kan jeg huske, for Neil Young spillede lige inden, og han havde åbenbart lyst til at spille i tre timer, hvilket han fik lov til. Så stod vi der, og solen var nærmest ved at stå op igen, og hvis der er noget, jeg hader, så er det at spille sent. Jeg er bare ikke frisk klokken halv fem om morgenen. Stemningen var derfor ikke den bedste, da vi endelig gik på, og publikum var nok også mætte efter tre timer med Neil Young!

I modsætning til dine koncerter med The Raveonettes og Psyched Up Janis, hvor du er sanger og guitarist, så kunne du jo som bassist gemme dig

lidt hos Sort Sol. Gjorde det nogen forskel?

– Helt klart. Man er ikke nervøs på samme måde, som når man skal stå i front. Jeg har aldrig været nervøs, når jeg har spillet med Sort Sol. At stå i en klub med 200 publikummer lige oppe i ansigtet som forsanger er noget helt andet. Der kan man godt være nervøs, men jo større scenerne bliver, og jo længere afstand ud til publikum, jo mindre nervøs bliver jeg.

Er det ikke lidt underligt, når du nu ikke kan lide store menneskemængder?

– Jo, det er det faktisk. Jeg har aldrig brudt mig om at være sammen med mange folk på en gang. Forsamlinger over 30 – det går bare ikke, fortæller Sune og ler, selvom han mener det.

I gennem årene har Sune Wagner optrådt i forskellige konstellationer, blandt andet med troubadouren Niels Skousen i 2002 og i år med en ny udgave af The Raveonettes, da den faste makker Sharin Foo meldte afbud på grund af graviditet. Ét spørgsmål synes derfor oplagt at stille. *Hvornår skal vi se Sune solo på Roskilde?*

– Det er da noget, som jeg har tænkt over i den senere tid. Når Sharin har født, skal hun jo fortsat holde en pause, hvor jeg vil skrive videre, som altid. Jeg arbejder faktisk i øjeblikket på et dansk-sproget album, som skal udkomme på Nikolaj Nørlands selskab Auditorium. Dét passer jo ikke lige til The Raveonettes, men jeg vil meget gerne dele det med flere, når jeg kan være bekendt at vise det frem. Måske på Roskilde, hvem ved?

Du er 35 år og har nu optrådt 13 gange på Roskilde. Hvor mange gange tror du, at det bliver til i alt, inden du lægger guitareren på hylden?

Jeg bliver ved, indtil jeg ikke kan mere, så der venter forhåbentlig mange koncerter endnu – og gerne med et brøl, som publikum leverede i år, da vi kom ind på Arena-scenen. Det kan ikke beskrives!

PROFIL:

Fulde navn: Sune Rose Wagner

Født: 24/7-1973, Sønderborg

Stilling: Komponist og musiker

Uddannelse: Student fra Sønderborg Gymnasium

Antal Roskilde Festivaler: 15 i alt. to som gæst, 13 som artist.

Tre bedste koncerter: Bob Dylan 1990, Iron Maiden 1991 og Steve Earle Band 2002

Bedste råd til en festivalgæst: Er du til stemning, skal du bare give den gas. Er du til musik, så lad være med at drikke for meget. Både på grund af toiletforholdene, men også for at kunne nyde musikken fuldt ud.

//Foto: Rockphoto, Ditte Valente

A Kid Hereafter

satte ny dansk rekord – og måske en mere

Frederik Thaae og hans band A Kid Hereafter optrådte tre gange på dette års festival, hvilket er rekord for en dansk kunstner. Det var tre koncerter, som virkelig adskilte sig fra hinanden. Fredagens koncert bød på symfonisk pop-punk, mens lørdagen brød med metal-genrens ofte så dystre stemning. I stedet leverede A Kid Hereafter en omgang smile-metal, hvor der blev hoppet og headbanget med hård positiv heavy-rock. Søndagens koncert mindede mest om 'night of the promps på syre'. Her gæstede blandt andre Marie Key og Lise Westzynthus, plus seks strygere og fem blæsere. En omgang "absurd overskruet underholdningsmusik", ifølge Frederik Thaae selv: – Det var ret heftigt – det var det. Jeg har aldrig spillet på Roskilde før, og så er det jo

en ære at kunne tilslutte sig en lille række af koryfæer, som har optrådt tre gange på samme festival.

Det var Frederik Thaae selv, som henvendte sig til festivalen med ideen om tre koncerter på tre dage, velvidende at det ville være dansk rekord. Efter en uge takkede festivalen ja til forslaget, uvidende om endnu en mulig rekord: – Jeg tror faktisk, at vi også nu har sat rekord med hensyn til antal flest spillede sange på Roskilde. I alt 70 sange nåede vi at spille på de tre dage, og det har ingen vist gjort os efter – end ikke Elvis Costello, som spillede i fem timer i 1996, slutter en stolt Frederik Thaae og tilføjer: – Men Costello nåede sikkert at synge flere ord end os, kan jeg forestille mig!

+ Bonusinfo: Engelske Suede spillede tre gange i 1999, mens Mike Patton – tidligere forsanger i Faith No More – satte rekord i 2005 ved at medvirke i fire forskellige sammenhænge på festivalen ...

D-A-D

Roskildes seneste husorkester

I gennem 20 år har D-A-D henrykket Roskilde med rock, gimmicks og ægte spilleglæde. Lidt knas i ægteskabet har der været, men nu er gruppen klar med sit tiende album, og Jesper Binzer er frisk på at råbe ”udemærket Roskilde” – hvis altså invitationen kommer for 12. gang.

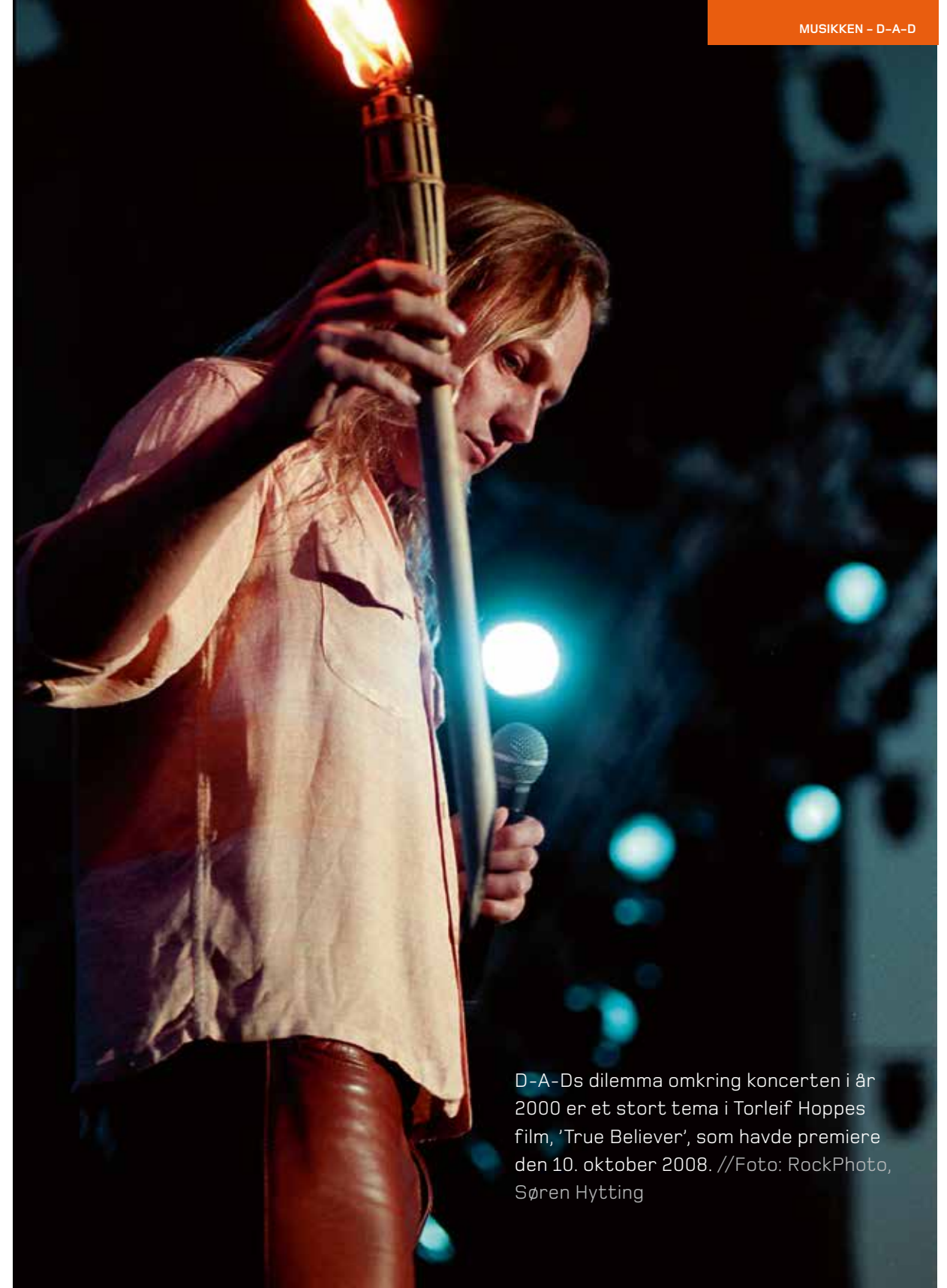
Siden Roskilde Festivalens start i 1971 har der været tre danske husorkestre: Gasolin', Gnags og D-A-D. Tre navne, som i den grad har indskrevet sig i festivalhistorien. Gasolin' spillede blot fire gange, mens Gnags har leveret 12 koncerter, senest i 1994. D-A-D er det seneste store danske orkester, som jævnligt har huseret på festivalen. 11 gange er det blevet til, og første gang var under navnet Disneyland After Dark i 1984. Forsanger Jesper Binzer:

– Det kan jeg sagtens huske! Vi tog derned allerede om mandagen, selvom vi først skulle spille torsdag. Vi fik lov til at slå vores telt op backstage, hvilket vi var meget bærede over, men jeg husker intet om koncerten, eller hvad vi spillede. Hyren

derimod – den var på 6000 kr., hvilket var det største beløb, vi nogensinde havde fået for at spille. Det var jo kæmpestort for os 19-årige gutter, griner Jesper Binzer.

Vi brænder hele hyren af

To år efter er D-A-Ds cow-punk-koncept ved at finde sin form på den orange scene. Med albummet 'Call of the Wild' i ryggen står bandet klart iført cowboyhatte og lange læderfrakker. Høballer er spredt rundt på scenen som en del af den scenografi, gruppen altid har gjort noget ekstra ud af på Roskilde. Når der står Roskilde på programmet, glemmer vi al sund fornuft om økonomi, mener Binzer:

D-A-Ds dilemma omkring koncerten i år 2000 er et stort tema i Torleif Hoppes film, 'True Believer', som havde premiere den 10. oktober 2008. //Foto: RockPhoto, Søren Hytting

//Foto: Brian Christensen

– Vi brænder hele hyren af på fis og ballade, for der skal ske noget specielt, når vi spiller på Roskilde. Ofte har vores femte medlem, Torleif Hoppe, fået æren for kohovedet, der spyer ild ud af øjnene, og alle de andre fantastiske gimmicks, men det er nu meget en gruppeting, hvor vennerne hjælper til. Som da vi fik løftet en sofa op i en kran, hvori der sad fire kæmpedukker med store tegneserie-gummiansigter og vinkede ned til folk. Da var der gang i gruppearbejdet, skal jeg lige hilse og sige.

Enkeltmandspræstationer har D-A-D nu også budt på. Som når bassisten Stig Pedersen kravler op på sceneryggen og synger 'Riding with Sue', eller når Jacob Binzer svæver ud over publikum i to stålwirer og lirer en blæret guitarsolo af. En svævetur, som Laust Sonne gør efter, blot iført englekostume og saxofon. Jesper derimod, ham ser vi ikke i en tv-kran som Bono i 82:

– Jamen når det kommer til stykket, så er jeg nok en tøsere. Jeg får en masse gode ideer, og som en typisk storebror kan jeg bedst lide at uddelegere alt det, som kan blive farligt!

Something Good er dedikeret Roskilde

D-A-D spillede en legendarisk smuk koncert, da de lukkede Orange Scene om søndagen i år 2000. Det var året, hvor den frygtelige ulykke havde fundet sted. Modsat grupper som Oasis og Pet Shop Boys valgte D-A-D at gå på scenen:

– Vi havde meget svært ved at forestille os, at vi kunne være noget for nogen, om man så må sige. Vi blev i øvrigt aldrig enige, men til gengæld var der tre af os, som hellere ville spille end at lade være, og så viste det sig heldigvis at blive en rigtig, rigtig god oplevelse. For os var det samtidig også en opdagelse af, at vores materiale var stærkt nok uden alle vores special effects.

Rygter sagde bagefter, at I var ved at gå i opløsning på grund af jeres uenighed?

– Der har været kæmpeskænderier, hvor vi er gået vrede fra hinanden, men så mødes vi

næste dag og får tingene klaret. En opløsning har der aldrig været været snak om, men skænderierne skal jo være der, for ellers vil det bare blive en omgang flinkerock, og det har ingen af os lyst til.

Under nummeret 'Something Good' sendte du ni tændte havefakler ned til publikum og videre ud til det respekt- og mindested, som publikum havde lavet til ære for de omkomne. Det er nok det mest emotionelle øjeblik for publikum. Var det også det for jer som musikere?

– Ja, det er klart. Vi kan ikke spille det nummer i dag uden at tænke på det. Det vil altid dukke op, men faktisk er det sjældent, at vi spiller det. Det er nu ikke, fordi vi ikke vil. Vi har flere gange øvet på det, men det har bare ikke passet ind, men måske på vores kommende 25-års jubilæums-tournée i 2009? Der kunne det godt komme med, selvom det altid vil være dedikeret til Roskilde.

Sammenlignet med Shu-bi-dua

Der gik fem år, før bandet atter var tilbage i Roskilde i 2005. Noget var gået galt i forholdet mellem D-A-D og festivalen. Jesper Binzer forklarer:

– Det bundede i, at vi følte os ignoreret i flere år. Vi måtte ned på vores knæ og love festivalen eksklusivitet og alt muligt for at få lov til at spille i 2005. Naturligvis har Roskilde en profil om at være fremadrettet, men at vi deres i øjne var blevet en slags Shu-bi-dua, gjorde ondt. Især efter koncerten i 2000, hvor vi følte, at vi nok var velkomne et par gange mere efter den indsats. Men de skulle også have helet et sår og var måske helst fri for, at folk skulle høre 'Something Good' fra Orange, sådan lige med det første. Vi blev en anelse bitre, det må jeg indrømme.

//Foto: Brian Christensen

//Foto: Brian Christensen

'Monster Philosophy'

I dag er D-A-D aktuelle med deres tiende album 'Monster Philosophy'. På et spørgsmål om, hvorvidt de nye numre egner sig til "en luftning" på Roskilde Festival 2009, svarer Binzer ikke overraskende klart ja. Han og orkestret er stolte over resultatet, som de har knoklet for i studiet. Faktisk har de aldrig arbejdet hårdere, mener Jesper, og tilmed har grundmaterialet været langt større end normalt. 55 numre blev kogt ned og kogt ned til de 13 numre, som er på albummet i dag. Får bandet et tilbud fra Roskilde, og siger de ja, så er der to ord, der skal graves frem igen: Udemærket Roskilde!!!

– Jeg har faktisk ikke råbt det længe, men det er fedt at råbe. Især fordi det er mit eget lille udtryk. Mange råber: "Er I der Roskilde?", men jeg har mit helt eget slagord, og folk ved godt, hvor det hører hjemme, og det jo er fantastisk.

Og så eksisterer ordet "udemærket" jo faktisk slet ikke!

– Nemlig!

Ville D-A-D gøre som Gasolin'?

Gasolin' eksisterede i ni år og blev opløst i 1978. 25 år efter blev de i 2003 tilbudt en million kroner hver for at lade sig gendanne på Roskilde. De sagde nej tak. Hvad ville D-A-D gøre, hvis de stod i samme situation?

– Vi har jo aldrig spillet på Roskilde for pengenes skyld – altså med undtagelse af den første i 84, griner Jesper og fortsætter: – Derudover har vi absolut ingen planer om at gå i opløsning, så jeg vil sige – med Gasolin' i tankerne – at man skal sgu aldrig gøre det for pengenes skyld, men hvis de havde haft en fælles kerne og en lyst til at spille sammen, så skulle de have gjort det. Vi hopper heller ikke på den, men vi kunne nu godt bruge pengene!

Da Gasolin' sagde

NEJ

til Roskilde første gang

//Foto: Eric Klitgaard, www.eric-photo.dk

Kim Larsen, Wili Jönsson, Franz Beckerlee og Søren Berlev spillede på den første Roskilde Festival i 1971 og de tre efterfølgende år. I 1976 var Gasolin' på toppen af karrieren, og det syntes endnu en gang oplagt, at numre som 'Kvinde Min', 'Fi-fi-Dong' og 'Rabalderstræde' skulle fyres af på festivalens store scene. Men sådan kom det ikke til at gå, hvilket der er en – ja, muligvis to forklaringer på.

I jubilæumsbogen 'Mellem drømme og drøn' citeres tidligere festivalleder Leif Skov for følgende kommentar leveret i 77: "Sidste år forlangte Gasolin' 20.000 dollars for at spille, for man snakker jo dollars, når man er manager for Gasolin'. Og det kan man jo betragte som en spøg fra deres side, for at sige – vi er ikke interesseret". Til det siger Kim Larsen i dag:

– Det var også det, vi sagde. Vi sagde det bare på en anden måde, fordi vi havde set, hvad deres penge gik til; nemlig et ungdomshus i Roskilde med alt, hvad hjertet begærer. Vi var inviteret med til indvielsen, eller også skulle vi spille, men uanset hvad – her så vi et hus, som var meget, meget luksuriøst indrettet. Det var nærmest efter princippet: Hvad vil I have, I unge mennesker, og I skal få det hele. Vi spillede og så en masse unger, der rendte rundt og brækkede sig og overhovedet ikke kunne finde ud af at

feste på nogen som helst ordentlig måde, og så tænkte vi – er det dét her, som vi har stået og spillet for på Roskilde Festivalen igennem årene. Kort efter besluttede vi os for ikke at spille på Roskilde Festivalen mere.

I dag har Leif Skov også en lidt anden version af Gasolin's krav på de 20.000 dollars:

– Vi indgik i 76 en kontrakt med Dr. Hook & the Medicine Show på netop 20.000 dollars, hvorefter Gasolin's krav nærmest samtidig steg til samme beløb. Pudsigt nok havde Gasolin' den samme manager som Dr. Hook, hvorfor det måske var ham, som fik dollartegn i øjnene og blev for grådig, fortæller Leif Skov.

Kravet om betaling i dollars fik også nogle til at antyde, at Gasolin' måske havde fået storhedsvanvid og drømte om gennembruddet i USA, hvorfor man nu talte i dollars, men det afviser Kim Larsen:

– Det var et ordspil. Festivalen havde jo allerede på det tidspunkt fået profit i øjnene, og så syntes vi, at det var skægt at sige til dem, at vi skulle have dollars for spille. Om de opfattede den joke eller ej, ved jeg ikke. Jeg tror ikke, at de havde så meget humor, og senere hen er der også gået sponsorbræk i den, hvilket er grund nok for mig til at holde mig væk, slutter Kim Larsen.

Vores lejr

blev bygget i Roskilde Lufthavn

En god lejr kræver forberedelse. Lejre som Desperate Housewives, Den Svedige Kalkun og Van Damme Camp spreder fest og glæde på campingområdet, og det samme gør OrangeCamp, som har forberedt sig ned i detaljen. De har bygget en kopi af den orange scene på fire måneder!

Opfindsomhed og kreativitet er to ord, som utvivlsomt kendetegner festivalens publikum. En ekstrem teknisk snilde bør tilføjes, når det handler om OrangeCamp, som har bygget en tro kopi af festivalens vartegn – i miniformat. Under denne teltdug serveres der vodka og juice til årets reception onsdag klokken 18, hvorefter de blå lysdioder i frontbuen stolt afprøves. En sæbe-

boblemaskine spreder allerede god karma til de forbipasserende, og det samme gør anlægget med de to diskotekshøjtalere på hver 22 kg. Men det har krævet hårdt arbejde at nå hertil. Fire måneder i en flyhangar i Roskilde Lufthavn.

Fem flymekanikere, et avanceret 3D-computerprogram og hundredvis af timer på et betongulv med materialer som glasfiber, bambus og stål er

De fem flymekanikere er fra venstre: Mads Schnack, Ivan Rame, Peter Højgaard, Jacob Colstrup og Ebbe Bjerg. Fotografen er telt-ansvarlig på den rigtige Orange Scene, Anders Hinding – også kaldet Anden. Han er manden bag den bade-and, som altid hænger på Orange Scene (se midt på frontbuen), og han donerede OrangeCamp hele tre ænder ved denne fotosession. Traditionen tro bliver bade-anden stjålet. Det gør den også i OrangeCamp!

//Foto: Anders 'Anden' Hinding

opskriften på en kopi af den orange scene. Et ikon, som de fem venner har stået foran igennem en årrække, mens de har nydt koncerter med Rammstein, Roger Waters og D-A-D. Før var lejren ude på campingområdet altid en klassisk havepavillon overdækket med en blafrende grøn presenning, men i 2007 skulle det være slut. De fem gutter havde tilsammen 50-års jubilæum på festiva-

len, og nu skulle snakken om den ultimative lejr realiseres. Jubilæet skulle fejres under deres egen orange teltdug.

Red Warszawa fik chancen på Orange

Den fem meter brede, 2,7 meter høje og tre meter dybe scene blev sat op i 2007 og fik den ultimative test i form af 100 millimeter regn og rå rusk i telt-

PUBLIKUM

68.000 mennesker på en mark i otte dage giver en særlig stemning – og et særligt syn! Mængder af tun spises, ruller af Gaffa-tape (mis)bruges og opfindsomheden blomstrer i lejrene, hvor der inviteres på drinks, farverige sæbebobler og en julefrokost. Mød vinderne af Nøgenløbet 08, fænomenet Alien og Ko plus en række kendte danske musikere, som fortæller om deres største koncertoplevelse som publikum-mer. Et godt råd mod kløe forneden får du også!

//Foto: RockPhoto, Klavs Bo Christensen, Anders Birch og Rune Tillark

Udvalgte lejre på Roskilde

CAMP CUNT synger gamle melodigrandprix-numre. **BYGGMAND BOB CAMP** har en trampolin stående midt i deres lejr, som gerne må bruges til nøgenhop for kvinder. **DESPERATE HOUSEWIVES CAMP** er alle singler, men deres lyserøde hegn, trusseguirlande og afklædte gartner har svært ved at holde mandfolk ude. **VAN DAMME CAMP** lovpriser muskelbundtet Jean-Claude Van Damme og inviterer altid til fest om natten – pumpet frem af et kompetent musikanlæg. Deres flag stjæles i øvrigt hvert år. **DEN SVEDIG KALKUN** elsker hinanden, reggae og deres orange kalkun-kostymer, som bliver luftet på pladsen. **BS CAMP** hed tidligere Lange Løg, men efter mudderbadet i 2007, blev lejren dedikeret til jagersoldaten B.S. Christiansens overlevelsesinstinkt. Militærfarve er derfor MEGET 'in' her. **PROMILLE SERVICE** har ganske enkelt campingområdets største lydanlæg til en værdi af 100.000 kr. **CAMP COUNTRY CLUB** er kun for rigtig affekterede gentlemen. Iført ternede bukser, poloshirt og vest udfordres der i skak, croquet, badminton og fægtning. Bemærk: Mange lejre har deres egen hjemmeside.

stængerne. Orange Camp bestod, men teltdugens limninger holdt ikke helt. Teltdugen, som i øvrigt består af 30 forskellige dele, er nu blevet forstærket med pvc-svejsninger, og i år var der absolut ingen problemer. Det skulle da lige være med pladsen til de bands, som får opfyldt drømmen om at spille på "orange". I år fik The Univerzals chancen hele tre gange, mens Red Warszawa leverede en noget alternativ koncert, som OrangeCamp beskriver således:

– Officielt har de kun spillet på festivalen i 1997 og 2001, men de holder sig bestemt ikke tilbage på campingområdet. Lørdag eftermiddag optrådte de foran vores scene med sang, uddeling af øl og stage diving! Med en enkelt akustisk guitar leverede de super underholdning, og foran scenen stod vel en små hundrede mennesker. Herligt!

De fem flymekanikere i trediverne vender naturligvis tilbage næste år – og denne gang med nye forbedringer af lys, lyd og flere fluorescerende sæbebobler. Scenen er sat!

Red Warszawa foran OrangeCamp.
//Foto: M. Ellermann og OrangeCamp.dk

Roskilde Festivals vartegn fylder 30 år i 2008

Orange Scene blev oprindelig bestilt af Mick Jagger fra Rolling Stones i 1975, men bandet brugte den højst fem gange, da de primært spillede shows indendøre på deres turné i 76. Ingen ville dog overtage en scene, som var sat så meget i forbindelse med "rullestenene", hvorfor den kun blev brugt et par gange mere i England, blandt andre af Queen til en koncert i Hyde Park i London i 1976. Tidligere festivalleder Leif Skov var på udkig efter en ny scene til Roskilde og købte 'The Orange One' for 10.000 pund. I 1978 stod den klar på Dyreskuepladsen i Roskilde, hvor Bob Marley and The Wailers var med til at indvie den. Siden er teltdugen blev udskiftet et par gange, senest i 2001, hvor scenens størrelse også voksede med 33 %. Teltdugen i dag dækker et område på 1100 kvadratmeter, og vejer 3,5 tons. I 1976 blev scenen kaldt for 'The Orange One', mens man de første mange år i Roskilde kaldte den for Canopy'en. Canopy betyder overdækning for vind og vejr på engelsk. Siden 1986 har den officielt været omtalt som Orange Scene/Orange Stage.

Kilde: Politiken og roskilde-festival.dk

Rygter på Roskilde

Vidste du, at ti festivalarmbånd giver gratis adgang det 11. år? Har du også hørt om pigen, der gik på toilettet, hvorefter nogle væltede skuret, så hun lå i tis, lort og bræk? Og så var der jagten på den eneste kineser, som købte billet i 2007 – fandt man nogensinde ham?

Hvis der er én ting, som er garanteret på Roskilde Festival, så er det klamme, sjove og fantasifulde historier. Nogle er sande, andre er opdigtede, men alle vandrer de fra telt til telt, fra lejr til lejr og genoplives på ny år efter år. Her gengives enkelte af dem med hjælp fra dr.dks brugere, mens enkelte af- eller bekræftes af festivalens talsmand Esben Danielsen og musikchef Rikke Øksner – samt af Gasolin's daværende trommeslager, Søren Berlev.

Kineser, klitoris og vielsesring

I 2007 gik jagten ind på den eneste person, som havde købt sin billet i Kina. Festivalavisen startede en stor eftersøgning, og straks begyndte historierne at løbe. Luna Holst Pedersen fra København hørte om et par drenge, som havde startet deres egen lille jagt. De havde siddet i en busk med en fiskestang, hvor der på krogen sad en forårsrulle! De fangede dog ikke kineseren, der

– Nej, vagterne i tårnene bruger ikke nat- eller infrarøde kikkerter, siger Esben Danielsen og tilføjer: – Men de ville sikkert gerne. //Foto: RockPhoto, Nanna Kreutzmann

viste sig at være en dansker. Hans familie i Kina havde blot købt en billet til ham, fortæller Nicolai Abild Hansen fra Nivå.

En historie, som ikke kan af- eller bekræftes her, er den om fyren, som ville fri til sin kæreste, men tabte ringen i mudderet uden for Pavilion-scenen. Ifølge Josephine Jensen fra Århus fik han en masse mennesker til at rode rundt i mudderet efter den. De fandt den, og han fik vistnok friet til kæresten. En anden historie er den om det meget fulde par, som havde sex, og hvor drengen i akten ”slikke fisse” kom til at bide pigens klitoris af. Av for den, lyder kommentaren fra Rose fra Ollerup.

I teltet kan alt ske!

Joel Pedersen fra Birkerød har hørt om et telt, hvor ”alt” kan ske: – En dreng havde været sammen med fem piger på samme tid, fordi han havde givet dem et par øl og en 20'er. Teltet skulle være et lyserødt et og hedde noget i stil med Punani. Hehe. De spurgte ham, om han ikke ville med hen i deres lejr, og han takkede ja. Her lå han i drømmeseng med fem piger. I dag skulle han gå rundt med en kasket, hvorpå der står ”Scoretrolden”.

Lynge Korsgaard fra Mørkøv kan en anden ”telt-historie”: – Jeg har hørt om et kærestepar, der efter en koncert gik ned i teltet. På afstand ser de

nogle, som kommer ud af parrets telt og stikker af. Manden løber efter dem, og kvinden kravler ind i teltet for at se, om de har taget noget. Han fanger ikke tyvene, og til deres forundring er der heller ikke stjålet noget. Efter en god festival tager de hjem og får fremkaldt deres billeder. På to af dem ser de skaffet af deres tandbørster stikke ud af et par fremmede menneskers bagdele! Sikker en vandrehistorie, slutter Lynge.

Tre klassikere til Esben – og et kys?

Festivalens talsmand, Esben Danielsen, er kommet i den varme stol. Nu skal vedholdende rygter af- eller bekræftes.

Giver ti armbånd gratis adgang til den 11. festival?

– Det skal være ti armbånd fra ti år i træk, og om det passer, må man jo afprøve. Dog skal man ikke henvende sig ved indgangen, men ringe til os på festivalkontoret først. Så må vi se, hvad der sker!

Er der toiletter med personer indeni, som er væltet med døren nedad?

Musikchef Rikke Øksner og talsmand Esben Danielsen på kontoret. //Foto: Brian Christensen

– Så vidt jeg ved, er det aldrig sket hos os, men vi har fundet et klip på YouTube, hvor et toilet vælter på en festival, men det er altså ikke på Roskilde. Et andet hardcore-rygte er om slamsugen, der kom til puste i stedet for at suge, og det er også en and.

Svenskernes forhold til alkohol har altid dannet grobund for rygter. Flere har hørt, at man under en jordoprydning i 90'erne fandt en svensker begravet i en kiste. Andre har hørt om svenskeren, som blev fundet i skraldet, flere dage efter at festivalen var slut. Kender du de rygter?

– Jeg kender til rygten om svenskeren i skraldet, men har aldrig fået det bekræftet. Og der er aldrig fundet nogle begravede mennesker ude på området – det er der ikke!

Jon Jonson fra Brønshøj har hørt, at du og Troels Abrahamsen fra Veto har kysset bag ved Pavilion-scenen! Passer det?

En latterboble nærmest eksploderer i lokalet, og især musikchef Rikke Øxner finder rygten interessant og er kun ganske lidt fornærmet over, at det ikke handler om Abrahamsen og hende. Esben er efterhånden færdig med at grine og svarer næsten fattet: – Altså jeg vil sige, at hvis jeg har kysset med en skægget mand bag Pavilion-scenen, så vidste jeg ikke, at det var Troels Abrahamsen. Men jeg kunne da godt tænke mig det!

Rygter om U2, Metallica og Pearl Jam

Der løber altid rygter om, at nogle af de store bands vil dukke op som en overraskelse. Jens Steenhold fra Fredericia fortæller: – Det bedste rygte er nok, at det endelig er lykkedes at få AC/DC til Roskilde. Jeg tror, at jeg hørte rygten første gang i 1989, og så ellers hvert år med undtagelse af i år! Underligt, for betyder det så, at de snart kommer?

Jens Steenhold er ikke den eneste, der drømmer om AC/DC. Andre drømmer om et gensyn med Metallica, U2 eller Coldplay. I 2008 var rygterne

// Foto: Roskilde Festivals arkiv

så stærke omkring Rage Against the Machine, at musikchef Rikke Øxner valgte at dementere det officielt:

– Jeg gjorde det for at komme en endnu større skuffelse i forkøbet. Rygten havde kørt længe og ville overskygge resten af programmet, hvis vi ikke meldte ærligt og hurtigt ud. Også fordi det var så oplagt, at de spillede Roskilde, men da et af bandmedlemmerne skulle hjem til en fødsel, så kunne det bare ikke lade sig gøre, selvom vi forsøgte os med mange krumspring.

Rygter har de seneste år floreret omkring Pearl Jam, som skulle komme tilbage for ligesom at gøre det godt igen efter tragedien i år 2000, hvor ni mennesker døde under deres koncert. Har I gjort et forsøg på at få Pearl Jam til Roskilde igen?

– Ja, vi har i hvert fald haft en dialog om, hvorvidt det ville være godt at gøre eller ej. Vi har meddelt, at det ville være godt for festivalpublikummet, men for bandet har det været svært. Først i 2007 kunne de komme tilbage til Danmark og gav koncert i København, men det er stadig for voldsomt for dem at skulle vende tilbage til Roskilde, hvilket vi naturligvis har den største forståelse og respekt for. Det ville være svært for alle at gennemføre en sådan koncert, men jeg tror, at det ville være rigtigt.

Fik Gasolin' et tilbud på fire millioner?

Rygtet begyndte at løbe ved festivalens 25-års jubilæum i 1996 – Gasolin' bliver gendannet på Orange Scene lørdag nat! Det skete ikke, men ryg-

tet dukkede snart op igen. Og det mest sejlivede festivalrygte blev senere, at Gasolin' ville gøre comeback til deres eget 25-års jubilæum i 2003. Rygten startede flere år inden, og det kunne have været sjovt, men gik som bekendt ikke i opfyldelse. Festivalen gav ellers de fire Gasolin'-drengene et godt tilbud. Trommeslager Søren Berlev fortæller i dag: – Vi fik mange tilbud, men Roskilde bød højest med en million kroner til hver. Jeg synes godt, at vi kunne have spillet det job, men vi var jo fire mand, som skulle være enige om det, og det blev vi ikke.

Nej, ønsket om et genforenet Gasolin' gik ikke i opfyldelse, men festivalen gav faktisk de fire Gasolin'-drengene et godt tilbud.

En pålidelig kilde tæt på Gasolin' bekræfter tilbudet og tilføjer, at efter det første afslag vendte festivalen tilbage med endnu et tilbud. De spurgte, om Gasolin' ville spille gratis, mod at festivalen gav de fire millioner kroner til velgørenhed. Det tilbud takkede de også nej til. Musikchef Rikke Øxner kender i dag ikke noget til, at man skulle have givet Gasolin' et tilbud – eller to.

... og de kunne blive ved!

Paul McCartney og Ringo Starr skulle dukke op ved Elvis Costellos koncert i 1989, fotomodellen Helena Christensen og Jon Bon Jovi blev set i fællesbadet i 1995, og Red Hot Chili Peppers skulle sendes direkte på P3 i 2002, men P3s redaktion nægtede det, fordi Anthony Kiedis sang pivfalsk! Det sidste rygte, benægter radioproducer Jan Sneum, mens festivalen stadig har til gode at se Helena og Bon Jovi på scenen og Paul og Ringo i fællesbadet – eller var det omvendt?

Et superøjeblik på Roskilde '08

//Foto: RockPhoto, Anders Birch

Det blev ikke en helt almindelig lørdag aften for Lotte Thomsen, da kæresten, Mads Jokum Predbjørn Jørgensen, pludselig faldt på knæ foran hende. //Foto: Kristian Søgaard

Otte dage med 68.000 mennesker og 189 musiknavne på en mark i Roskilde må generere uforglemmelige øjeblikke. Følgende 13 er blandt de mange indsendte til dr.dk/roskilde.

– Mit bedste øjeblik var, da jeg stod i solen og hørte 'On Call' med bandet Kings of Leon, som eeeeendelig spillede i Danmark. Jeg stod med min nye kærestes arme om mig og bare 'var til'. Det var dejligt, fortæller Iben Christiane Hansen fra Århus. Sådan lyder det første af 13 øjeblikke, som er sendt ind til dr.dk/roskilde i håb om at vinde

to billetter til Roskilde 09. Vinder af billetterne blev Louise Thomsen fra København med denne oplevelse:

– Det mest mærkelige, men også et superøjeblik var, da min kæreste gennem halvandet år friede til mig lørdag aften i hans lejr foran alle hans venner. Han var udklædt i et hvidt faxekondi-joggingsæt fra 80'erne, havde et voldsomt cykelstyrerskæg og barberet sit hår af i siderne. Trods det specielle look sagde jeg ja med det samme og tudede resten af aftenen.

PIGETOILET. Superøjeblikket var, da Skipperkroen (vores kære naboer) lavede et pigetoilet ved pishegnet. Med plader mod hegnet, som skyggede for vores numser, og toilettepapir udleveret ved "ind-

gangen", var det så nemt at sidde i lejren, når man skulle tisse! Tak, Skipperkro! *Helle Nielsen, Århus*

TRYG. Mit fedeste øjeblik må være, da jeg en nat skulle gå fra øst til vest for at komme tilbage til mit telt. Jeg gik alene, og det skal lige siges, at jeg kun er 15 år gammel, og at det er mit første år på Roskilde. Selvom jeg gik helt alene mellem fulde, skæve, larmende, flirtende, irriterende unge drenge og piger, følte jeg mig virkelig tryk. At have

denne følelse på en så sindssyg vild festival er fantastisk. *Nanna Dybro, Bagsværd*

VOCAL-BAND. Vi sidder i lejren – Den Svedig Kalkun – og der kommer et 15-20 mand stort vocal-band og optræder specifikt for os. Fantastisk. *Jon Hagedorn, Vanløse*

SMUKT. At tude bag solbrillerne til Tina Dickow. *Jessica Larsen, Kbh. N*

EN TILFÆLDIG NORDMAND. Det var et sent (eller meget tidligt, om man vil), roligt, smukt øjeblik, jeg delte med en tilfældig nordmand. Solen var begyndt at stå op, og hele campingområdet var dækket i tåge. Vi fik talt en smule om, hvor smukt det var, og hvor underligt det var ikke at høre høj musik hele tiden. Herefter gik vi hver til sit. Ingen flirten, ingen fuldemandssnak, ingen laden-som-om. Tak for det øjeblik, tilfældige nordmand. *Tine Paulsen, Sønderborg*

NY FAN. Egentlig var vi fire piger ikke de store fans af Jay-Z, men vi havde alligevel siddet i kø i tre-fire timer for at komme længst frem. Det kom vi, og det var superfedt. På et tidspunkt stod jeg og min veninde og lapdancede lidt (så meget som man nu kan foran Orange Scene) og Jay-Z udbrød: "Did you see what they were doing," og så derefter ud som et stort spørgsmålstegn og smilede. Hver gang han sang "girls", så pegede han ned på os piger. Og til sidst, hvor han takkede alle, takkede han "the two girls in front, for having fun!" My God – var det ikke stort?! Måske var jeg ikke Jay-Z fan før koncerten, men det er jeg nu!! Og så var det oven i købet en megafed koncert. *Emma Broberg, Hvidovre*

LUNKEN GIRAFØL. Øjeblikket står helt klart. Efter at have stået i kø i ni en halv time for at få arm-bånd på kommer jeg endelig ind på pladsen. Jeg får slæbt mit trætte korpus og vores femmandstelt ned til lejren. Kaster mig i en stol og får serveret en lunken Albani Giraføl af en ven i nøden. Det følte fandt'ne godt. Så bliver livet ikke bedre. Roskilde Festival og bajere i hobetal. *Christian Olsen, Roskilde*

RADIOHEAD. Da jeg ikke er specielt høj, var et af de bedste øjeblikke, da manden foran mig dukkede sig for mig, så jeg derved fik frit udsyn til Orange Scene. I få sekunder kunne jeg totalt opleve Radiohead! *André Matthissen, København*

Et af årets helt store øjeblikke blev leveret af The Streets – helt spektakulært. Og så kysseleg! Vi stormede hen til nogle søde fyre og gav os til at overkysse dem. Helt fantastisk og skønt at kysse igennem. Indsendt af Marie Juhl, Roskilde
//Foto: RockPhoto, Jens Dige

Din Mening

Hvad er det **VÆRSTE** på Roskilde?

Menstruation: 22 %

Skrald overalt: 6 %

Lunkne øl: 10 %

Støv med tis: 22 %

Mudder til knæene 30 %

Tivolis Symfoniorkester: 10 %

Antal stemmer: 2893

FÆLLESSKAB. Et superøjeblik var, da jeg en eftermiddag under warm up sidder i min camp. Pludselig kommer solen frem bag en sky. Vi sidder et par stykker sammen og drikker en øl, og da solen virkelig bryder igennem, kigger vi på hinanden og smiler. Vi fik ligesom alle sammen en fuldendt rus af lykke, afslapning og festival, som kun Roskilde, fællesskab, kolde øl og godt vejr kan give. *Stine Fisker, Randers*

THE STREETS. Det er med garanti et populært superøjeblik, jeg hiver frem nu. Men The Streets – de var i sandhed enestående og helt igennem fantastiske! Det bedste ved koncerten – det ULTIMATIVE superøjeblik – var, da Mike Skinner bad publikum om at sætte sig ned på huk, så de bageste tilskuere kunne se lidt bedre i nogle sekunder. Herefter hoppede alle op igen – vildt og inderligt til deres ultracool lyd. Som en af de forreste var det sindssygt vildt at opleve, men jeg er sikker på, at det også var fedt for dem, der stod længere bagude. Specielt dette øjeblik gav mig en totalt udvidet og nyfødt respekt for The Streets. Kun ganske få talentfulde og unikke kunstnere kan fange publikum med en sådan kraft og totalt tryllebinde dem. Wow. *Nina Rasmussen, Aabenraa*

Tine Bryld på Roskilde

Den nu 68-årige ungdomsrådgiver har fået en opgave: Gå ud på pladsen og beskriv, hvad festivalen gør ved de unge, og de ved den. Tine tog sit barnebarn med, og her er to generationers øjne på coke, lejlighed og forståelsen af frihed. Tine skriver:

At sende en 68'er eller 68-årig til festival er ikke et eksperiment med "gammel ser på ung". Faktisk genkender jeg mange fra dengang i begyndelsen af 80'erne, da min ældste søn drog af sted, uden sovepose og skiftetøj. Nu er de bare blevet meget

ældre, men også svedende, glade og i haserne på deres egne teenagere eller bare alene. Lysterne, mine damer og herrer. Længslerne folder sig ud. Forbeholdene opsuges af de varme kroppe under teltdugen, mens rytmen – dunk-dunk-dunk – og

musikken bringer fra de små og store telte. Jeg flyder med.

Mit 14-årige barnebarn, Jeppe, har accepteret rollen som min researcher. Jeg kan ikke være alle steder, og med hans bidrag kan jeg bedre levere et overbevisende stemningsbillede af, hvad der trækker tusindvis af unge til dette mudrede, kommercielle, overophedede og sanselige samfund, der for bare en måned siden var en mark, hvor der blev afholdt dyrskue.

//Foto: Brian Christensen

Den bekymrede mormor

Jeppe var først og fremmest helt vild for at få symbolet på; armbåndet, som straks blev tilføjet det, som hænger på hans håndled fra sidste år. En adgangskode til den verden, han drømmer om – de lidt større drenges leg og snak om damer, musik og den sjove tobak.

"Mormor altså, jeg gider ikke gå med dig," sukker han og lader som om, han ikke kender mig. "Du skal," siger jeg, og han nikker, formummet bag et par solbriller, der dækker halvdelen af hans lyse kønne ansigt. Håret

//Foto: Brian Christensen

stritter ud af kaskettens huller, bukserne hænger nede under røven, og øjnene fræser rundt. Jeg prøver at orientere mig. Der er Mindelunden med de svalende birketræer, stenen og et par billeder af de unge, der for otte år siden blev trådt ihjel foran Orange Scene. Scenen, hvor de største spiller efter at have optrådt på de lidt mere ydmyge steder. Jeg leder efter Loungen, hvor morgendagens stjerner udfolder sig med digte, musik, performance. Sidste år lyttede vi til Alice Rose, Jeppe talentfulde moster, der nu har slået sig ned i Tyskland og Holland. I år vil jeg gerne høre Klaus Lynggaard, min gamle makker på ugelange raids gennem jyske skoleklasser, hvor vi talte om vores ungdomsbøger.

To generationer

– Neder'n, spyttede Jeppe ud mellem pizzastykkerne – med forældre herude, tilføjer han. Jeg bliver nu rørt over at se to Roskilde-generationer under samme telt dug eller foran en rockende scene. Og dog, måske har Jeppe ret. For er Roskilde netop ikke friheden? Friheden fra skole, forældre,

opdragende voksne, mobbere fra klassen eller de yngre søskende? Og er det netop ikke den følelse, jeg har, da jeg står alene og glori ud over menneskehavet, der ligger, sidder og drømmer sig ind i en verden, hvor fred, musik, kærlighed og skønhed er lige inden for rækkevidde? Jeg behøver kun sætte mig et øjeblik og mærke kropswarme, sanselighed, sød menneskelugt, sved. Ingen forpligtelse. Bare være der sammen med de andre. Vi er her for at være sammen. Om musik og med hinanden. Ingen forventninger, ingen planlægning, bare vente til yndlingsbandet kommer på scenen, og hjernen bliver til støv. Guldstøv.

Teltlejrene afslører, at der er nogle, der er mere tjekkede end andre. Sorte plastiksække, skrald, gamle øldåser og så en mudret krop og et totalt udkokset væsen, der hverken ænses ghettoblasteren eller de høje hvin omkring ham. Jeg fatter ikke, at de kan holde til det. Det gør Jeppe vist heller ikke. Stemningen er euforisk, selv når man sidder fire timer i kø for at høre The Streets klokken 01 lørdag nat. Utroligt.

Coke, Christiania og masker

Jeg så ikke så mange, der røg eller sniffede omkring scenerne, men en lille gruppe i den lange kø til The Streets havde snuden under armen. Coke, tror jeg, da det efterhånden udviklede sig til en "her bestemmer vi!"-adfærd. De begyndte at skubbe og råbe og kunne let have sat det hele i spind, men de hundreder af andre unge lod sig ikke provokere, og til sidst skred de mest påvirkede.

Politiet gik rundt som i Christiania, og jeg så en enkelt anholdelse. "Jeg har sgu ikke gjort noget, mand. Skod, røvhuller og rejs hjem til Jylland!" lød råbene fra de andre unge. Der er hash, bajere og det, der er værre. Det har altid undret mig, at der ikke er flere, som bukker under. De passer på hinanden, selv de mest skæve har et øje på de andre.

I det hele taget minder det mig om at gå gennem porten i Christiania. Det er lige meget, om du er gul, grøn eller uniformeret, bare det er på alle andre måder end politiet. Maskerne falder, vi er en stor familie, vi har et frirum, kan råbe og te os og møde andre på lige fod. Som i en badeanstalt eller til en fodboldkamp. Et frirum og eksperimentarium udi grænsesøgning. Hvad kan jeg tåle, hvem kan jeg elske, hvem kan jeg ryge med, og hvad føler jeg? Dybt vedkommende for alle, især de unge, der slippes løs som 15-16-årige.

Fællesskab på tværs

Er Roskilde frihed? Ja, i et afspærret område, nærmest som i et fængsel, bortset fra reglerne. Ingen skrevne regler, men normer for god opførsel. De er der bare. Uanset hvad vi tænker, når poderne drager af sted med rygsæk, formaninger og penge. De lærer at klare sig. De lærer, at der er andre, der har det på samme måde. Er bange, ensomme, fjollede og provokerende. Som mennesker nu er. Måske lærer de at håndtere friheden, når de engang slippes løs i det virkelige liv.

Et sidste suk. Et stik af misundelse. Tænk, hvis der var en Roskilde Festival, da jeg var ung i 50'erne? Den vilde musik var nærmest bandlyst i det offentlige rum dengang. Heldigvis var der steder, hvor vi mødtes, koder, vi kendte, og oprør, der gryede. Ungdommen var ikke længere usynlig. Teenageren blev født og lod sig ikke længere nøjes med forældrenes og skolens autoritet. I dag kan vi forældre og bedsteforældre korse os og forarges over deres ustyrlige selvoptagethed, men de har et fællesskab på tværs – på Roskilde og på alle de andre skønne festivaler, som fylder landet med god musik og store følelser. De har nettet, mobilen og alt det andet, der både kan give den største frihed og den største begrænsning.

//Foto: DR

TINE BRYLD

har igennem de sidste 36 år rådgivet unge lyttere for DR, senest i programmet 'Tværs'

på P3 søndag aften. Hun er uddannet socialrådgiver og har arbejdet i Mødrehjælpen, på Christiania og har været leder af et dagcenter for unge stofmisbrugere på Nørrebro. Senere blev hun også brevkasse-redaktør i 'Alt for Damerne' og har desuden skrevet en lang række bøger, hvoraf trilogien 'Liv og Alexander' fra 1982-1985 nok er den mest kendte. Tine Bryld blev født i 1939 på Frederiksberg. Moren var kok, faren var læge. Begge forældre havde været gift tidligere, hvilket ikke var almindeligt dengang, hvorfor Tine bare af den grund følte sig anderledes. Tine Bryld har selv tre børn.

Din festivalkrop

Litervis af lunkne øl, godt med junkfood og tilfældige tungekys. Hvad gør du ved din krop på festivalen, og hvad gør din krop ved dig? Får du kløe forneden, en hylen for ørene eller tager du de der nanosokker på mod sure tæer? Her kommer nogle svar og et par gode råd

//Foto: RockPhoto, Nanna Kreutzmann

//Foto: RockPhoto, Nanna Kreutzmann og Klaus Bo Christensen (th.)

Hjernen

Hvis alkohol for eksempel er Rambo, så er hjerne-cellerne vietnamesiske risbønder. Alkohol pacificerer dem. En kæp i øret påvirker de elektriske impulser, der går fra celle til celle, så cellerne snøvler, når de snakker sammen. Alkohol øger aktiviteten af stoffet dopamin, som får dig til at føle eufori og trang til at tale. Endorfiner lammer din evne til at føle smerte, og produktionen af glutamat bliver også mindre, hvorfor du ikke husker særlig godt efter en brandert. Mænds hjerner er størst og har cirka 22 milliarder hjerneceller mod kvinders 19 milliarder.

Hår

Bob Marley havde 117 slags mider i sine dreadlocks, da han døde, lyder en god gammel røverhistorie. Myter om hår er sejlivede, men langt de fleste af dem er usande. Dreadlocks har ry for at være både ulækre og umulige at komme af med, men med den rette pleje er dreadlocks bare hår. Og hår kan som bekendt vaskes. Måske føler du dig som en øgle efter et par dage på festival – og det er du faktisk også. Hår er nemlig omdannede hornplader, hvilket svarer til skæl på et dyr. Det er beregnet til at isolere din krop, så du ikke fryser. Øjenvipper er for eksempel installeret i dit øje, af den simple grund at du undgår at få regn i det. Dit hår vokser 0,3 til 0,4 millimeter om dagen.

Ører

ER I DER, ROSKILDÆÆÆÆÆ? Hvis dine ører ikke fungerede, ville du nok ikke svare på dette klassiske spørgsmål, som gang på gang bliver brølet ud over scenekanten. Men der er grænser for, hvor høje lyde dit øre kan klare. På decibel-skalaen taler vi til hinanden med omkring 60 dB-styrke. En brolægger i din gade kan larme op til 110 dB, og et fly, der letter, brøler med 120 dB. Smertegrænsen for det menneskelige øre er 130 decibel. PA-tårnet foran Orange Scene er 12 meter højt, men her sørger man for, at lyden aldrig kommer over 104 decibel i mere end et kvarter ad gangen.

P.S.: Du har sikkert prøvet at få en irriterende hyletone i ørerne efter en koncert. Det betyder, at din hørelse er blevet belastet. I værste fald er sansecellerne beskadiget, og hvis du ikke husker at bruge ørepropper, kan det ende med en høreskade.

Mund

Ædespalten, kyssetøjet, megafonen, rygepoten. Kært barn har mange navne, men din mund er altså også ret væsentlig for din overlevelse. For eksempel kan den gennemsnitlige mund hos mænd indeholde 100 milliliter øl, hvis han vel at mærke tager en mundfuld ad gangen. Grunden til, at du kan smage forskel på en burger, dåseleverpostej og et sundt æble, er, at tungen er dækket med 10.000 smagsløg. Smagsløg er specialisere-

//Foto: RockPhoto, Jens Dige (tv.) og Ditte Valente

de. Forrest på tungen opfanger smagsløgene sødt og salt, mens de bageste opfanger bittert og surt. Dobbelt så mange mennesker kysser i øvrigt ved at hælde hovedet mod højre end mod venstre.

Hænderne

En del festivalgæster kan sagtens drikke øl uden at bruge hænderne, men overordnet set har du virkelig brug for dem på festival. Der skal klappes, skåles, kløs, hvor det klør, og gribes dåser med ravioli og ufattelige mange andre ting. Til de formål er hænderne med deres 27 knogler fantastiske. Men det er ikke fryd og gammen det hele. Dine hænder er udsatte for at komme i kontakt med alskens bakterier. På toilettet, i teltet, ved madboden – alle steder, hvor du rører ved noget, der potentielt ikke er rent. Og giver du hånd til en snottet ven og gnider dig i øjnene bagefter, bliver du sandsynligvis også syg på grund af de mikrober, vedkommende har på sig. Håndvask efter toiletbesøg er et must. Ellers kan der komme tarmbakterier på alt, hvad du rører ved, inklusiv din mad. Og så står den sandsynligvis på diarré. Husk paraghurt!

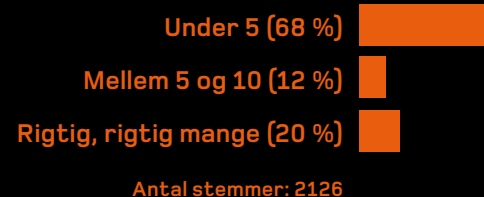
Skridtet

Forlystelsescenteret down under. Når op mod 90.000 mennesker er samlet til fest i det fri, ryger

der også en del blod fra hjernen til skridtet, små telte rejser sig i bukserne. Men det er ikke bare i teltene på campingområdet, at det foregår. Toilet-tømmerne melder om mange tilfælde af toiletsex på de transportable lokummer, som også kan rumme omkring 300 liter lort. Festivalsex er nok ikke det bedste, du vil få i dit liv, men selvfølgelig kan det være dejligt. Men brug prævention, så du ikke får kløe, svie og andre irriterende og farlige eftervirkninger af sex – kønssygdomme. Herhjemme er klamydia den hyppigste kønssygdom. Mellem 12.500 og 14.000 smittes hvert år i Danmark. Roskilde Festival har 24 kilo kondomer på lager. Så køb nogle, you sexy thing!

Din mening

Hvor mange har du kysset med på Roskilde?

Hjerte

Hjerte, tærte, smerte. Det rimer, og det passer. Ikke uden grund er hjertet symbol på alt det rare og alt det, der kan gøre ondt. Kroppen frigiver forskellige stoffer, når man bliver forelsket eller forskrækket. Nerverne modtager påvirkningerne, og så blinker de indre signallamper. Når adrenalin pumper rundt ved en forskrækkelse, er det et reaktionsmønster, som man kalder “fight and flight”, der går i gang. Når hjertet gearer helt ned, sker der en “rest and digest”. Påvirkningen ved forelskelse er stadig en gåde for lægevidenskab, men at nikotin og alkohol kan få hjertet til at galoppere, er ingen hemmelighed. Et menneskes hjerte er på størrelse med en knyttet hånd. Hos en voksen mand slår hjertet hver dag omkring 100.000 gange og pumper 4,5 liter blod rundt i kroppen i minuttet.

Leveren

Leveren er ikke til at komme udenom, når vi snakker festival. Der ryger nok en øl eller to ned, og de skal igennem leveren og renses. Leveren gasser dog ikke op, jo mere du drikker, så derfor tager det tid at blive ædru – og det hjælper altså ikke at danse, drikke kaffe eller tage et koldt bad! Din stive veninde er halvanden time om at forbrænde en genstand, mens din bror er en times tid om det. Det er nemlig forskelligt for mænd og kvinder.

Drikker en kvinde på 60 kilo det samme som en mand på 100 kg, får kvinden en promille, der er dobbelt så høj. Leveren er hjemsted for sygdommen hepatitis, som betyder leverbetændelse. Den berygtede kyssesyg, der gør, at du ikke må drikke i månedsvis, er også en leverbetændelses-tilstand. Så husk at kysse med omhu.

Fødderne

Dine vandreplader kommer på hårdt arbejde, når de skal transportere dig rundt på festivalens i alt 1.266.150 kvadratmeter. Uanset om du går i klipklappere, bare tær eller gummistøvler, så skal du hver dag vade gennem tis, mudder, støv og ølsjatter. Det hele samler sig på huden og som lakridser under neglene, og det er ikke lækkert. Dine fusser kommer til at stinke, og måske kommer du til at skære dig eller få vabler, som er de to mest hyppige skader i samariterteltet. Hvis du ikke vasker tær eller skifter sokker dagligt, er der risiko for at få neglesvamp eller fodsvamp. Efter sigende kan et par såkaldte nanosokker sørge for, at dine fødder ikke stinker. Ved hjælp af nanopartiklerne i stoffet, kan du have dem på i mange døgn i træk uden at skulle skifte dem, men vask dem hellere for en sikkerheds skyld – og for dine venners!!!

Kilde: Mikkel Rytter Poulsen og Fie Lundsgaard Olsen, dr.dk.

//Foto: RockPhoto, Klavs Bo Christensen

Folk i superheltekostumer, ridderrustninger eller nøgne og kun iført et pringles-rør om tissemanden. Du ser de utroligste ting på Roskilde Festival. Nogle er festlige, andre er klamme, og så er der bare de øjeblikke, hvor du sidder tilbage og tænker – det er fand’me mærkeligt!

En række festivalgæster og brugere af dr.dk har indsendt historier om det mærkeligste, som de har set på Roskilde Festival 2008. Her kommer en række af slagsen – plus én fortalt af festivalens musikchef, Rikke Øxner.

FEST? Det mest mærkelige var, da en ung norsk nabo-fyr kravlede ind i mit telt kl. 3.00 om natten og spurgte, om der var fest?! Øh, hvad tror du selv, der er helt stille og mørkt. Jeg måtte kvittere med et ”fuck af!!!” *Helle Nielsen, Århus*

ROBERT MUGABE. Som Roskilde Festival-jomfru er alt jo mærkeligt. Hele konceptet i, at 100.000 mennesker samler sig på en mark, drikker øl i lange baner, klæder sig vanvittigt, spiser junkfood og sover i 400 grader varme telte, uden at der på nogen som helst måde hersker kaos – det er jo næsten ikke til at forstå. Det mærkeligste øjeblik på Roskilde 08 var nok, da en fyr, der præsenterede sig selv som Robert Mugabe kiggede forbi vores lejr. Han sad i en trone og blev fodret med makrel i tomat. På hovedet havde han en flot krøl-

let paryk, og på pikken havde han et pringles-rør. Ham Robert Mugabe er et fantastisk menneske. *Jeppe Wojcik, Jelling*

LORT. I en lejr, jeg besøgte, var der en, som havde lagt en lort midt i lejren. Det var total underligt, og senere på festivalen fik hele lejren lavet en t-shirt, hvor der stod: Hvem lagde lorten? *Nanna Dybro, Bagsværd.*

ONANI. En halvtuk mand i lædervest onanerede åbenlyst midt i menneskestrømmen væk fra Orange efter Neil Young. Han ravede dog ikke på de mange forbigående, men skummelt var det. *Jon Hagedorn, Vanløse*

PANDEKAGER. Der var ingen pandekager med chokoladesovs i år?! *Jessica Larsen, Kbh. N*

TEITUR OG BAND OF HORSES. Det mest mærkelige er, at man kan være så dorsk at lade den færøske festbombe Teitur åbne Orange og lade Band Of Horses spille på Grøn (ja, det hedder den sgu stadig i den virkelige verden), hvilket medførte ca. 5000 mennesker mere, end der var plads til – kunne de måske ikke have åbnet Orange i stedet? *Jesper Poulsen, Valby*

STEEN STOREBROR. To vildt fremmede og jævnt skæve tøser stjal min gaffa-tape-hat med påklippede Playmobil-mænd. Den ene krævede at vide, om jeg var Steens storebror (Steen?), mens den anden kom op at skændes med en helt tredje tøs, fordi hun kom til at trampe hende over fingrene i hendes febrilske flugt med min hat i hånden. *Christian Olsen, Roskilde*

//Foto: RockPhoto, Carsten Snebjerg

TRÆNGENDE. Det mest mærkelige var, da en fyr gik ud af sit telt og tisede lige op ad nabeteltet. Han kunne have gået tre meter hen til hegnet. *Randi Johansen, Silkeborg*

TAPET TIL PISSOIR. Det var to fyre ikklædt hatte og papirsmasker, som rendte rundt og tapede andre fyre fast til pissoirerne på festivalpladsen. De blev tapet med gaffa-tape, så de sad rigtig godt fast. Alle mennesker stoppede op, grinede og tog billeder – i stedet for at hjælpe staklerne fri. Det var vist ikke alle ofrene, der syntes, at det var lige sjovt, men det så i hvert fald skægt ud. *Anna Sofie Bach, København*

MANDSKOR. Da jeg og to andre gik og brølede studenterange, stoppede to mænd os. Vi vil også give et nummer, siger de så! Midt på grusvejen op mod område L sætter vi os så på de stole, som vi tilfældigvis har med. De to mænd, som er klædt i skjorte og jakkesæt, begynder derpå at synge DK Benzin-reklamer og Æblemandsangen – bare hvor de synger bænkebidder i stedet. Og de har fandeme indøvet sangene!!! Det var så syret. De sang fire numre, hvor et af dem vistnok var på russisk. Så pakkede vi stolene sammen og gik hver sin vej. En lille ekstra minikoncert, så underligt! *Emma Broberg, Hvidovre*

LEVERPOSTEJ. En bagstiv festivalgænger, som tilbød at sælge sin Faaborg-leverpostej for 2 kr. *Stine Camilla Sørensen, Hørve*

TRAMPOLIN. Et telt sat oven på en trampolin. Mystisk. *Alexander Bech Hansen, Helsingør*

DEN NØGNE. Vi sidder i vores lejr og drikker. Lige med et kommer der en nøgen mand løbende ind i vores lejr. Han løber et par gange rundt og derefter forsætter han. Vi ser ham igen senere, efterfulgt af nogle vagter i løb. Vi finder ud af, at han ikke har billet, men er så vild med at være på festivalen, at han på ingen måde vil væk. Han løber ned til søen og hopper i og begynder at svømme over imod campingområde P. Han kommer over, og der får vagterne desværre fat i ham. Det var virkelig griner! *Lasse Søder, Sengeløse*

HVERDAG. Det mest mærkelige, jeg oplevede, var, da festivalen sluttede. Det var helt mærkeligt at skulle vænne sig til en normal dagligdag igen. Eller også var det at vågne op med påtegnede knurhår torsdag morgen – uden at kunne huske så meget. *Siv Tvermose, Charlottenlund*

BAJAMANDEN. Jeg tror ikke, at vi har haft besøg af ham på Roskilde, men i Sverige var der en fyr – Bajs- eller Bajamanden – som enten klædte sig ud eller var nøgen. Han tog rundt på diverse festivaler og væltede toiletter. Dét var han ligesom kendt for. Baja kommer i øvrigt af Baja Maja, som er navnet på de der grønne campingtoiletter, men han var altså en toilet freak, som smurte sig ind i alt det der klamme fra toiletterne. Dét har jeg aldrig forstået, at nogen kan tænde på, men et festivalfænomen er han. Roskilde Festivals musikchef *Rikke Øxner, København*.

Urmennesket og containerbank

– Det mærkeligste, jeg har oplevet, var tilbage i slutningen af firserne eller starten af halvfemserne. Jeg husker ikke lige årstallet, men det var første gang, at folk begyndte at hamre og banke på toiletbygninger, lydtårne og lygtepæle, når årets festival uigenkaldeligt var forbi. Folk bankede og bankede den samme rytme igen og igen og gik nærmest i en form for trance. Kombineret med at alt og alle var fuldstændig nedslidte

efter fire dages rock plus de større og større bål rundt om på pladsen, så var det faktisk også lidt skræmmende for en ung knægt som mig. Det var, som om urmennesket var vækket til live, og at det hele ingen ende ville tage – mærkeligt. Årene efter valgte festivalen at køre en container ind på pladsen, som folk så kunne slå og banke på – det var fandtme også mærkeligt! *Brian Christensen, Roskilde*

//Foto: RockPhoto, Nanna Kreutzmann

Et nøgenløb

//Foto: RockPhoto, Anders Birch

kræver mere end gode batterier og festligt fyrværkeri

Verdens største sportsevent er uden tvivl Nøgenløbet på Roskilde! Sådan præsenteres det nu otte år gamle traditionsløb for de tusinde tilskuere, som i bagende sol bliver vidne til et tronskifte i mændenes række samt en overraskelse i skikkelse af den 19-årige Helle Koldkjær.

Radiovært Patrick Charlton har mikrofon og næse helt nede i græsset. Han fortæller via de opsatte højtalere på pladsen, at dette års baneunderlag består af en sær, sær og næsten ubeskrivelig blanding. 20 % er sand, 20 % er alkohol, og så er der naturligvis et stænk urin samt noget helt ubestemmeligt. Patrick råber: "We better call a doctor." Stemningen er allerede lettere kåd og euforisk, og enkelte publikummer har nu selv smidt tøjet for at teste dele af den kun 100 meter lange bane, som

de 31 officielle deltagere skal tilbagelægge tre gange.

Det er Roskilde Festivalradio, som arrangerer lørdagens traditionsrige nøgenløb, og inde i deres aflukkede område står nu 31 splinternøgne personer og modtager de sidste instrukser. 15 drenge og 16 piger. For to timer siden smed de alt tøjet for øjnene af hinanden – nogle lidt generte – men nu virker det helt normalt at tale med ukendte konkurrenter uden en trevl på kroppen og kun iført løbesko. Porten åbnes, og publikum tager imod med bragende bifald til tonerne af filmtemaet fra 'Rumrejsen 2001'.

En for en bliver deltagerne præsenteret af den kvindelige radiovært Victoria Hannaford, som

//Foto: RockPhoto, Nanna Kreutzmann

Årets vindere af Nøgenløbet 2008 blev Helle Koldkjær fra Horsens og Mads Erik Bech fra Aabenraa. De to 19-årige atleter vandt hver en billet til næste års festival, hvor de begge vil forsvare titlen iført ingenting. Kun tusch-tegninger, smykker og løbesko er tilladt!

udtrykkeligt gør opmærksom på, at her er der ikke plads til usportslig optræden – kun dårlige køns-hårsfrisurer, gode batterier og festligt fyrværkeri.

Klar, parat ...

Startskuddet lyder, og den tredobbelte mester 24-årige Magnus Buesen kommer hurtigst ud af første sving, men han presses hårdt af Mads Erik Bech. For hver omgang skal hver løber huske at tage et mærke ved startlinien, men det glipper for Magnus, og snart sakker han bagud. Samtidig er det svært at følge med i kvindernes kamp, bortset fra at brysterne svinger fra til side til side i lystig konkurrence med svingende tisse-mænd, men pludselig har Helle Koldkjær vundet!

– Jeg nåede næsten ikke at opleve det, for det var nærmest slut med det samme. Jeg havde heller ikke regnet med at løbe igennem, men blev ligesom grebet af stemningen og løb bare til, fortæller 19-årige Helle Koldkjær fra Horsens. Det var hendes første nøgenløb nogensinde, mens den nye vinder i herrernes række har en smule mere rutine:

– Sidste år blev jeg nummer fire, men i år skulle Magnus væltes af tronen, hvilket heldigvis lykkedes, fortæller Mads Erik

Bech og fortsætter: Han gav mig faktisk lige en skulder under løbet, hvorefter jeg råbte efter ham. Han smilte bare tilbage til mig, og det var også kun et venligt lille skub, men jeg løb til, kom foran og vandt. Fedt, men rigtig hårdt.

Sms'er og blege balder

Hverken Helle eller Mads vil indrømme brug af doping, medmindre at øl og en enkelt gulerothør ind under kategorien forbudte stoffer. End ikke et stykke skjult Gaffa-tape har de brugt for at vinde en billet til næste års festival. Én ting vil de dog gerne indrømme – de er begge atleter!

Helle Koldkjær er tidligere langdistanceløber i Horsens Atletika, men har været skadet i et par år. Mads Erik Bech træner derimod rask væk fire gange om ugen i Aabenraa Atletikklub, primært på 100-meter-distancen, hvilket måske forklarer hans utrolige comeback efter skulderskubbet fra Magnus. Begge går de til daglig i 3.g, og begge er de friske på at gentage succesen til næste år. For ud over billetten til næste år giver vindertitlen en

enorm respekt.

– Et par kommentarer om mine blege

//Foto: RockPhoto, Nanna Kreutzmann

//Foto: RockPhoto, Anders Birch

baller har jeg dog måtte lægge øre til, men derudover har jeg kun fået de største lykønskninger ude på festpladsen og senere hjemme i Aabenraa, fortæller Mads, hvortil Helle supplerer: – Jeg får stadig sms'er, hvor folk ønsker mig tillykke med sejren, men noget af det hyggeligste ved Nøgenløbet var faktisk bagefter. Efter et par drinks i Gringo Baren tog vi alle til søen for at bade, danse boogie-woogie og hoppe ti-tyve-tredive. Pludselig var vores store gruppe af nøgne mennesker de "normale" blandt de andre med tøj på, og da vi råbte "vi vil se jer nøgne", blev folk helt forlegne, selvom det nok var os, som havde mest grund til det.

P.S.: Mads har lovet, at de hvide baller er fortid. Et solarie-besøg er bestilt inden næste års løb.

Det er en meget speciel oplevelse, at lære folk at kende, når man er nøgen. Man har jo ligesom ikke noget at skjule, fortæller Helle Koldkjær. Mads Erik Beck tilføjer, at lugten var lummer i det lille lukkede område, hvor deltagerne ventede i to timer før starten.

Ikke lummer, som da en gut for år tilbage måtte flygte på grund af lidt opstemthed, men mere på grund af sol, nerver og gårsdagens alkohol i kroppen – plus udsigten til et stykke mellemkød, når man bukker sig ned og kommer til at kigge op.

//Foto: RockPhoto, Nanna Kreutzmann

Alien bagpuler Malkeko

Et væld af bannere, flag og faner møder dig på Roskilde Festival. Alle bliver de luftet, svunget og beundret foran scenerne; men især ét skiller sig ud – rumvæsenet, som tager en ko bagfra. Hvordan får man sådan en ide, hvem ejer de to badedyr, og hvad er egentlig meningen? Bogens forfatter undersøgte sagen.

Under koncerten med cubanske Juan Formell Y Los Van Van er de der igen. Rumvæsenet, som boller en ko bagfra i takt til musikken. De to oppustelige badedyr – sat op på et tre meter langt kosteskaf – har været trofaste gæster på festivalen igen – en årrække. De har fået en del musikere til at reagere med grin på scenen, og de har fået tusindvis af festivalgæster til at gribe fat i sidemanden, hvorefter der er blevet peget og rystet på hovedet.

Denne fredag eftermiddag på Arena-scenen får jeg endelig gjort noget ved det. Jeg kontakter de to unge mænd, som stolt holder rumvæsenet og koen. Jonas Kjeldsen og Lasse Liebst vil meget gerne svare. De tager mine spørgsmål med hjem, så hele deres festslæng kan bidrage. Her er deres svar:

Lappegrejet er fundet frem

– Banneret ”Alien og Ko” har været med på festival siden 1999, hvor ideen opstod spontant. To kamerater i lejren havde taget hver deres badedyr med, og i en brandert var det pludselig åbenlyst for

alle, at Alien skulle tapes fast bag på Koen. Hvad ellers?

– Siden har vores københavnske gruppe på ti haft Alien og Ko med på festivalen, hvor vi ofte får de tre samme spørgsmål: Er det jer som altid har haft den med? I hvor mange år? og er det den samme Alien og Ko?

Med hensyn til det sidste spørgsmål har vi været nødt til at foretage en del operationer. De første år kunne man købe aliens og køer mange steder i København, men pludselig i 2003 gik alien ud af produktion! Panikken bredte sig, og over nettet fik vi bestilt nogle nye hjem, men de var meget små. Alt for små! Faktisk havde vi helt opgivet banneret, og lettere deprimerede tog vi ud til festivalen uden en alien. Vi slog pløkkerne i og tændte op i noget tobak, og netop i det øjeblik fik en af os – ud gennem åbningen på vores lejr – øje på en alien, som sad fastklæbet på et telt i nablejren. Det var nogle meget stive nordmænd, som aldeles ikke ville af med deres alien, men efter lange forhandlinger blev der indgået en aftale, hvor de fik en pris klart over markedsniveau! Siden da er det lykkedes os at skaffe én Alien mere, hvorfor vi i dag kun har de to eksemplarer. Traditionen med at brænde banneret af efter festivalen er derfor ophørt. I stedet har vi nu fundet lappegrejet frem.

På scenen og misbrugt

Vi laver altid banneret torsdag og bruger det på selve festivalpladsen som et fælles pejlepunkt og

mødested. Det er der faktisk også andre, der gør! Det kan til tider virke meget mærkeligt, at folk respekterer os for de to gummidyr på en rundstok! Gamle venner kan opføre sig, som om de mødte en rockstjerne, når de ser, at man er en af dem med Alien og Ko. Underligt, men generelt er vi naturligvis stolte og glade over folks begejstring og interesse.

Det sjoveste er, når kunstnerne kommenterer banneret fra scenekanten, hvilket er sket mange gange. Da Faithless spillede på Grøn Scene i 1999, var hele bandet oppe at køre over banneret. Senere i 2001 var Natacha Atlas i gang med en meget smuk serenade på Ballroom-scenen. Pludselig – og i stærk kontrast til musikkens dybe følelser – fik hun et grineflip midt i nummeret, hvilket Politikens anmelder ikke undlod at bemærke i sin anmeldelse af koncerten. I år fortalte en basun-spiller fra Tivolis Symfoniorkester os, at han havde været ud af stand til at spille med på et helt nummer, fordi koen bollede i takt til orkesteret. Et højdepunkt var nu, da et moderne brassband fra New Orleans fik Banneret op på scenen, hvorefter et af medlemmerne kneppede Alien, mens Alien kneppede Koen. Helt vildt og rigtig sjovt.

Norsk dyreaktivist var ikke begejstret

Det er dog ikke alle, som kan se det humoristiske i dette syn, hvilket Jonas Kjeldsen kan bekræfte med følgende oplevelse:

– Til en koncert på Ballroom i 2001 forsøgte en norsk eller svensk kvinde at nedlægge banneret med vold. Hun mente, at det var et overgreb på køer. Faktisk gjorde hendes aggressive adfærd og ekstremt stærke stank af bræk det umuligt at føre en samtale med hende. Løsningen var i første omgang at bære hende væk, men hun vendte frygteligt tilbage, hvorefter vi til sidst måtte have fat i nogle vagter, som ”hjalp” hende bort. Vi så hende ikke siden.

Hash og hårde stoffer

Skal du **overbevise** dine forældre om, at Roskilde Festival er **et trygt sted** at færdes, så vis dem denne artikel. Vicepolitiinspektør Per Heide Sørensen gør status over festivalen 2008 og giver **et par gode råd** til nye festivalgæster.

749 joints, 875 gram hash og 170 gram skunk blev beslaglagt under årets festival 2008. Kokain, amfetamin og 262 ecstasy-piller fik politiet også fat i, men bare rolig – der er stadigvæk mindst lige så trygt på festivalen, som en almindelig fredag aften i Roskilde by.

– Jeg vil faktisk sige, at der er roligere på festivalen end i byen, hvilket primært skyldes den gode stemning, hvor folk bare er glade og ønsker en god fest, fortæller vicepolitidirektør, Per Heide Sørensen, som er glad og tilfreds med

årets festival. Der var dog en enkelt voldssag, som øjeblikkeligt gav 40 dage bag tremmer:

– I år havde vi tre grupperinger, som forsøgte at springe ind over hegnet. En dansk, en polsk og en fransk gruppe. Vi anholdt dem alle, men under anholdelsen var der en af dem, som bed min kollega i brystet. Han kom direkte for retten, fik 40 dage i brummen og blev derefter udvist af Danmark. En hurtig nem sag, mens de andre fik en bøde på 5000 kr. for ulovlig indtrængen.

//Foto: RockPhoto, Anders Birch

Publikum på politiets side

Vicepolitiinspektør Per Heide Sørensen fremhæver det gode samarbejde, som politiet har med sygehusberedskabet, Falck og festivalens sikkerhedskoordinatorer. De mødes tre gange dagligt under festivalen for at gøre status og informere hinanden. Eksempelvis bemærkede festivalens vagter en del mere uro i et bestemt område af campingpladsen – plus en lidt livligere trafik til og fra stedet, hvorfor politiet valgte at kigge lidt nærmere på det. Et par civilbetjente fandt ud af, at

Hvis uheldet er ude

Roskilde Festival tilstræber den samme service, når det kommer til førstehjælp og medicinsk assistance, som man kan forvente i resten af samfundet.

I alt er der cirka 160 samaritter på festivalen samt 60 læger, 70 sygeplejersker og 30 assistenter

der blev solgt stoffer i området, og politiet fik fat i de pågældende.

– De gange, hvor vi har stoppet noget, har festivalgæsterne ofte været på politiets side – modsat dagligdagen, hvor vi måske ikke er så populære alle steder. Men det er vi på festivalen, og det kan vores betjente godt mærke. De hygger sig og bliver blot en del af den gode stemning.

Lidt højere til loftet

Per Heide Sørensen vil ikke ud med, hvor mange betjente som patruljerer på pladsen. Der er nok, som han siger, men han vil gerne afsløre, at der er fire-fem gange så mange uniformerede som civile betjente på pladsen. Hovedparten kommer fra Midt- og Vestsjællands Politi, men der kommer også kolleger fra København, Vestegnen og Sydsjællands Politi. Betjente, som generelt ser festivalen som et tiltrængt pusterum fra den daglige trummerum. Tæt på festivalpladsen har politiet lånt lokaler til en lille interimistisk politistation, som kun tager sig af festival-sager.

– Det er godt at have festivalen og det øvrige politiarbejde adskilt, for der er lidt højere til loftet på pladsen end nede i byen. Kan man lugte, at der bliver røget noget hash, begynder vi ikke at

Stoffer på bordet. 40 g kokain, 547 g hash og 721 joints til en markedsværdi af 100.000 kr. //Foto: Brian Christensen

vælte de første tre-fire telte omkring, men ryger man det helt åbenlyst, må vi skride ind. Det skal vi i henhold til den seneste stramning af loven om euforiserende stoffer, forklarer vicepolitiinspek-

tøren. Tidligere var det tilladt at have hash på sig til eget forbrug, men sådan er det ikke i dag. Det koster 2000 kr., første gang man tages med hash på kroppen, mens man skal slippe 3000 kr. anden gang.

Sex på græsset

729 anmeldelser om tyveri blev indgivet i år. Et højt tal, som ærgrer Per Heide Sørensen:

– Mobiltelefoner, iPods, penge, punge og kameraer hører blandt de mest almindelige ting, som stjæles fra teltene. Nogle gange snupper tyvene også hele tasker, og desværre får vi ikke fingrene i ret mange af dem. Hvad der derimod er glædeligt, er faldet i hærværk og de påsatte brande søndag aften. Her er antallet faldet til en femtedel i forhold til for fem år siden, og det skyldes formentlig en god indsats af brandvæsenet, festivalens vagter, og at vi udskriver en bøde på stedet, hvis vi fanger gerningsmanden.

Per Heide Sørensen er dog også glad for festival-

publikummet, som generelt har en god selvjustits og en høj tolerancetærskel:

Der er som nævnt lidt højere til loftet på Roskilde, og heldigvis er folk gode til at passe på hinanden.

– Vi har i hvert fald ikke fået nogen anmeldelser om blufærdighedskrænkelser, selvom der måske har ligget et par og dyrket sex på græsset. Sådan er Roskilde jo, og man ved det, når man køber billetten. Så må man finde sig i, at nogle står og tisser i hjørnet, at andre sover branderten ud på plænen, og at der lige løber en halvnøgen mand rundt og lufter sin ædlere dele. Der er som nævnt lidt højere til loftet på Roskilde, og heldigvis er folk gode til at passe på hinanden.

Fem gode råd til den nye festivalgæst

Står du som 15-årig og skal plage dine forældre om lov til at tage på Roskilde, så har du viceinspektør Per Heide Sørensens ord for, at det nok skal gå. Han synes egentlig nok, at du bør vente, til du bliver 16-17 år, men følger du disse fem regler, bør du – og dine forældre – få en god festival.

- Tag af sted med flere af dine venner
- Lav dagligt aftaler om, hvor og hvornår I skal mødes
- Ring gerne hjem en eller to gange dagligt
- Hav altid en mulighed for at kunne komme hjem – uanset tidspunktet på døgnet
- Lad være med at drikke, ryge eller tage noget, som du ikke ved, hvad er

– Der er mange fristelser på Roskilde, men heldigvis er de fleste gode og positive. Man skal dog passe godt på sig selv – og på hinanden som altid, slutter Per Heide Sørensen.

Statistik over festival 08

Disse stoffer blev beslaglagt:

875 g hash, 170 g skunk, 5,4 g amfetamin, 749 joints, 262 ecstasy-piller, 49,19 g kokain, 27 g svampe

Nationalitet på anholdte:

33 Danmark
4 Norge
5 Sverige
3 Finland
10 Andre nationaliteter

De blev anholdt for:

Narko (10), tyveri (6), spirituskørsel (2), besiddelse af våben (1), berusere (5), hærværk (1), bid i betjents bryst(1), tilsnigelse af adgang (14), overtrædelse af ordensbekendtgørelsen (støjende/fornærmende opførsel) (11) og andet (4)

Hittegods-kontoret er fyldt op med ting og sager efter festivalen. I år blev der glemt en guitar, ca. 250 dankort og det samme antal mobiltelefoner. Det kan være svært at finde tingenes rette ejermænd, men ofte ringer en af telefonerne og politiet tager den! Det kunne jo være den mobilløse festivalgæst, som gerne vil have sin telefon igen.

//Foto: Brian Christensen

//Foto: RockPhoto, Jens Dige

Gaffa-tape, Gaffa-tape og andre gode råd

1. Slå dit telt op, inden du bliver fuld, for ellers bliver det svært, fandt jeg ud af. *Felix Suneson, Svendborg*

2. Tun, tun og atter tun, så er maden sikret. *Jacob Mathiesen, Kolding*

3. Vær tålmodig!! Hvad enten du står i kø i otte timer for at få det berygtede Roskilde-armbånd på håndleddet, eller du sidder i kø i fire timer for at komme op forrest i pitten ved Orange Scene. Det betaler sig at tage det med godt humør :) *Stine Camilla Sørensen, Hørve*

Er der én ting, som er højt værdsat på en Roskilde Festival – så er det Gaffa-tape! Penge, prævention og en ordentlig ration tun kan også anbefales. Her er ti gode råd og en lang huskeseddel, som bør tjekkes kort før afrejsen til din næste Roskilde Festival.

4. Pak dit tøj alsidigt. Du ved aldrig, hvad der venter på Roskilde rent vejrmæssigt. Hvis det lægger op til et regnvejr-år som 2007, er waders genialt. :) Pak dine ting i plastikposer nede i tasken, så bliver det ikke unødvendigt beskidt. *Alexander Bech Hansen, Helsingør*

5. Spørg om hjælp fra andre festivalgæster, så meget som du kan. Måske får du som bonus endda nye venner og kolde øl ud af det. *Tine Paulsen, Sønderborg*

6. Fyr den af, men pas på dig selv. *Søren Sigvard, Måløv*

7. Husk desinficerende alkohol! Man bliver jo pænt ulækker til sidst. *Lena Olsen, Kgs. Lyngby*

8. Kom et par dage før den egentlige festival begynder. Der er noget ganske specielt ved at opleve opvarmningsdagene og de tilhørende up-and-coming bands. Der er en helt anden ro til at udforske det hele, gå i biografen og tage en skøjtetur, hvis det er det, man lyster. Det var virkelig rart for mig (som i år var nybegynder) at finde mig til rette, inden det hele blev vildt, vildt, vildt. Og så skal det siges, at det faktisk kan gå hen og blive en anelse stressende de sidste dage, hvis man har mange bands, man gerne vil se. *Nina Rasmussen, Aabenraa*

9. Pandebånd. Ens hår bliver ALTID ekstremt grimt, og der kan et pandebånd gøre underverker. Så ligner man en svensker, og det vil man gerne på Roskilde! *Johan Weber, Århus*

10. Kondomer (hvis du får sex). Gaffa-tape (hvis den knækker). Et spejl (hvis du ikke får sex, og du ser for godt ud – synes du i hvert fald selv!). *Jon Jonson, Brønshøj*

Ovennævnte gode råd blev indsendt til dr.dk/roskilde efter festivalen 2008. Yderligere en del er samlet nedenfor som en slags huskeseddel. Med den er du forberedt på det meste og det værste – men helt sikkert ikke på alt!

Bider du negle, er der også råd for det!//Foto: RockPhoto, Klavs Bo Christensen

Den ufuldstændige huskeseddel til Roskilde Festival

Sovepose er guld. Øl et must, og prævention godt at have ved hånden. Knækbrød/kiks kan holde til alt. Gummistøvler kan altid bruges. En sombrero – et sikkert scorehit. Hånddesinfektions-gel til de forfængelige. Vandpipe til de flippede. Masser af penge til alle. Dåsesuppe. Solbrille uanset vejr – det er altid cool.

Sjovt flag, som kan bruges som pejlepunkt og mødested – eventuelt på en lang fiskestang, da den kan foldes sammen! Lunkne øl er en klassiker. Party-genet. Sorte sække til skrald eller som regnjakke. En god tyk hættetrøje til de kølige nætter. Makrelsalat i store mængder. Et lidt for lille telt, så I SKAL ligge tæt. Plaster. Sangstemmen! Ekstra teltplokker, da naboen altid mangler. Spillekort. Billig guitar til fællessang og ikke soloopvisning! Badebukser og badering, når du skal i søen. Pengekat/mavebælte. Faaborg leverpostej med 80 % spæk, som mærkeligt nok smager godt på festival?! Luftmadras eller selvoppustelig liggeunderlag er værd at slæbe med. Tandbørste er en nødvendighed. Fotoapparat er godt at fange minder med. Sygesikringskort – just in case. En rulle toiletpapir i pose, så den ikke bliver mere våd end tiltænkt. Gode sko, da du vil trave mange kilometer hver dag, og fordi vabler er ømme. Paraghurt, da diarre er endnu værre end vabler. Ørepropper. Vandtæt telt – husk det nu – vandtæt! Fodbånd med bjælder til at skræmme slanger, rotter og alle andre væk. En flaske whisky, Dr. Nielsen eller Akvavit til varme i brystet. Bideskinne, hvis du skærer tænder. Mindst én god ven. Hjemmelavede pølsehorn

”Det er for vildt”-tape kan også bruges, når vennerne skal samles.

//Foto: RockPhoto, Jens Dige

– billigt, praktisk og mættende. Ghattoblaster. Udklædningstøj, som savner et medlevende publikum. Feltspade til udgravning af køleskab i form af et dybt ølhul. Den islandske sweater er varm, blød og højeste mode, men du risikerer at blive kaldt for Sara Lund. Mobiltelefon. Kontaktlinse-

væske. Kokosmælk, hvis du pludselig vil have en piña colada. Diktafon som bånddagbog. Lighter – om ikke andet, kan du blive redningsmand for andre. Backgammon. En radio, så du kan høre Roskilde Festivalradio på 92.3 MHz. Bikini – kan også gå an til drenge! Solcreme faktor 30 – så

behøver du kun én gang om dagen. Dåseåbner. Et par rene trusser eller underdrenge er altid indbydende. Håreleastik, hvis man har langt hår. Klapstol. Oplukker, lygte og klipklappere/sandaler. Dankort! Scoresmilet. Treo/panodiler til dagen derpå.

Husk Roskilde-humøret

Ud over disse materielle ting er der selvfølgelig også lige dig selv og din attitude, som du skal være opmærksom på. Eventyrlyst, nysgerrighed og tålmodighed er ord, som bliver nævnt igen og igen, når Roskildes festivalgæster skal beskrives. Tolerance er en selvfølge. Ligesom det gode humør x 1000. Med den indstilling kommer du langt og skulle gerne få en masse gode oplevelser. Og skulle du blive lidt bekymret undervejs, så har Jeppe Wojcik fra Jelling dette gode råd:

– Du skal ikke blive bange. Bare tag den nærmeste søde pige/dreng i hånden – så går resten helt af sig selv. Men husk dåseleverpostej og kondomer!

P.S.: Husk også billetten, ikk’!

Din mening

Hvilken ting er vigtigst at huske på Roskilde?

Gummistøvler (28 %)

Prævention (9 %)

Øl (49 %)

Musikanlæg eller

instrument (4 %)

Ørepropper (10 %)

Antal stemmer: 2935

Min største koncertoplevelse

BOB MARLEY 78

Set af: PETER A.G. NIELSEN, forsanger i Gnags

Den største koncertoplevelse, jeg har haft på Roskilde, er med Bob Marley & The Wailers. Det var i 1978 på Orange Scene og første gang, at man fik fløjet et superaktuelt verdensnavn ind for at give koncert på dansk jord, og så var de guddommeligt spillende. De leverede en slags konstant reggae-sump, som forplantede sig til et stort område på dansk jord for første gang. Det var lige der, at reggae-musikken fik sit fodfæste i Danmark. Det var stærkt, husker jeg. Samtidig var vi også så heldige at opleve bandet i deres skurvogn, mens de varmede op i flere timer inden koncerten. I Gnags vidste vi jo godt fra vores kollektiv, at musik er følelsernes sprog, og at eventuelle konflikter også kommer med på scenen, hvis de ikke er ryddet af vejen forinden. Derfor gjaldt det altid om at få tingene ud af verden og finde sammen, inden man gik på scenen, og sådan var det også med Bob Marley og hans band. De blev bare ved med at spille og synge og snakke, og til sidst fandt

//Foto: Roskilde Festivals arkiv

de et groove, som var så overbevisende, at det kunne forplante sig til en dyrskueplads i Roskilde. Stærkt!

//Foto: DR

U2 82

Set af: ERIK JENSEN, musikanmelder på Politiken

Den største oplevelse, jeg har haft på Roskilde Festival rent musikalsk – og i øvrigt også i samtlige koncertsale sidenhen – det er med U2 i 1982. Her lykkedes det i sjælden grad et orkester at få hele pladsen til at lette på én gang. Når det sker, er Roskilde Festivalen helt unik. Jeg kan faktisk slet ikke forestille mig noget andet sted, det kunne ske, fordi man her har og havde de helt rigtige omstændigheder, der skulle til: et orkester, ungt, sultent, besjælet og med en fantastisk energi. Et orkester, som simpelthen ville i kontakt med hvert eneste menneske på festpladsen den aften. Helst fysisk skulle man tro, men i hvert fald spirituelt og musikalsk. Bono tog sin legendariske svævetur i kranen ud over publikum, mens han sang Lou

Reeds 'Satellite of Love' og Lennons 'Give peace a chance'. Man havde denne her fornemmelse af, at hele pladsen foran Orange Scene var som et flyvende tæppe, hvor vi alle sammen fløj på stjernefart. Vi blev i øvrigt også inviteret til Dublin af Bono, og der kunne vi jo så passende have fløjet hen på vores tæppe. En meget, meget smuk og meget, meget betagende og meget, meget vild og energisk koncert på alle måder.

SUGARCUBES 88

Set af: DICTE WESTERGAARD MADSEN, solist

Inden jeg selv prøvede at spille på festivalen, havde jeg to store kæmpe oplevelser. Den ene var Sugarcubes i 1988, og for dem, som har glemt det, så var det et af de første bands, som Björk var med i. Hun var rigtig hardcore. I dag er Björk jo sådan mere forfinet, men det var hun bestemt ikke dengang. Jeg husker, at hun på et tidspunkt rakte hånden ud efter en flaske whisky, som en eller anden stod og drak, og da hun fik den op på scenen, ballede hun næsten en halv flaske! Okay, tænkte jeg, that's rock'n'roll! Derefter væltede hun rundt og røg smøger, men hun havde den der røst, som vi alle kender – bare lidt mere rå og usleben. Dét var en stor oplevelse, som flere af mine bekendte også husker som noget helt særligt. Den anden store oplevelse var Jeff Buckley i 1995! Kraftwerk i 1998 må jeg altså også lige nævne. Efter den koncert følte jeg mig nærmest som "gennemrislet med vand" og mættet af musik. Jeg måtte bare hjem bagefter – og droppede dermed rapperen Tricky frivilligt!

//Foto: Kurt Christensen

Norman Cook (ex. Housemartins, ex. Freak Power) spillede også på festivalen i 2004. Han lukkede Orange Scene lørdag nat under navnet Fatboy Slim. //Foto: RockPhoto, Thorbjørn Hansen

FREAK POWER 95

Set af: **ESBEN DANIELSEN**, festivalens talsmand

Kender du det? Det var sådan en dag, hvor lejren stadig lå og sov. Jeg havde masser af tømmermænd og vågnede lidt for tidligt og gik op på pladsen. Når man står op meget tidligt, er det jo sådan først på eftermiddagen, men her dumpede jeg ind på Hvid Scene og så hele det her kæmpeorkester med masser energi og funky rytmer. Det var sådan lidt dance-agtigt, og jeg blev bare fanget, og pludselig var der gået halvanden time, og jeg havde

været til en fænomenal koncert. Det var gruppen Freak Power, fandt jeg ud af bagefter. En gruppe, som senere fik nogle kæmpe hits, og hvor Norman Cook aka Fat Boy Slim var medlem. En anden stor oplevelse på Roskilde må være Rage Against the Machine i 1996, hvor jeg hoppede hele koncerten igennem. Det var fandeme fedt! Bagefter gik jeg straks ned og købte en grøn fan-t-shirt, som jeg så smed væk dagen efter, hvor vi var blevet for fulde. Jeg savner virkelig den t-shirt, fordi den mindede mig om en hamrende god koncertoplevelse foran Orange Scene.

SANNE SALOMONSEN 78, 79, 80 ...

Set af: **STIG MØLLER**, guitarist i Steppeulvene, Starfuckers m.fl.

Jeg åbnede faktisk den første festival i 1971 klokken 10 om morgenen med Ingemann, Skousen, Uglebjerg og andre i Musical Workshop, som vi kaldte os. Året efter, i 1972, åbnede Kim Larsen og jeg og gruppen Starfuckers festivalen, og sidenhen har jeg spillet på pløjemarken flere gange. En del koncerter har jeg heldigvis også set, og hvis jeg skal pege på et højdepunkt, så må jeg fremhæve vores mest vidunderlige primadonna i danmarkshistorien, nemlig Sanne Solonumse. Hun er fuldstændig guddommelig! Det er som et drømmesyn at se den dame, når hun folder sig ud på den rigtige måde. For hun synger med hele systemet. Ikke bare en sangerinde, som synger fra brystet og op. Nej, hun synger helt nede fra røven af, og når stemmen så kommer igennem, bliver hun fuldstændig oplyst som en fe! Jeg kan ikke sige andet, end at lige meget hvor kold i røven man er, så bliver man som et stykke glødende jern, når hun synger. Hun er simpelthen fabelagtig.

THE HIDDEN CAMERAS 05

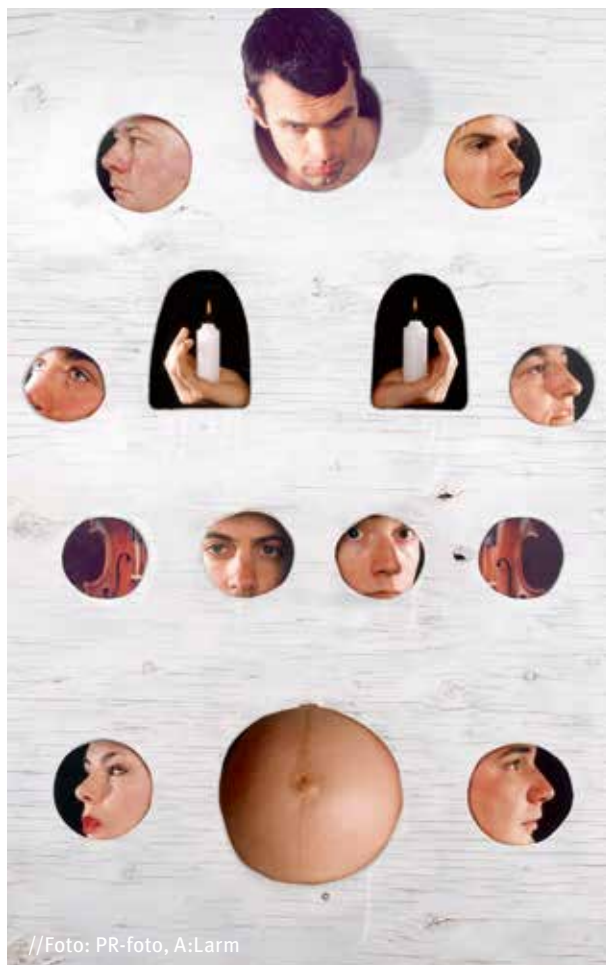
Set af: **SIMON KVAMM**, forsanger i Nephew

I 2005 var jeg udelukkende på Roskilde for at snuse efter ny musik samt snuse dybt i fadølene. Og så fik jeg et praj om de for mig helt ukendte canadiere i THC. De mange canadiere i THC, skulle jeg måske sige, for der var måske 10-15 mand på scenen, da det gik højest. Bandet formåede at gøre det efter min opfattelse meget sjældne at spille glad musik uden at blive for meget. Deres sceneshow emmede af spillelyst og smil, hvilket de virkelig fik publikum (os!) med på. Kulmine-

//Foto: Tage Sørensen

rende i en sang med dertilhørende dans, hvor man holdt sig for øjnene, holdt sig for ørerne, holdt sig for munden og til sidst strakte begge hænder i vejret. Noget, der umiddelbart lyder som en opvarmingsøvelse ved Landsstævnet i Horsens, men som på denne lille festivalscene blev det mest voldsomme og gåsehuds-fremkaldende stykke musikalske kommunikation mellem band og publikum, jeg længe har oplevet. Sådan noget kan Roskilde!

//Foto: PR-foto, A:Larm

Amerikanske Flaming Lips har besøgt festivalen fem gange, senest i 2007, hvor Wayne Coyne rullede ud over publikum.
//Foto: RockPhoto, Carsten Snebjerg

THE FLAMING LIPS 00

Set af: ADAM DUVÅ HALL, P3 og tv-vært

I 2000 ramte katastrofen Roskilde. Dagen efter, i en slags trancelignende choktilstand, skulle jeg sende flere timers direkte radio fra festivalen. Pludselig var det ikke festen, musikken og vejret, vi dækkede.

Efter udsendelsen havde jeg mest lyst til at køre hjem. Men så tog jeg en beslutning, jeg stadig tænker over en gang imellem. Lørdag aften var vi nogle tusinde mennesker, der havde brug for noget, der gav mening. Og Flaming Lips leverede lige præcis det, vi havde brug for. Musik, der betød en hel masse. Konfetti og hånddukker på scenen. Et fyldt Arenatelt, hvor vi var til kollektiv terapi. Og det hjalp. På en mærkelig, ironisk måde krystaliseredes alt det, vi elsker ved Roskilde i den koncert. Respekt, fællesskab og fantastisk musik. Måske betød det i virkeligheden ikke specielt meget, hvem der optrådte dagen efter ni unge menneskers forsvinden fra verden. Men jeg glemmer nok aldrig Flaming Lips den aften. Selv da de spillede

'Somewhere over the rainbow', blev det aldrig for meget. Jeg har ikke haft mulighed for at takke dem for at hjælpe med at sætte tingene lidt mere på plads. Så det er hermed gjort.

BJÖRK 03

Set af: AURA, solist

Den største koncertoplevelse, jeg har haft på Roskilde, var med Björk i 2003. Jeg kan huske, at jeg stod bag Marie Frank. På det tidspunkt var jeg gået ud af efterskolen og var kæmpe Marie Frank-fan, og hun stod lige foran mig i en rød regnfrakke, så bare det at få lov til at stå tæt på hende og se hendes reaktion betød utrolig meget for mig. Men jeg var også nyudklækket Björk-fan,

og der kom hun på scenen med en kjole på, som var et stort spindelvæv af krystaller. Og fyrværkeriet var timet som elementer i musikken, så hele det visuelle billede og det musiske gik bare op i en højere enhed. Det var helt fantastisk. Jeg kan ikke huske min fornemmelse efter koncerten, men under koncerten kunne man mærke, at man bare blev forkælet som publikum – både med musikken og det visuelle. Og jeg tror, at sådan rent performancemæssigt så gav hun mig en inspiration til at ville noget mere. At gøre musikken endnu mere visuel. Altså at spille på alle tangenter, tror jeg godt, man kan kalde det. Specielt 'Human behavior' var fedt – det er et af de numre, hvor hun virkelig rører mig. Marie Frank og jeg gik hver til sit efter koncerten – jeg var vist lidt for genert til at hilse på.

//Foto: RockPhoto, Thomas Arnborg

//Foto: Henrik Christiansen

SEASICK STEVE 08

Set af: TROELS ABRAHAMSEN, forsanger i Veto

Umiddelbart efter vores koncert på Arena i år gik Mads, der spiller trommer i VETO, og jeg ned for at se Seasick Steve. Vi var begge meget oppe at køre oven på vores egen koncert, men følte, at vi blev nødt til at gå ned og se koncerten, fordi vi havde hørt så meget om det. Da vi kom ned til Pavilion Junior, havde koncerten være i gang i et kvarters tid, men teltet var allerede kogende. Vi kom lige som en ranglet, usigneret mand entrede scenen og blev præsenteret som Seasick Steves 19-årige søn (meget usandsynligt, da manden lignede en på 50-60 år). Farmand mente, at pigerne skulle passe på derude for "He's tall and handsome!". Derefter fulgte den ene anekdote efter den anden om livet som Hobo, Steves afdøde hund, hans barndom og fængsel. Alt sammen pakket ind i guldtrampende beats og smadret slide på hjemmebyggede guitarer. Det var en fantastisk koncert og bekræftede mig i, at Roskilde er et vidunderligt sted, hvor man kan finde nye bands og få store musikalske oplevelser, som man ikke kan få andre steder.

DE SKRIGENDE HALSE 96

Set af: MARTIN BRYGMANN, skuespiller og musiker

Dødsultbandet De Skrigende Halse opstod i forbindelse med filmen af samme navn, instrueret af Søren Fauli i 1992. Ud over bandets ultrakorte karriere i filmen, så "genopstod" vi på Roskilde Festivalen i 1996. Jeg spillede rollen som trommeslageren Anders. Vi var stærkt bekymrede for, om der overhovedet ville komme nogen til koncerten, men da vi endelig gik på scenen, stod der 13.000 mennesker og skreg helt vildt! Jeg har aldrig mærket sådant et lydtryk før, men det blev vildere endnu, da Frank, spillet af Thomas Bo Larsen, begyndte at svine "Djarnis-drengen" til. Djarnis, en ussel manager-type spillet af Søren Pilmark, dukkede op helt bagest på scenen, og folk skreg bare helt vildt og sindssygt, og jeg blev nærmest presset bagud og væk fra trommerne af det infernalske lydtryk. Djarnis stak så Frank en ordentlig én på siden hovedet, hvorefter Frank røg ned på gulvet, og folk skreg endnu højere. Det var simpelthen det vildeste og det sjoveste, jeg nogensinde har prøvet som trommeslager.

//Foto: Roskilde Festivalens arkiv

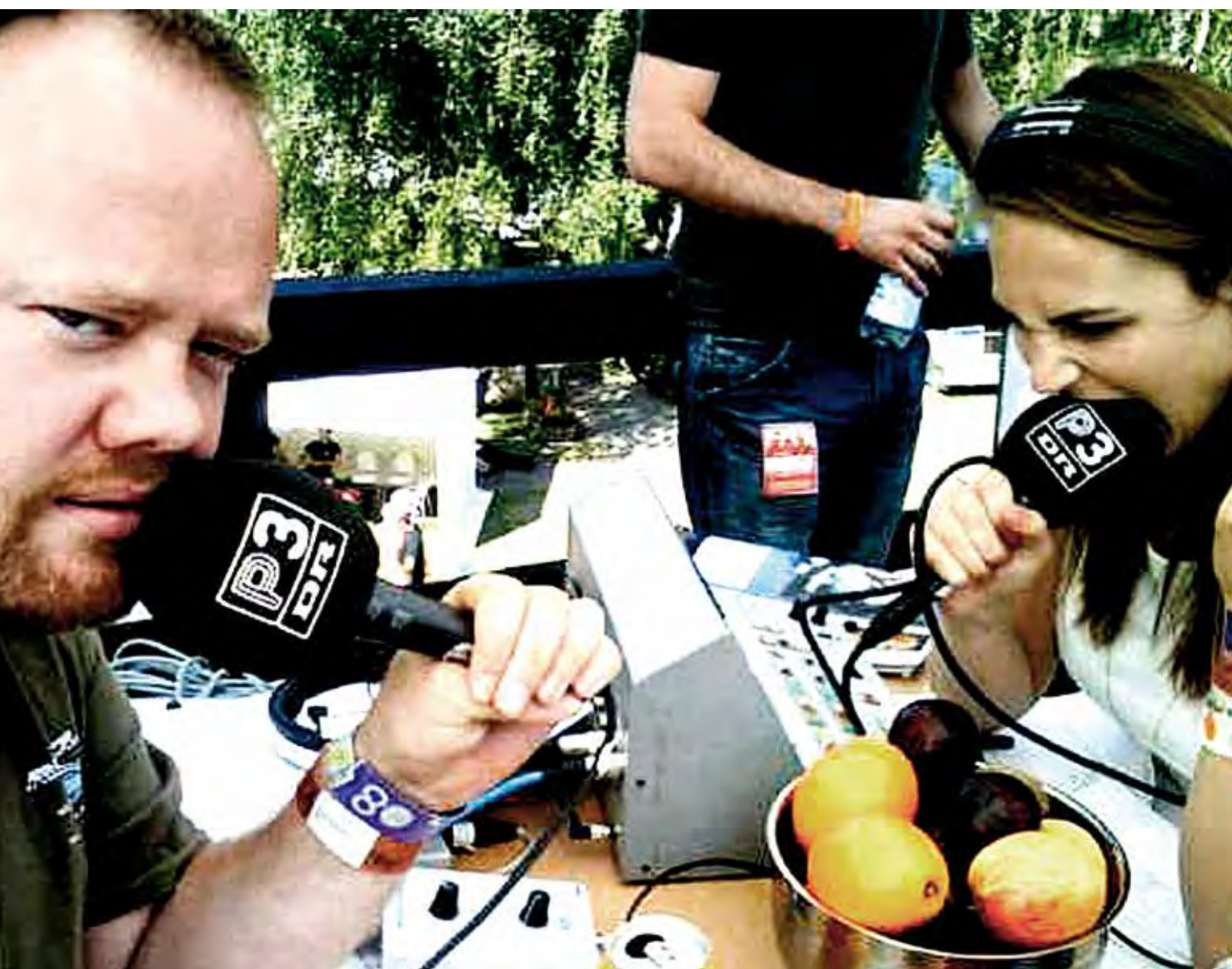

P3

værter på Roskilde

Hvem drikker 1000 øl, hvem gav Ting Tings en ubrugelig guitar, og og hvem fik historien om Veto, som smadrede et keyboard af bar frustration? Svaret er en P3-vært, som her fortæller om den mest irriterende lyd, årets koncertoplevelse og de hemmelige kys!

//Foto: DR P3

P3 havde seks radioværter på festivalen: Iben Maria Zeuthen, Sara Otte, Carsten Holm, Felix Smith, Tony Scott og Kenneth K(arskov). Tilsammen sendte de mere end 20 timers radio direkte fra P3s seks meter høje sendetårn – samt en del optaksprogrammer. P3 på Roskilde og Roskilde Afterburner var programtitlerne, men også Kenneth K valgte at sende en Roskilde-specialudgave af Musikquizen. Hvordan gik det så, og hvad oplevede de uden for P3s Camp? Her fortæller P3s værter om deres Roskilde Festival o8.

IBEN MARIA ZEUTHEN

Bedste koncert: Hot Chip! Regnen silede ned over et støvet Roskilde, mens folk i kulørte regnslag dansede lykkeligt og uforfængeligt, en slags elektronisk regndans. Meget smuk oplevelse.

Sovepose eller hotel: En blanding. Tror, jeg vil få stress af at ligge i telt natten til dage, hvor jeg skal sende.

Mest irriterende lyd: Jeg var ikke meget for Slayer, som gik direkte i mikrofonerne, da vi sendte søndag. Men folk nød at smadre rundt i solen, så det er vel fedt nok, at Roskilde booker så bredt.

Favoritspise på festivalen: Jeg har optur over, hvor smart en sandwich er. Selv de mest kulhydrat-forskrækkede kan da ikke nægte, at det er supergodt tænkt at pakke maden ind i en spiselig tallerken.

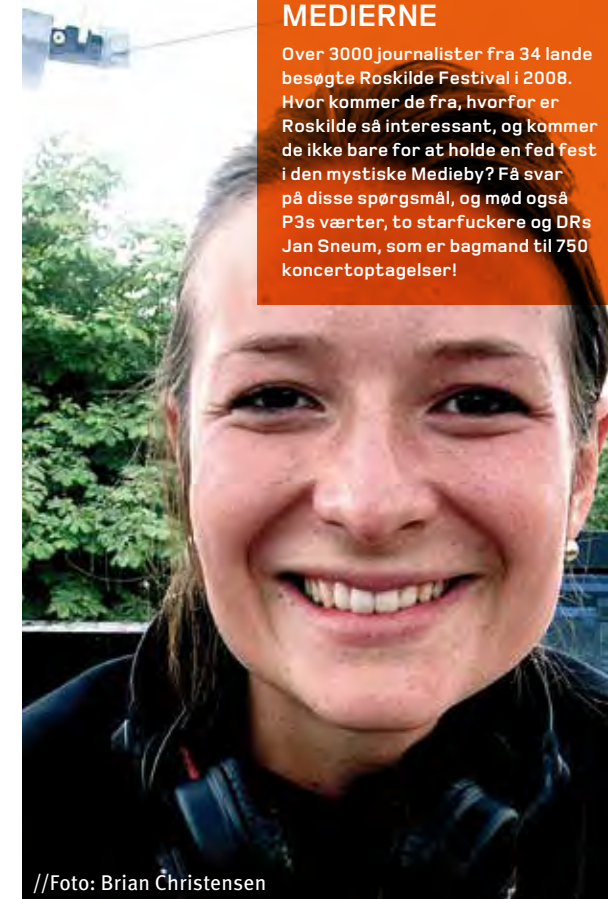
Kysse eller kysk: Altså, et festivalkys skal man have. Men derefter, kysk.

Hvor meget drak du: Jeg var rigtig glad for Roskildes egen pap-hvidvin. Ikke sur, ikke dyr. Og det er alt, jeg kræver af en vin. Så jo, der blev drukket lidt vin.

Bedste interview: Mit bedste interview var et meget, meget kort et med en pige, der var stor fan af Tina Dickow. Hun forklarede så smukt om sin fascination, at man med ét husker, hvorfor musik og lyrik er så vigtigt for folk – vores identitetsskabelse og troen på drømmene.

MEDIERNE

Over 3000 journalister fra 34 lande besøgte Roskilde Festival i 2008. Hvor kommer de fra, hvorfor er Roskilde så interessant, og kommer de ikke bare for at holde en fed fest i den mystiske Medieby? Få svar på disse spørgsmål, og mød også P3s værter, to starfuckere og DRs Jan Sneum, som er bagmand til 750 koncertoptagelser!

//Foto: Brian Christensen

Største oplevelse i P3s camp: KLART da Carsten Holm og jeg nattesendte fredag. For det første havde jeg tudefærdig optur over det tårn, som vi sendte fra. Seks meter højt med en knagende ståltrappe oppe blandt de grønne kastanjetræer. Der sad vi så fra klokken 23 til 03 og så solen gå ned over pladsen. Omkring midnat var det buldermørkt, vi drak irish coffee, og jeg fik en sovepose på. Dernæst stod solen op, og fuglene begyndte at give lyd fra sig igen. Den proces var fantastisk at få lov at formidle.

Den bedste koncert på Roskilde ever: Coldplay, 2003. Fantastisk og perfekt til den store Orange Scene.

//Foto: Privatfoto

TONY SCOTT

Bedste koncert: Radiohead var fremragende, Ben Bridwell fra Band Of Horses gik på scenen med ordene “this is the best day of my life”, og Mike Skinner fra The Streets skrev dagen efter, at det var den bedste koncert i hans liv. På de mindre scener lyste især Girl Talk og Santogold op.

Sovepose eller hotel: En kombi, da jeg sov i sovepose, men i en opstillet kontor-container.

Favoritspisen på festivalen: I mange år levede jeg af Fish’N’Chips fra den hvide bod midt på pladsen. De senere år er jeg vendt tilbage for at nyde en portion bare en enkelt gang i løbet af festivalen.

Kysse eller kysk: Hvorfor skulle man ikke kysse lidt?

Største oplevelse i P3s camp: Ikke de store oplevelser fra i år, men sidste år lurede jeg på Wayne Coyne fra Flaming Lips, da han var på besøg. Jeg fik taget det klassiske fanbillede og en lille snak. Han kiggede på min gule regnjakke, og her er vores dialog:

Wayne: I’ve got that same coat.

Tony: I know, you wore it in 2000 when you played the green stage.

Wayne: Do you know what they used to call it?

Tony: No

Wayne: The Wayne-Coat

De bedste koncerter på Roskilde ever? Radiohead 1997, Flaming Lips 2000 og Oasis 1995

Ordet er frit: Puha hvor jeg glæder mig til næste år. Det bliver fedt!

CARSTEN HOLM

Bedste koncert: Battles! Har længe gerne villet opleve gruppen, som er et instrumentalt groovebaseret amerikansk band. De spillede lige præcis de bedste numre fra deres debutalbum, ‘Mirrored’, og deres to tidligere udsendte EP’er. Klart anbefalesværdigt!

Sovepose eller hotel: Benyttede mig af DR’s shuttlebus-system, hvor man væltede ind, når man var blevet for stegt og kogt – og så vågnede man i sin egen seng! Genialt.

//Foto: Brian Christensen

Mest irriterende lyd: Den samme som hvert år! Lyden af en koncert i det fjerne, som man gerne ville have været til, men går glip af pga. arbejde. I år var det lyden af Spleen United og Hot Chip.

Favoritspise på festivalen: Ved ikke, hvad boden hed, men fandt den hver dag. Bodene, som solgte svin i en god gammeldags flæskestegs-sandwich. Fik en ny tradition – ringede til én bestemt ven hver dag omkring kl. 14 for at høre, hvor og hvor levende han var. En times tid efter sad vi ved boden og tørrede vores hager.

Kysse eller kysk: Kysk, naturligvis. Men fik dog taget min Battles mødom!

Hvor meget drak du: Så meget, at jeg fik slukket tørsten. Var på et tidspunkt overrasket over, at der fandtes så meget øl i hele verden!

Bedste interview: En snak med Tina Dickow, en time efter at hun havde forladt Orange Scene. Det var en stor oplevelse for hende, og vi lyttede også til nogle udtalelser, som publikum var kommet med under hendes koncert. Det var meget rørende.

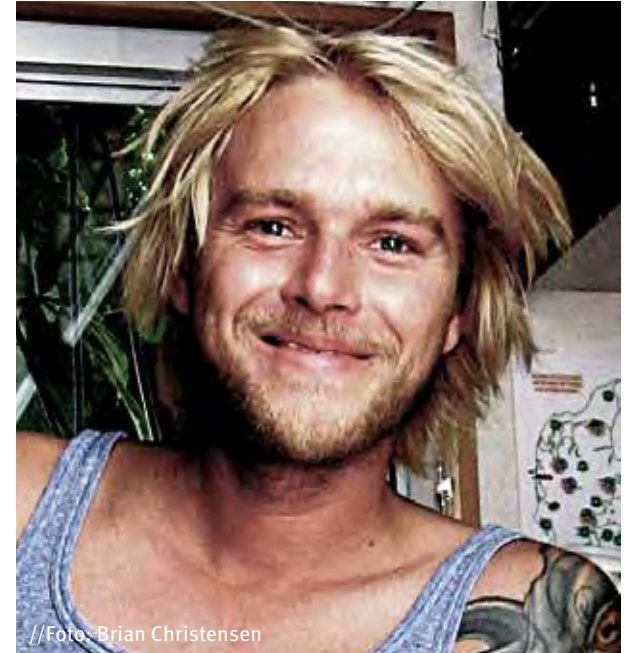
De bedste koncerter på Roskilde ever: Tortoise 1998, Coldplay 2003 og Battles 2008

FELIX SMITH

Bedste koncert: Lørdag middag, hvor Ting Tings vækkede hele Roskilde til live, det var smukt. Men den står i stærk konkurrence med Neil Youngs over to timer lange jamsession på Orange. Og så var der jo også L.O.C – Liam O’Connor.

Sovepose eller hotel: Hvad der nu tilbyder sig, bare det er tæt på pladsen.

Mest irriterende lyd: Ting Tings kom forbi og spillede to numre til radioen. De var lige gået af scenen, og aftalen var, at P3 skulle stille to guitarer til rådighed. Som bekendt er budgetterne i DR ikke, hvad de har været, så vi havde indkøbt to flotte, men ikke så dyre guitarer til lejligheden. Dem stak vi så Ting Tings og sagde spil, hvorefter de gloede

//Foto: Brian Christensen

på os og på guitarerne – nærmest som var det en joke. Der fulgte 35 minutter med at stemme og slide lidt strenge, hvorefter vi optog ‘That’s Not My Name’ og ‘Great DJ’. Det lød fantastisk, men det var ikke guitarernes skyld.

Favoritspise på festivalen: Alt! Jeg er en sucker for hurtig mad.

Kysse eller kysk: Kysk.

Hvor meget drak du: Vist ikke helt nok. Var allerede frisk igen hen ad tirsdag eftermiddag.

Bedste interview: Spleen United og historien om deres lille lydbreakdown fredag nat. En computer gik ned, og der var fem-syv minutters tavshed i Arena-teltet. Bagefter smadrede én fra bandet et keyboard i bar frustration. God historie.

Mærkeligste interview: Alphabeat. De bliver bare sødere og sødere.

Største oplevelse i P3s Camp: At få lov at sende fra et tårn, seks meter over festivalen. Fedt sted at gå på arbejde, skulle jeg hilse at sige.

//Foto: DR P3

SARA OTTE

Bedste koncert: Den amerikanske rapper Lupe Fiasco spillede torsdag aften på Cosmopol foran et dampende publikum, og det var den koncert, der åbnede min festival i 2008: superhot, supercharmerende og superstaragtig!

Sovepose eller hotel: Sovepose. Så er der kortest vej hjem, når jeg bliver træt og vil sove NU.

Favoritspise på festivalen: Den chokoladecake, som DRs miniput-café bagte i deres miniput-ovn. Rustik og tung.

Kysse eller kysk: Uforpligtende og hemmelige kys er en af festivalens hovedattraktioner. Punktum.

Hvor meget drak du: Ikke så meget, som jeg plejer.

Bedste interview: MGMT's debutplade var i løbet af foråret en fast del af lydtapetet i min stue. Det viste sig, at de to unge bandmedlemmer var lige så søde, farverige og bekymringsløse som deres musik. De mindede mig om en smuk drøm fra 70'erne.

Mærkeligste interview: Da vores producer Gry pludselig siger i vores ørebøffer, at Jakob fra The Fashion er på vej op i P3-tårnet, hvor vi sender fra. Der gloede Felix Smith og jeg bare på hinanden.

Ingen af os anede noget som helst om The Fashion, ud over at "det vist nok var dem dér med den dér ..." Men nogen havde åbenbart lavet en interviewaftale, og mens den intetanende Jakob steg op i højderne til os, blev vi fodret med Wikipedia-stikord af Gry. Interviewet blev overraskende godt, og Jakob var flink.

Største oplevelse i P3s Camp: Fik jeg nævnt chokoladekagen?

Den bedste koncert på Roskilde ever: Den allerførste koncert, jeg oplevede på Orange, var med Metallica i 2003. Med en højtidelig stemning i kroppen stod jeg midt i menneskehavet, mens lyden fra min storesøsters teenageværelse bare bankede ud fra de enorme højtalere. Der fattede jeg, hvad den dér Orange Scene egentlig gik ud på.

KENNETH K

Bedste koncert: The Streets. Mike Skinner var magisk på scenen, tryllebandt publikum og legede med dem efter forgodtbefindende. "Sæt jer ned!" skreg han, og 70.000 satte sig foran Orange Scene, og først da han sagde til, sprang vi op igen

i ekstase. Det er aldrig set mere overbevisende og vidnede også om en stor entertainer på scenen.

Sovepose eller hotel: Hverken-eller. Jeg sov hjemme. En lidt lang tur til København, når klokken er fire om natten, men bedst for alle parter. Jeg snorker.

Mest irriterende lyd: Klonk! Når bolden går ind bag mit forsvar og ryger i rusen. Jeg hader at tabe i bordfodbold. Jeg plejer at tage en dyst med Søren Huss fra Saybia på Roskilde, men det blev desværre ikke til noget i år.

Kysse eller kysk: Kysk! Jeg har verdens dejligste kæreste derhjemme, så jeg står på sidelinjen og kigger på, når de andre folder sig ud.

Hvor meget drak du: 1000 liter fadøl. Træk en liter eller to fra, som jeg nok har spildt. Primært ud over mig selv.

Bedste interview: Med Teitur, dagen efter at han havde åbnet Orange Scene. Vi spillede et nummer fra koncerten, og han var helt afslappet – som en student, der efter års slid netop har overstået de sidste eksaminer og fået huen. I flere uger havde han bygget sig op til karrierens hidtidige højde-

Sara Ottes nye venner. Newyorker-duoen MGMT aka Andrew Vanwyngarden og Ben Goldwasser på besøg i P3 Camp. //Foto: DR P3

punkt, og nu kunne han endelig slappe af. Han fortalte om den fænomenale oplevelse, det var at åbne Orange.

Mærkeligste interview: Med en fyr fra Tivoli Symfoniorkester, som også skulle optræde på festivalen. Jeg spurgte, hvor rock'n'roll sådan et symfoniorkester egentlig er, du ved med groupies, sex, stoffer og den slags. Så svarede han, at jo tak, de havde skam lige fået en ny kapelmester, som var meget eksperimenterende og gerne blandede det symfoniske med jazz og andre stilarter ... Meget underligt!

Den bedste koncert på Roskilde ever: The Streets 2008, Foo Fighters 2005, Green Day 2005. Green Day Spillede lige efter Foo Fighters og gjorde det til min bedste lørdag på Roskilde nogensinde. Undervejs i koncerten hev de et par fans op på scenen, placerede dem bag instrumenterne og gav dem et mindeværdigt øjeblik med forsanger Billy Joe Armstrong. De spillede som en pose nødder, men det var umuligt ikke at grine med – og misunde de heldige fans.

Største oplevelse i P3s Camp: Når alt er kaos indtil få minutter inden en udsendelse, stjernerne ringer og aflyser deres interviews, teknikken går ned, produceren render råbende rundt, og så går det hele i gang. I det sekund er det som om, alle brikker falder på plads. Dages forberedelse kommer ud igennem højtalerne og lyder som det mest naturlige i hele verden. Det er en vild oplevelse!

P3 i 2009

Også i 2009 sender P3 direkte fra Roskilde Festival, men om det bliver mere end 20 timer kan P3s chef, Carsten Worsøe, ikke love. Derimod vil han gerne garantere en levende og engageret dækning, som bringer ny og levende musik videre til hele Danmark.

Camillas dagbog

Festivalen er fire døgn under et til tider klaustrofobisk tæppe af musik, druk, søvnmangel, arbejde, fest og kaos. Normale regler gælder ikke her, heller ikke mine egne, hvilket er vanvittigt forførende, skriver P3-vært Camilla Jane Lea. Her er hendes dagbog.

PROFIL:

Camilla Jane Lea

Hun er 35 år, og har været ansat på P3 siden 2002.

Darth Vaders Sommerhus, P3United og Gæsten & Festen nytårsaftensdag er programmer, som hun har bestyret, ligesom hun i dag er chefterapeut i programmet Musikterapi på P3. Her er recepten til at kurere to forskellige sindsstemninger:

“Jeg hader verden”-musik:

Rage Against The Machine, Deftones og Public Enemy

“Ulykkelig forelsket”-musik:

Al Green, Depeche Mode, Jeff Buckley og ALT med The Cure.

//Foto: Mikael Steensen

ONSDAG D. 2. JULI

Kl. 18.05: Frisk ude af studiet efter tre timers live-udsendelse fra studie 6102 i DR-Byen sidder jeg i en taxa på vej til Roskilde Festival. Adrenalinet pumper allerede godt rundt i kroppen. Jeg ved, at der venter mig fire døgn uden søvn, 12 timers live-radio, et tv-program, et dj-job og forhåbentlig et par superkoncerter. For slet ikke at tale om de hundredvis af venner, bekendte og arbejdsrelationer, som jeg kommer til at drikke et utal af øl med, mens vi smalltalker om koncerter, nye plader og fremtidige projekter. Jeg er glad for komme af sted allerede i aften, så jeg

er i ”Roskilde-mode”, når vi starter med at sende i morgen. Roskilde-mode er en følelse, som er svær at beskrive – den skal opleves. Men det er eksempelvis der, hvor alle rutiner med søvn, mad og sociale relationer stopper. Der, hvor ham sven-skeren, som ligner ham troldmanden fra ’Ringenes Herre’, pludselig er din bedste ven og sammen redder i hele verden efter en koncert med et brasiliansk band, som du aldrig kommer til at høre om igen. Men du og troldmanden er fuldstændig enige om, at koncerten var det mest geniale siden The Cures ’Disintergration’ – især i dette øjeblik, hvor man står i baren klokken fire om morgenen. Dét er Roskilde-mode.

TORSdag D. 3. JULI

Kl. 10: Jeg er heldig. Jeg bor i det, der hedder Tuborgzonen. I en ren og pæn trailer (indtil videre) sammen med en sød pige, der hedder Signe. Vi har vores eget bad og toilet, så man kan vist roligt sige, at jeg rocker luksusudgaven af Roskilde Festival. Jeg spiser lidt morgenmad og går med P3-lejren op i Mediebyen. Vejret er fantastisk! Gud ske tak og lov for dét. Sidste år rapporterede jeg i det vildeste regnvejr, jeg nogensinde har oplevet. I dag bliver så meget lettere.

Camilla på arbejde under L.O.C.s koncert, som ifølge flere var dansk hip-hops gennembrud på Roskilde Festivalen. //Foto: Simon Weyhe

Kl. 13: Folk er glade og spændte i P3-lejren. Vi holder redaktionsmøde, og jeg skal ud til portene og stå og rapportere, når de åbner kl. 17. Derefter skal jeg op på Orange Scene og sende, når Teitur åbner scenen til årets festival. Fuck, jeg glæder mig! Jeg husker fra sidste år, hvordan følelsen af at stå og kigge ud over 60.000 fuldstændig vilde festivalgængere tog pusten fra mig. Det er den mest fantastiske fællesskabsfølelse, jeg har prøvet.

Kl. 16: Mine medværter, Sara og Kenneth, starter udsendelsen fra radiostudiet i lejren, hvor de skal

sidde de næste tre timer. Jeg har klart trukket det længste strå med rollen som reporter, selvom rygsækken med min sender er tung og besværlig. Jeg er glad for, at jeg ikke er alene. På grund af den løjerligt udseende rygsæk med antennen strittende opad, mikrofon og kæmpe hovedtelefoner bliver jeg konstant stoppet af mere eller mindre ædru folk, der allerede er på pladsen. De fleste er dog søde og nysgerrige og vil bare have et billede eller en krammer. Det er nemt at have overskud i dag, og jeg er lige så spændt som alle dem, jeg skal interviewe.

Der er endnu lidt tid tilbage inden festpladsen åbner klokken 17:00 – præcis! //Foto: Mikael Steensen

Kl. 17: Det er skidesjovt at se folk løbe ind på pladsen, da portene endelig bliver åbnet. Jeg hyler og skriger med dem. Jeg bliver stående og venter på en melding fra studiet om, hvor jeg skal hen nu, men den kommer ikke. Det irriterer mig, men de er sikkert bare stressede oppe i sendevognen. Om 45 minutter skal jeg være på Orange Scene, og jeg glæder mig helt sindssygt til at komme derop. Min produktionsleder følger mig derop og sørger for, at mit udstyr virker. Selv fokuserer jeg på alt, hvad der sker omkring mig, så jeg ikke løber tør for ord, når jeg går på live. Det føles, som om at hele min opgave på Roskilde kulminerer med de tre minutter, som jeg skal rapportere, inden Teitur sparker scenen i gang. Det er ikke svært at virke begejstret – det kommer helt af sig selv ved synet af de mange tusinde mennesker. Desværre er det lidt et antiklimaks, da vi endelig bliver forløst. Teitur starter med et stille nummer, og det føles, som om mit festivalsbrøl falder til jorden. Hmm, fuck det. Jeg har fri for i dag og glæder mig til at finde mine venner. Festen tager naturligvis overhånd, som den bør og skal på Roskilde.

FREDAG D. 4. JULI

Kl. 10: Efter tre timers søvn er den velkendte følelse af Roskilde Festival overalt i min krop: Jeg er smadret, har tømmermænd og er alligevel glad. Efter ti kopper kaffe og et overforbrug af cleareyes – som er nogle fantastiske øjendråber, der fjerner røde øjne – så går jeg op igennem Mediebyen og møder et utal af branchefolk, der alle ser ud til at have det på samme måde som mig. Jeg ville ønske, at jeg bare var usynlig, så jeg bare kunne snige mig igennem og vågne i fred.

kl. 14: En time før vi skal på live, fortæller min redaktør, at vi har fået et interview med Gnarl's Barkley, og at jeg skal lave det om en halv time. Fuck! Havde håbet på en stille og rolig start, men det kan jeg glemme. Sammen med en Tanja fra P3

Med tre armbånd og et adgangs-klistermærke er der endelig fri passage for Camilla til kunstnere, gear og tonsvis af grej. Bare Radioheads udstyr fyldte fire lastvogne. //Foto: Mikael Steensen

skynder jeg mig at forberede et par spørgsmål, får tjek på udstyret og mit klistermærke, der giver mig adgang til backstage-området ved Orange Scene. Interviewet er selvfølgelig forsinket, så jeg ender med at sidde i stegende sol med tømmermænd og venter sammen med et brasiliansk tv-crew. Der er så varmt i skurvognen, hvor interviewet skal laves, at sveden (og tømmermænd) hagler af mig – pinligt – men det går godt, og vi er hurtigt på bølgelængde. Jeg spørger blandt andet, om jeg ville kunne lide Gnarl's Barkley, hvis han var én person (de er en gruppe på to), hvortil de lynhurtigt svarer: – Ja! Helt bestemt. Han er skidesød! Tilbage i P3-lejren får jeg igen den dødtunge

senderygsæk på, og så er det ned bag Orange Scene igen, hvor jeg skal rapportere fra selve koncerten med Gnarl's Barkley. Klokken er nu blevet 17, og lige meget hvor træt kroppen er, er det glemt, så snart du står på scenen og ser ud over bandet, sikkerhedsvagterne og det sejeste publikum. Der er noget magisk over Orange Scene.

Kl. 19.30: Endelig færdig på job, og jeg er simpelt-hen nødt til at tage mig "en mormor" i min trailer. Det bliver kun til cirka 30 minutter, for jeg bliver vækket af nogle venner, der vil have mig med ud at feste. Fuck it! Det er kun Roskilde en gang om året.

LØRDAG D. 5. JULI

Kl. 9.45: Så er det op. Live radio, live tv og et femtimers dj-job ligger og venter på mig, og jeg har aldrig været så træt i mit liv! Det viser sig dog, at jeg hurtigt glemmer, hvor træt jeg egentlig er. Dagens opgave er fantastisk! Jeg skal følge L.O.C. under hans koncert på Orange Scene, og det bliver uden tvivl en af de bedste koncerter, som jeg har været til på Roskilde Festival.

Kl. 17.44: Mit interview med Liam O'Connor er fire minutter efter, at han er gået af scenen, og jeg har det næsten dårligt med at skulle "forstyrre" ham.

//Foto: DR P3

//Foto: DR P3

Han må være helt rundt på gulvet efter den oplevelse, men det er tydeligt, at jeg nærmest er mere rørt af koncerten end ham selv, da vi mødes. Jeg spørger ham, hvad han allermest havde lyst til her fire minutter efter koncerten. Han svarer: – Mad!

Jeg skynder mig tilbage for at aflevere mit udstyr og drøner videre ned til traileren, hvor jeg forhåbentlig kan nå lidt mad, inden jeg skal op til Adam Duvå Hall og lave DR2 Special om Roskilde sammen med Anders Breinholt og Søren Fauli. Jeg støder ind i en masse mennesker, som vil snakke, og når derfor kun at skifte tøj, inden jeg må løbe tilbage til DR-campen. Her skal vi på skærmen rigtig mange gange, men der er heldigvis indlagt en halv times pause i programmet. Efter koncerten taler flere om, at det må have været den mest livlige Temalørdag på DR2 nogensinde. I hvert fald havde vi 45 båndstarter, altså 45 bandede klip, hvilket åbenbart er mange. Jeg drøner dog hurtigt

tilbage til Tuborgzonen, hvor der nærmest er en slags festival i festivalen.

Kl. 22.30: Jeg får endelig noget at spise. Det kan umuligt være sundt, det her.

Kl. 24: Dj-tid. I Tuborgzonen går jeg på som Camilla Jane Lea, P3 – og spiller uafbrudt frem til kl. 5.00. Jeg er nu forbi træthedsstadiet, og da jeg endelig har fri, er alle gået i seng. Jeg sidder lige nogle minutter i græsset og falder ned, inden jeg lægger mig i min køjeseng.

SØNDAG D. 6. JULI

Kl. 9.30: Min krop føles som en losseplads, der må slæbes tilbage til Vesterbro i København, hvor jeg bor. Godt, der er et år til næste Roskilde Festival – men jeg glæder mig allerede.

Søren Fauli, Anders Breinholt og Camilla Jane Lea udgjorde en slags festival-udgave af P3s diskussionspanel Mads & Monopolet, hvor løsninger på dilemmaer skulle gives. Retten til at klæde sig mærkeligt ud blev også diskuteret, og Søren Fauli beskrev manden med de bundløse bukser – grundigt! //Foto: DR2 Tema

Journalister fra hele verden

Roskilde Festival omtales i hele verden. Over 3.000 journalister fra 34 lande tjekkede ind på Roskilde Festival 08.

Over 3000 journalister blev i 2008 akkrediteret til Roskilde Festival. De kom fra 34 lande, og man kan spørge sig selv om, hvorfor i alverden en ungarsk, sydafrikansk eller russisk journalist tager hele vejen til Roskilde. For at høre musik, for at holde ferie eller af en tredje årsag?

//Foto: Privatfoto

mer jeg så? Lidt ferie, lidt fornøjelse og først og fremmest fordi, det er den mest massive musikfestival i vores nabolag i Skandinavien. Derudover er det skægt at sammenligne russiske festivaler med europæiske, og den største forskel er meget meget indlysende; nemlig at vi mangler en god organisation, som kan håndtere et arrangement på størrelse med Roskilde. Årets Roskilde Festival var i øvrigt den bedste siden min debut i 1995.

GERGŐ LANKÓ

QUART.HU, UNGARN

– Efter at have besøgt dette års Roskilde Festival har tanken ramt mig: Sæt nu, jeg var en rock-journalist, hvis job var at tage rundt og besøge rockfestivaler i Europa. Det ville være fedt. Hurtigt slog det mig, at det jo næsten er dét, jeg gør i dag. Jeg er 23 år og arbejder for en ungarsk musik-hjemmeside, www.Quart.hu. Jeg interviewede ikke

YULIA GALKINA

SANKT PETERSBURG, RUSLAND

– Jeg er 26 år og arbejder på avisen Vyhodnoi, som betyder weekend. En ugentlig avis, som primært handler om kultur og livet i Sankt Petersburg. Avisen har også den største hjemmeside om russisk musik, som du kan tjekke ud på www.zvuki.ru. Mit arbejde på festivalen var meget overskueligt, for jeg skulle bare skrive to reportager om dette års Roskilde Festival. Et suverænt job, hvor jeg virkelig har tid til at lytte til musik og suge til mig af indtryk på festivalen. Normalt plejer jeg at interviewe de bands og artister på Roskilde, som kort efter besøger Sankt Petersburg, men det var der ikke nogen, der gjorde i år. Hvorfor kom-

//Foto: Privatfoto

//Foto: Privatfoto

en sætter pris på musikalsk, og hvad der rører sig netop nu. Og så er det jo også cool at se, hvordan i vikinger fester!

OLIVIA HOOPMANN, XYZNETWORKS, AUSTRALIEN

– Vores job var at producere 30 minutters tv til programmet 'B430'. Et program, som er en guide til unge om steder og musikfestivaler, som de bør besøge, inden de bliver 30 år. Programmet er et slags rejseprogram, som viser highlights fra turen til Danmark, fx et besøg i København og et kig på

nogen i år, for jeg var ikke så smart, at jeg kunne få adgang til kunstnerne. Derimod fik jeg skrevet lidt om festivalkulturen og har skrevet flere anmeldelser, hvoraf koncerten med My Bloody Valentine fik bedst omtale. Det var fantastisk! Helt modsat ungarske festivaler, som stadig hænger fast i sluthalvfemserne. Besøger man dem, vil man tro, at Fatboy Slim er den mest cool musiker på jorden netop nu. Fra Roskilde prøver vi at rapportere, at sådan forholder det sig faktisk ikke!

NICKOLAUS BAUER UJ OBSERVER, SYDAFRIKA

– UJ Observer er både en avis og en radiostation, hvor jeg primært er på radioen. Jeg er 23 år og skulle i år sende nogle bandede interviews hjem til Sydafrika. De fleste interviews var med koncertgængerne eller andre festival-entusiaster, som jeg mødte rundt omkring på pladsen. Specielt var jeg vældig imponeret af tema-teltlejrene og den store fokus på miljøet. Derudover var det min opgave at give et billede af, hvad folk her oppe i Skandinavi-

//Foto: Privatfoto

byens spillesteder. Derefter vises turen til Roskilde, hvor vi præsenterer alt, som festivalen har at tilbyde. Vi interviewede blandt andre festivalorganisator Magnus, campingansvarlig Jan og bands som MGMT, Gnarl's Barkley og Alphabeat. Hvorfor lige Roskilde? Fordi det er en af de største festivaler i Europa, og fordi den har et godt ry, en lang historie og masser af god musik og nogle skøre danskere at kigge på! Danskerne drikker i det hele taget meget øl, er glade og venlige og kan tilmed godt lide det nøgne look, har vi erfaret! Derudover er den både større og bedre organiseret end festivaler i Australien, og utroligt nok bliver den afviklet ved hjælp af et stort antal frivillige, som gør et fantastisk job. Intet mindre end imponerende. Og jeg glæder mig til at vende tilbage!

ÓLAFUR PÁLL GUNNARSSON, RUV RÁS 2, ISLAND

– Omkring 1500 islændinge tog til Roskilde Festival i år. For ti år siden var tallet kun på omkring 100, men god promotion på især vores radiokanal har spillet en stor rolle. Vi har sendt DRs koncertoptagelser siden 1994 og har selv sendt direkte fra festivalpladsen siden 1997, hvor vi rapporterede hjem via almindelig telefon! Siden er udstyret blevet bedre, og i år sendte jeg direkte via ISDN. 15-25 minutter hver dag. Nogle dage to gange. Jeg forsøgte at se så mange koncerter som muligt, fik lavet en del interviews – primært med islændinge, men også med Teitur, Spleen United, og talsmanden for festivalen, Esben Danielsen. Et par fotos blev også lagt ud på vores hjemmeside, og vores blog blev opdateret med nyt om islandske Mugison og Bloodgroup, der begge optrådte på festivalen. En festival, hvor især Neil Young, Grinderman og Radiohead var blandt årets højdepunkter, men hvor festivalen i sig selv igen var en oplevelse – ganske ligesom alle de andre år siden 1996, hvor

//Foto: Brian Christensen

jeg var med for første gang. Jeg er 39 år, musikchef på Rás 2 og havde i år taget min 13-årige søn med, hvorfor festivalen blev lidt roligere end normalt. Det gjorde bestemt ikke noget, og jeg kommer naturligvis tilbage næste år. Ikke bare til Europas og Danmarks største festival, men også til Islands største festival!

P.S.: Når jeg kommer på Roskilde 2009, vil jeg meget gerne se: Grateful Dead, Oasis, The Cure, Rage Against The Machine, David Bowie, Fleet Foxes, Leonard Cohen, Sigur Rós, Arcade Fire, Metallica, AC/DC, U2, Rolling Stones, Bruce Springsteen og mange, mange flere.

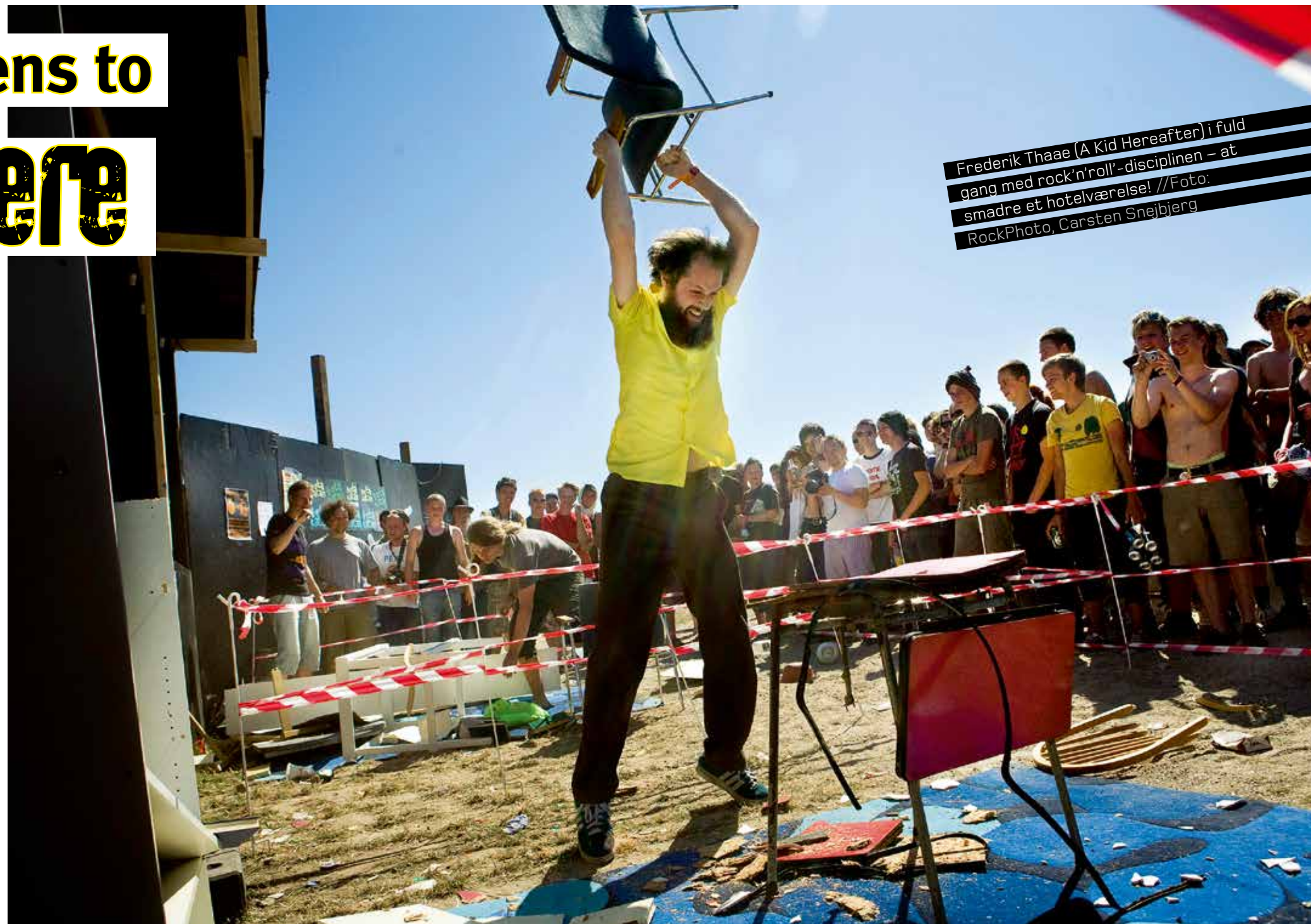
Festivalradioens to starfuckere

Rasmus Lind og Nikolaj Aastrup Hviid udlevede drømmen som radioværter på årets festival, hvor de sammen sendte programmet **Starfucker**. De fuckede dog ikke så mange stjerner, men fik derimod lidt erfaring til et kommende job som journalist – plus et par gode oplevelser.

Hvor mange stjerner har I så fucket i løbet af de ti dage I sendte?

– Et rimelig direkte spørgsmål, fremstammer Rasmus Lind, mens Nikolaj bare griner. Sammen er de enige om, at det vist ikke blev til så meget samkvem med stjernerne, som deres programtitel lagde op til, men at de har mødt nogle spændende og interessante personer i løbet af de syv eftermiddage, hvor de sendte fra klokken 15 til 17. Nikolaj fortæller om sin største oplevelse:

– Frederik Thaae fra A Kid Hereafter var en fornøjelse at have på besøg. I starten undskyldte han sig med, at han var lidt sløj efter køreturen til Roskilde, men da han så stillede op i vores fan møder stjerne-konkurrence, tog fanden ved ham. De

Frederik Thaae (A Kid Hereafter) i fuld gang med rock'n'roll'-disciplinen – at smadre et hotelværelse! //Foto: RockPhoto, Carsten Snejbjerg

Donation af

toiletsæde

Roskilde Festivalradio har doneret et træ-toiletsæde til Danmarks Rockmuseum. Et toiletsæde med autografer fra blandt andre 18th Dye, De Glade Sømænd og Henrik Hall. I musikprogrammet 'Star-fucker' havde man hver dag besøg af bands og musikere i studiet. Efterfølgende satte de deres autograf på et toiletbræt, og det gjaldt både de unge og mere etablerede navne. Kunstnerne var:

- KISS KISS KISS
- THE GOOD THE BAD
- 18TH DYE
- THE RIVER PHOENIX
- THE FASHION
- RUMSKIB
- PATO OG LASSE LYGBO FRA DIEFENBACK = WHITE PONY DJ TEAM
- BETA SATAN
- MAJORIAN
- DE GLADE SØMÆND
- HENRIK HALL
- THE STATE, THE MARKED AND THE DJ

//Foto: Danmarks Rockmuseum

DANMARKS
ROCKMUSEUM

Kommunikationskonsulent for rockmuseet Lise Hammershøj siger:
– Det signerede toiletbræt er nu indlemmet i museets samling, som et udtryk for de skøre og utraditionelle påfund, som festivalen er kendt for. Museet satser på at åbne for offentligheden i 2012.

//Foto: RockPhoto, Nanna Kreutzmann

skulle kæmpe om, hvem der først kunne smadre et helt hotelværelse. Både med bibel og vase og det hele, og bagefter havde Frederik flere blå mærker og ondt i tommelfingeren, fordi han var blevet så ivrig. Sjove og skægge svar kom han også med, hvorfor han var en drøm at have i studiet.

Rasmus Lind fremhæver interviewet med Henrik Hall som årets oplevelse:

– Han kom et par timer efter sin tidlige koncert på Odeon og var rimelig fuld. Men han var også helt nede på jorden, og han er jo en stjerne, ikk'? Det blev et supergodt og hyggeligt interview, hvor han fortalte en del rockstjerneanekdoter, og bagefter sagde flere, at han havde været sej at høre på. Det bedste var nu, da han skulle gå, og Nikolaj sagde, at han gerne måtte tage et glas vand mere. "Det er gin og tonic," hvædede han. Ret rock'n'roll, ikk'?

De to værter

Rasmus Lind og Nikolaj Aastrup Hviid er henholdsvis 23 og 24 år og læser begge journalistik på Syddansk Universitet i Odense. Sammen har de lavet studenterradio i halvandet år, hvor de har haft et musikprogram hver mandag. Efterhånden har de lært hinandens humor og fagter at kende, og nu tænker de nærmest ens.

– Når Nikolaj skærer sig hen over halsen med hånden, skal jeg til at runde af, og når han stik-

Festivalradioen afspejler publikum, hvorfor flere programmer er engelsksprogede. Årets værter til Nøgenløbet var Patrick Charlton og Victoria Hannaford, som har været med i henholdsvis fire og to år. //Fotograf: Brian Christensen

//Foto: Kasper Teiner

ker sin tommelfinger i luften, betyder det, at han fortsætter efter mig. Jeg peger så på ham, når han skal tage over, fortæller Rasmus og Nikolaj tilføjer: – Vi ved ofte, hvad den anden vil sige, og når den anden – hvad er det nu, det hedder – er løbet tør for ord. Derfor synes vi, at vi passer godt sammen.

De to gutters veje ser dog ud til at skilles. I dag

er de i praktik på en lokalavis og en radiostation i hver sin ende af Sjælland, og når uddannelsen er slut om halvandet år, vil Rasmus gerne satse på musik-området, mens Nikolaj mere er til nyhedsjournalistikken. Begge er de også enige om, at 'Starfucker' nok er sendt for sidste gang, men hvem ved – det er jo altid spændende at mødes med stjernerne.

FESTIVALRADIOENS HISTORIE

Festivalradioens studie anno 1999.
//Foto: Casper Bruun Møller

Med mere end 160 timers uafbrudt radio på 92,3 MHz kunne Festivalradioen i 2008 markere sit 11-års jubilæum. I 1998 holdt radioen til inde på det lukkede område i Mediebyen, men i 2002 flyttede den ud på campingområdet med al udstyret. En flytning, som har været en klar gevinst, mener radioens it-haj Casper Bruun Møller, som har været med de sidste ti år: – Tidligere lagde man vægt på at ligge tæt på kunstnerne og derved lettere få dem i studiet, men nu bånder vi de fleste interviews. I stedet har vi en meget bedre mulighed for at lave events og involvere publikum, hvor Nøgenløbet klart trækker flest. Den værste oplevelse, som Casper Bruun Møl-

ler har haft i forbindelse med festivalradio, var den nat i år 2000, hvor ni mennesker blev kvalt under en Pearl Jam-koncert:

– Personligt brugte jeg det meste af natten på at sidde og tale med forældre, som ringede ind fra hele verden. Festivalradioens telefonnummer var et af de få, man kunne finde på nettet, så det var meget voldsomt, og meget trist. En af de mest positive ting er derimod at se vores værter, når de står oppe foran publikum og skal lave radio. Så sker der noget. Først er de lidt beklemte, men snart springer de ud som de helt store entertainere, og mange får smag for det. En sjov udvikling. Læs, hvordan du kan lave festivalradio på www.festivalradio.dk.

Bagmand

til 750 koncert- optagelser

Radioproducer Jan Sneum er en institution i dansk musik. Musiksiden Geiger.dk betegner ham som ”kongen af dansk rockjournalistik gennem tiderne”. Ud over skriveriet har han også fotograferet og interviewet en mængde musikere. I dag optager han livemusik for DR på 16. år.

En Roskilde Festival har han misset siden 1976, men de resterende 32 har sat deres spor. Både i mennesket Jan Sneum og i anmeldelser, fotos og radio. Karrieren ved mikrofonen blev for alvor skudt i gang, da han mødte Hans Otto Bisgaard til en punkfestival i Århus i 1978:

– Han studsede vist lidt over at se mig der, for han kendte mig kun som fotograf fra 60’erne og fra spillestedet Brøndby Pop Club, som han selv bestyrede dengang. Han spurgte, om jeg ikke

Foto: Brian Christensen

havde lyst til at lave radio, hvilket jeg var frisk på, og snart var jeg i gang med programmer som Rock-Nyt og 7’eren på P3. Her stod jeg primært for punk, garagerock og andet med skramlende guitarer, som jeg altid har haft hang til, fortæller Jan Sneum. Han er en dedikeret musikelsker. Ordene vælter ud af ham, og den ene anekdote tager den næste.

Metallica – direkte fra Roskilde til Egypten

Efter ti år bag mikrofonen blev Jan Sneum endelig fastansat i DR. Han fik job i undervisningsafdelingen, hvor man også anså Roskilde Festival som et interessant projekt, hvor nye tendenser kunne spottes. Hurtigt fik han tiltusket sig en slags producent-rolle, som han har beholdt frem til i dag. Arbejdet består i at forhandle alle rettigheder på plads, så DR kan optage en koncert og sende den direkte eller senere.

PROFIL:

Fulde navn: Jan Sneum

Født: 17. december 1945

Stilling: Producent, DR Rytmask

Uddannelse: Folkeskolelærer, men har mest arbejdet med foto, film, bøger og radio

Antal Roskilde Festivaler: 32

Tre bedste koncerter: Billy Idol 1991, Jeff Buckley 1995 og Björk 2003

Bedste råd til en festivalgæst: Ta’ chancen og hør noget, du ikke kender på forhånd – eller tror, du ikke kan li’

Årets koncert med walisiske Duffy blev optaget, men vil aldrig blive sendt. Duffy var ikke tilfreds med koncerten og nedlagde veto mod at sende den. Kravet blev imødekommet, selvom DR juridisk set godt kunne have sendt optagelsen. Et godt forhold til artisterne er at foretrække, for der kommer næsten altid en ny chance og mulighed, fortæller Jan Sneum. //Foto: RockPhoto, Nanna Kreutzmann

– Metallica-koncerten i 1999 er jeg utrolig stolt over, siger Jan Sneum og uddyber: – Vi havde et godt samarbejde med deres advokater, og selvom trommeslager Lars Ulrich er dansk, så var der altså stadig mange ”executive” det ene og det andet, som alle bestemte noget. Men vi fik lavet en aftale og sendte hele koncerten direkte til adskillige lande i Europa via EBU’s satellit. Selv Egypten koblede sig på! Dét at være en lillebitte brik i hele produktionen med at få sendt Metallica fra Roskilde til Egypten og et hav af andre europæiske lande var en stor oplevelse. Alt lykkedes, og i øvrigt spillede bandet også forrygende!

Ja fra Chemical Brothers og nej fra Neil

I dag får kun danske navne betaling for at blive optaget og sendt i DR. Det er nu ikke derfor, at de udenlandske takker nej til en optagelse. Som oftest skyldes det nervøsitet, aftaler til anden side eller en bekymring for, at optagelserne skal ende i de forkerte hænder og blive udgivet som pirat-plader. Til Jan Sneums store overraskelse lykkedes det i år at få Chemical Brothers i kassen:

– De havde en del nyt materiale med, som de gerne ville prøve af på publikum. Ofte kan det være en årsag til, at nogle ikke vil optages, men Chemical Brothers gav lov, hvis vi blot lovede først

... når en kunstner modsætter sig en ellers aftalt produktion, så føjer vi os altid. Vi er kun interesserede i at have det bedste forhold til artisterne ...

at sende koncerten efter den 1. november 2008, hvor deres nye album er på gaden. Det accepterede vi naturligvis, ligesom vi også senere har accepteret Duffys opfordring om ikke at sende hendes koncert. De havde problemer med teknikken, og når en kunstner modsætter sig en ellers aftalt produktion, så føjer vi os altid. Vi er kun interesserede i at have det bedste forhold til artisterne, fortæller Jan Sneum. – For det er jo ligesom at sætte penge i banken, da vi ofte får chancen for at spørge dem igen en anden gang!

Et navn, man har spurgt flere gange, er Neil Young, men han har hver gang sagt nej. Radiohead sagde også nej i år, selvom DR har optaget dem ved et tidligere besøg. I alt fik DR optaget 32 koncerter i år, hvilket er klart mindre end andre år. Årsagen er, at samarbejdet med de nordiske lande er blevet mindre.

– I Norge havde man slet ikke nogen større rock-festivalkultur i 90’erne, hvorfor NRK altid sendte en optagebus til Roskilde. Siden fik Norge Quart

Festivalen i Kristiansand og Øya Festivalen i Oslo, og NRK vælger forståeligt nok nu at blive hjemme og optage dér. Finnerne har i årevis haft en solid festivalkultur med bl.a. Provinssirock i Seinäjoki, hvor programmet næsten er det samme som på Roskilde. Alligevel kom finsk radio YLE i årevis til Roskilde med et mobilt studie, men det er blevet for dyrt nu. En schweizisk bus, britiske BBC og fransk radio har også været forbi nogle år, men i dag er svensk radio de sidste, som stadig kommer med en optagebus og et fuldt produktionshold, fortæller Jan Sneum, der i samme tunge åndedrag ærgrer sig over, at ny inspiration og gode kontakter dermed er gået tabt.

Trentemøller, Björk og Jeff Buckley

Siden 1990 har Jan Sneum været med til at sikre rettighederne til omkring 750 koncertoptagelser fra Roskilde Festival. Mange episoder og koncerter har skilt sig ud. Han husker optagelsen med Trentemøller i 2007, hvor glæden spredte sig hos orkestret og i optagebussen, fordi alt faldt i hak den aften. Trentemøller var på toppen, og publikum nærmest rev teltplokkerne op for at få plads til flere. Alt sammen forevigtet på en smuk optagelse, hvilket man også kan sige om Björks optræden i 1994. En superkoncert ifølge Sneum, som altid har fulgt Björk med stor interesse. ”Desværre” er hun også en jernhård kritiker af sin egen musik og

32 koncerter blev optaget i år.

Det er uvist, om alle koncerter bliver sendt på P3, P4 eller bliver tilgængelige på dr.dk, men følgende navne blev i hvert fald optaget på Roskilde Festival 2008: **TEITUR, GNARLS BARKLEY, KINGS OF LEON, GRINDERMAN, THE STREETS, L.O.C., THE CHEMICAL BROTHERS, TINA DICKOW, BOB HUND, DUFFY, THE HELLACOPTERS, VETO, GOLDFRAPP, SPLEEN UNITED, THE GRAND, THE FASHION, SOLOMON BURKE, ENTER SHIKARI, SHARON JONES & THE DAP-KINGS, HOT CHIP, CLUTCH, MGMT, GOSSIP, KATE NASH, MUGISON, THE TING THINGS, JOSÉ GONZÁLEZ, JOAN AS A POLICE WOMAN, LYKKE LI, CAT POWER, SANTAGOLD og ROBYN.**

godkendte derfor aldrig optagelsen. En pladeudgivelse af Jeff Buckleys koncert i 1995 er trist nok også blevet afvist. Her leverede Buckley ellers prøver på sin stemmes utrolige spændvidde, hvilket ifølge mange skulle have resulteret i en himmelsk koncert. To år efter koncerten mistede den unge amerikanske sanger livet ved en tragisk drukneulykke, og han har siden opnået en nærmest mytisk status, og flere opsamlingsplader og koncerter er blevet udgivet. Blot ikke koncerten fra Roskilde, hvilket nager Jan Sneum.

– Netop koncerten med Jeff Buckley har vi fået mange lytterønsker på, men vi må ikke sende den. Og folk kan heller ikke købe en kopi, selvom båndene ligger i vores arkiver. Tidligere har vi samarbejdet med bl.a. Garbage, Nephew, D-A-D og Suede om at levere lydsporet til deres plader eller dvd'er, hvilket er helt nye tider for DR. Det skete meget sjældent i gamle dage, men så sent som i august 2008 udsendte Sonic Youth en af DRs optagelser fra 2005, så det går den rigtige vej for musikelskerne, og hvem ved, måske også

Roskilde Rewind med Nirvana, Robbie Williams og Bob Marley

30 legendariske Roskildekoncerter kunne frem til udgangen af august 2008 høres på dr.dk/roskilde. Flere koncerter lægges ud før Roskilde Festival 2009. Takket være en ny arkivlov er låsen nemlig brudt til de tidligere så hermetisk lukkede skabe med koncertbånd fra Roskilde. Bånd med historiske øjeblikke, som da **Sort Sol** spillede deres bedste koncert nogensinde i 1994, eller da **Nirvana** leverede deres eneste optræden på dansk grund i 92 – lige efter at Danmark var blevet europamestre i fodbold. Der ligger omkring 2500 koncertoptagelser fra Roskilde i DRs arkiver, og blandt de få 30, som har været tilgængelige indtil nu, er **Pearl Jam, Beastie Boys, Suede, Alanis Morissette, Dizzy Mizz Lizzy** og **Smashing Pumpkins**. Forhåbentlig kan de snart høres igen. Konserterne fra Roskilde er digitaliseret med støtte fra **Statens Kulturarvprojekt**.

Jan Sneum og Anders Dohn

Når Jan Sneum og kollegaen Anders Dohn sættes sammen, er der dømt festival-anekdoter ad libitum. Som dengang i 94, hvor svenske Fläskkvartetten skulle spille unplugged i deres intermistiske kostald-studie på Roskilde. Bandet manglede en tromme, hvorefter sangerinden Regince Lund løftede op i kjolen. To mikrofoner blev fundet frem, og så blev der spillet percussion på hendes bagdel. Det lød rigtig godt, understreger både Dohn og Sneum med en næsten seriøs mine. //Foto: Asmus Ougaard Dohn, DR

koncerten med Buckley en dag bliver tilgængelig på skive.

Et stort spørgsmål til Sneum Hvilken musiker har for dig været den største oplevelse?

– Det er svært at pege på en bestemt oplevelse, når man har været med siden 76. Man bliver måske lidt blasert, når man har haft fornøjelsen af at se eller maile med så mange små og store navne, men Bob Dylan har altid været en mester for mig. Et stort øjeblik på Roskilde Festival var i 1990, hvor Dylan spillede på Roskilde for første gang. Jeg ville gerne se ham gå på scenen, og da

jeg ankom i backstage-området, stod der allerede en kødrand af mennesker og ventede. De stod på begge sider af den sti, som gik fra hans omklædningsrum og op til den orange scene. Der stod bl.a. C.V. Jørgensen og hele min generation og iagttog denne spinkle mand, som har betydet så meget for mange af os. Senere greb jeg mig selv i at spise mad fra Den Gyldne Bønne, mens Bob Dylan stod på scenen. Bare forestillingen om at spise ude på pladsen i solen, mens mesteren spillede, det var for mig en eller anden form for dekadent og ufattelig luksus. Jeg har desværre aldrig interviewet eller fotograferet ham, men det kan jo nås endnu.

Mike Skinner i fin sort hættetrøje med fiske-motiver – omgivet af medarbejdere fra pladeselskabet Warner Music Denmark.
//Foto: Camilla Hanson

Den mystiske Medieby

//Foto: Brian Christensen

Alle år har der floreret rygter om Mediebyen, hvor kendisserne vælter sig rundt i gratis øl, sprut og stoffer. Sådan tegner billedet sig nu ikke helt i dag, hvis man spørger diverse pladeselskaber og branchefolk.

Alle de store pladeselskaber har en stand i mediebyen. A:larm, Target, Universal, SonyBMG og Warner Music plus mange flere. Der er også blevet plads til en kunstnerorganisation som Musikeren, og MTV flyttede ind for et par dage i 2008. Her er masser af bænke og borde, her er restauranter og en del åndehuller, hvor man kan få en mundfuld godt humør – og øl. Dér sidder Franz Beckerlee og slikker sol. Beckerlee, den gamle guitarist i Gasolin', men nu yderst aktiv i forbindelse med Danmarks Rockmuseum og deres indsamling af effekter med en god rockhistorie. Under festivalen har museet fået doneret et orgel fra Veto, en lilla burka fra Jomi

Massage og malerier af Kasper Eistrup fra Kashmir. Om stemningen i Mediebyen fortæller sekretariatsleder på Rockmuseet, Lena Bruun:
– Mediebyen er som at forlade Strøget og gå en tur i Fields. Fra varme og sved til aircondition. Festen er ude på pladsen, mens der i Mediebyen er mere ro på. Her får man et slags frikvarter, hvor musikere og branche kan sunde sig, inden de bevæger sig ud i det rigtige liv blandt publikum. Præcis dét miljø giver Rockmuseet den bedste mulighed for, at skabe kontakt og interesse for vores projekt.

Besøg i DRs camp. Musikeren Henrik Hall, Lene Kristoffersen fra pladeselskabet A:Larm og sangerinden Rebekka Maria Andersson. Kasper Eistrup sidder i baggrunden og studerer årets program. //Foto: Brian Christensen

My best gig ever!

Håber man på at se nogle af de helt store navne, så skal man ikke tage i Mediebyen. Kun de færreste kanoner kommer der, men i år var Gnarl's Barkley og The Streets en undtagelse. Selvom de først skulle spille fredag, kom de allerede til Danmark onsdag. Lidt af København fik de set, men lidt ”hængen ud” i Mediebyen blev det også til. Blandt andet var Mike Skinner, forsanger i The Streets, så begejstret efter koncerten fredag nat, at han sprang til som bartender i Warner Musics bar i et kvarter. Hans kommentar til koncerten var: ”My best gig ever!”

Store ord, som man ikke længere hører så tit i Mediebyen. Der var vist lidt mere fart på i slutfirserne, hvor danske The Sandmen med forsangeren Allan Vegenfeldt spillede tre år i træk.

– Jeg husker da svagt, at jeg er blevet smidt ud af Carlsberg-teltet en gang, og ja – jeg har nok lavet mange backstage-skandaler igennem årene. Jeg tror, at de fleste ude fra Roskilde husker mig som værende meget, meget langt ude, men jeg

håber virkelig, at de også har set mig på andre tidspunkter, fortæller Vegenfeldt. I alt spillede The Sandmen seks gange på Roskilde, hvilket for øvrigt var opfyldelsen af en drengedrøm for Vegenfeldt, som er født og opvokset i byen.

Beyoncé, Hall og MGMT

Lidt af en drøm er Mediebyen også for radio-promoter Mikkel Kjærgaard fra Warner Music. Han sammenligner Mediebyen med den gode rock, som man slet ikke kan stå stille til:

– Det er ”happy times all the time” med bekendte, kollegaer, familie, venner og kommende venner. Faktisk er Mediebyen ikke meget anderledes end abeland (teltpladserne), dog lige med undtagelse af bedre faciliteter, mad, renhed, hyggelige kroge og smutveje til scenerne, som man nærmest ikke kan undvære, når man først har prøvet én gang.

Det vælter rundt med kendisser i Mediebyen, fortæller Mikkel Kjærgaard, og ganske rigtigt er der en del kendte ansigter fra tv, radio og bladene. Rygtet gik i år på, at Jay-Z's kæreste, Beyoncé, skulle være set i Mediebyen søndag, men ifølge Universal Records var hun slet ikke i landet.

Nicolaj Bundesen fra Copenhagen Records har også hørt om Mediebyens mystik og alle de vilde ting, som skulle foregå derinde, men han kan ikke rigtig genkende det:

– Jo, jeg har set dem fra Aqua og drukket en øl med en fra Gnags (tror jeg nok), men jeg vil gerne afmystificere Mediebyen lidt. I bund og grund er det et område, hvor folk samles for at dyrke deres fælles lidenskab, musikken. Selvom der til tider bliver kæmpet nogle drabelige slag i den danske musikbranche, kommer de fleste godt ud af det med hinanden, og alle glæder sig til at komme ned og feste med ligesindede, på godt og ondt. Der bliver drukket nogle øl og festet en del, og i takt med det plejer superstjerne også at blive væk. Det kan man jo så fundere lidt over, slutter Nicolaj Bundesen.

Jens Diges favoritfoto. //Foto: Rockphoto, Jens Dige

ROCKPHOTO har stjernerne

Seks fotografer og en tekniker har en attraktiv kontrakt med Roskilde Festival. De har fri adgang til samtlige af festivalens scener, mod at festivalen efterfølgende må bruge deres fotos gratis. RockPhoto må derimod gerne sælge deres fotos til dig og mig og andre superfans, som gerne vil have idolet op i glas og ramme derhjemme.

RockPhoto har fotograferet på festivalen siden 1996. Jens Dige er den eneste, som har været med fra begyndelsen. Om resten af styrken siger han:

– Vi er professionelle alle sammen, men det kan godt lade sig gøre, at en udefra kommer ind. Det handler om energi, og at alle fotograferer alt. Vi har ikke hver vores niche med udelukkende portrætter, heavybands eller publikum. Det er alle for én og én for alle, men selvfølgelig tager vi hensyn til individuelle ønsker.

På hjemmesiden RockPhoto.dk kan man se gruppens pletsrud fra 1997 og frem til i dag. Hele basen indeholder 4-5000 billeder, og ud af dem har Jens Dige taget omkring de 1000. Når han skal pege sit bedste foto ud, er han ikke i tvivl:

– Stig Pedersen fra D-A-D for tre-fire år siden. Jeg havde 20 sekunder til at lave det og vidste præcist, hvordan jeg kunne få det. Når det lykkes, er det bare for fedt, slutter Jens Dige.

Hvorfor kommer AC/DC

ikke?

Musikchef **Rikke Øxner** fortæller, hvordan musikken på Roskilde udvælges, om rygter og en sandhed, hvor tro, håb og forhandlinger måske har fundet sted. Sagde festivalen virkelig nej til **Prince**, og sagde **U2** nej til Roskilde, og hvornår står **AC/DC** på Orange Scene?

Hun købte musik for 33 millioner i år. Hun underskrev kontrakter med Jay-Z, Judas Priest og Chemical Brothers, og nu er hun i fuld gang med planlægningen af næste års musikprogram. 43-årige Rikke Øxner er musikchef for Roskilde Festival, og sammen med en firemandsgruppe er det hende, som bestemmer, hvad du kan høre på næste års festival.

– I musikgruppen har vi en børnekræftlæge, der bruger al sin fritid på indiemusik fra England og USA. Vores ekspert i elektronisk musik og hiphop er desværre lige stoppet efter 28 år som frivillig. Han er nu i begyndelsen af halvtresserne, har seks børn og arbejder som anæstesisygeplejerske på Roskilde Sygehus. Han vil gerne se mere til familien, hvilket jo er forståeligt, fortæller Rikke Øxner. Ud over hendes faste booker og en ekspert i verdensmusik er der endnu en stemme, som vejer tungt, nemlig publikums.

Publikums Top 5

Radiohead var i år et stort publikumsønske, som endelig blev indfriet. Igennem flere år har bandet ligget på Top 5-listen over de mest ønskede navne. En liste, som varierer lidt fra år til år, men hvor Metallica, AC/DC og The Cure er faste gengangere. En enkelt højdespringer dukker dog altid op. I 2007 var My Chemical Romance stærkt ønsket,

og i år var det canadiske Arcade Fire, som havde sneget sig ind på listen. Det skyldes ifølge Rikke Øxner bandets succes med albummet 'Neon Bible' og ikke mindst deres flotte koncert på festivalens grønne scene sidste år. Det vil publikum naturligvis gerne genopleve, men festivalen vil af princip nødtigt gentage sig selv, og derfor skeler Rikke og musikgruppen mere til de nye navne, som publikum foreslår. Og så er der posten!

– Vi modtager cirka 3000 cd'er med posten hvert år, og derudover rejser jeg verden rundt til konferencer og får udleveret utallige cd'er. Til eksempel spiller der hele 1700 bands på South by Southwest (SXSW) i Austin, USA, hvorfra jeg slæber cd'er hjem i sportstasker, forklarer Rikke og ser helt træt ud ved tanken. Et årligt besøg hos 50 agenter i London bliver det også til. Her knyttes kontakter til de store bands.

Prince passede ikke til Roskilde

Manden bag 'Purple Rain' og 'Sign 'O' the Times' lå stilmæssigt for langt fra festivalen, og derfor takkede man pænt nej til Prince. Sådan lød et rygte tilbage i 2004, men Rikke Øxner afviser det pure:

Vi har haft en dialog med Prince eller rettere hans bagland gennem årene, men der sker nogle gange det, at artisterne kun kan spille nogle helt bestemte dage, eller er så dyre nogle år, at vi må

PROFIL:

Fulde navn: Rikke Øxner

Født: 26. marts 1965 i Rødovre

Stilling: Musikchef siden 2002

Uddannelse: Cand.mag. i dansk og massekommunikation

Antal Roskilde Festivaler: 24

3 bedste koncerter: Einstürzende Neubauten 1989, Swans 1989, Primus 1991

Bedste råd til en festival gæst:

Vær nysgerrig og sug til dig af oplevelser.

DE ARBEJDER FOR ROSKILDE

Ingen festival uden de frivilliges hjælp. Så enkelt er det. 25.000 frivillige knokler, for at festivalen skal fungere og give et økonomisk overskud til gavn for børn og unge. 60 kultur- og idrætsforeninger står bag bodernes diske og sælger alt, hvad hjertet begærer – også Mor Toves æbleskiver! Få opskriften på æbleskiverne og gejsten til det frivillige arbejde – og hør, hvorfor AC/DC ikke kommer på Roskilde, når musikchef Rikke Øxner taler ud.

Dagen efter festivalen var Rikke med egne ord "godt smadret". Ikke desto mindre skulle hun af sted til en schweizisk festival ugen efter for at søge inspiration til Roskilde 2009.

//Foto: Brian Christensen

sige nej af den årsag. Men decideret sagt nej til Prince har vi ikke. Slet ikke.

Når bands som Prince, Gorillaz eller Rage Against the Machine glipper, bekymrer det dog ikke Rikke Øxner. Sådan plejer det at være. Festivalen taler årligt med cirka tre gange så mange bands, som der reelt kommer til at spille på scenerne. Det er et stort puslespil, og som hun siger: Der er altid en chance igen til næste år. Den gik dog tabt i 2003 for en stor kunstners vedkommende.

– Om eftermiddagen kom der en pressemeddelelse om, at Johnny Cash var gået i studiet og måske ville tage på turné om sommeren. Jeg tænkte, at vi måtte se på det næste morgen og fortælle, at dét ville vi altså gerne. Så gik der et par timer, hvorefter jeg hørte, at han var død. Tænk, hvis vi havde sendt en forespørgsel af sted. Det ville have været lidt akavet, siger Rikke mere lavmælt og tilføjer: – Men hvor ville det have været skønt at få en Johnny Cash på plakaten.

Bruce og, Tom og U2 er altid inviteret

Enkelte navne kan komme øverst på festivalens plakat, hvis de ønsker det. Tidligere havde Dolly Parton en stående invitation, men den har hun ikke mere, efter at hun har optrådt i landet flere gange. Derfor er hun ikke længere så eksklusiv. Det er Tom Waits til gengæld. Han kan bare ringe, hvis han skulle få lyst til at spille festivaler, og det samme kan Springsteen, som igen er velkommen på Roskilde til trods for hans mange koncerter her til lands. Musikchefen forklarer:

– Tidligere ville vi nok have sagt nej tak til Bruce Springsteen, fordi han ville løbe med hele showet, hvilket jo ikke er meningen med en festival. Her skal helheden tilgodeses, selvom der naturligvis skal være nogle store navne til at trække billetsalget. Men Bruce vil passe perfekt til størstedelen af vores publikum, og hans hyppige besøg på det seneste har taget lidt af trykket, hvorfor vi gerne ville præsentere ham en lørdag aften på orange.

Krav til Kunstnerne. Festivalen kan trække et band i hyren, hvis de spiller i kortere tid end aftalt, men de kan ikke stille krav til, hvilke numre de skal spille. Jay-Z spillede blandt andre AC/DCs Back in Black, Princes Purple Rain og Rihannas Umbrella.

//Foto: RockPhoto, Carsten Snebjerg

Det kunne være sjovt!

U2 var også på tale i 2001, er det ikke rigtigt?

– Jo.

Kan det passe, at festivalen tilbød dem en million dollars for at spille, men at de ikke kunne komme, da al deres tour-gear stod i USA?

– Så konkret har det aldrig været, svarer Rikke Øxner og fortæller videre: – Jeg mindes, at vi gerne ville lave noget stort og gribende på alle mulige måder i året efter tragedien. Vi talte om muligheden for at få U2 til at komme, og der blev vistnok skrevet et brev til deres manager, Paul McGuines, om, hvorvidt de kunne være interesseret i at komme og lave en særlig ting. En særlig ting i rock- og i festivalhistorien, som nu bar denne her sørgelige stemning, som vi gerne ville løfte lidt. Jeg kan ikke huske, hvordan svaret lød, men vi var aldrig ude i noget konkret med penge, for det handler ofte mere om at få en ide plantet, hvorefter man så taler økonomi. Så langt nåede vi slet ikke med U2.

Vi venter på AC/DC

Musikken på Roskilde bestemmes altså af en fast musikgruppe på fem personer. Hver især har de deres netværk rundt om i verden, som de

mailer eller mødes med. Det trofaste publikum kommer med tips og begrundede ønsker, som læses af alle i musikgruppen, hvorpå der udarbejdes ønskelister for international og nordisk musik. Følere sendes ud, kontrakter underskrives – nogle inden for blot tre timer – mens programmet langsomt tager form. Et navn, som kontaktes hvert eneste år, men som publikum stadig spejder efter, er AC/DC.

Hvorfor kommer de ikke?

– Det er klart, at AC/DC vil være lige i øjet af mange årsager. De har en stor musikhistorisk betydning, de har spillet utrolig lidt, og de har aldrig spillet Roskilde, fortæller Rikke Øxner. Hun gør sig

klar til en længere udredning om det band, som hun også selv ønsker øverst på festivalplakaten en dag: – Det er rock, som kernen af Roskildes publikum vil have det, og det kunne blive en fantastisk fest, men desværre har de haft en ulykke, da de spillede på en festival tilbage i 1979, og siden har de ikke villet spille festivaler. De har haft en forfærdelig oplevelse, hvilket vi jo godt kan sætte os ind i, og lige siden har de kun lavet shows, hvor de selv stod for al sikkerhed. Men nu skal de jo endelig ud på en større turné, og tro mig, vi skal nok fortælle AC/DCs agentur, at vi rigtig gerne vil lave en koncert med dem – det fortæller vi trofast hvert eneste år!

Bands NOT appearing!

//Foto: Esben Bondo og Magnus Cederlund (baggr.)

Med 189 bands på plakaten skulle man tro, at der var lidt for enhver smag. Det er der også, men der mangler altid et navn eller to. Hvem der mangler kan faktisk læses på hjemmesiden www.notappearing.org. Her udstilles festivalens mange mangler i musikprogrammet. Hvor var fx Fleet Foxes, Iron and Wine og T.I.T.S. i år? Disse og 106 andre navne nævnes, og skulle nogle af dem dukke op til næste år, skal det nok blive bemærket på hjemmesiden.

Hauge og Keld Marple og ti andre gutter har siden 2000 har haft the NOT APPEARING Camp på festivalen. På pladsen deler de flyers ud med deres liste af navne, som ikke kommer! I år blev de dog ramt af en ”aflysning”, for The Ting Tings blev i sidste øjeblik tilføjet det officielle program, og da

var flyeren gået i trykken! The NOT Men måtte bøje sig i støvet, men insisterer på fortsat at drille lidt:

– Der er altid brok omkring programmet, når det offentliggøres, og det er skammeligt bare at deltage i hylekoret, synes vi. Derfor – og fordi vi elsker festivalen – vil vi gerne bidrage lidt med vores kendskab til de nye og alternative navne, som kunne pynte på programmet, fortæller Hauge Marple. Året rundt mødes han, svoger Keld og vennerne til musikaftener, hvor der udfordres, diskuteres og spilles ny musik for hinanden. En lille loge, som er blevet en livsstil.

P.S.: Fra musikprogrammet i 2008 havde The NOT Men allerede fremhævet ni af navnene for år tilbage. Bl.a. CocoRosie, Tokyo Police Club og Cat Power.

Gang i bageriet. Mor Tove råder over pander til henholdsvis 20 og 60 æbleskiver. //Foto: Brian Christensen

Den legendæriske Mor Tove

Så sikkert som regnvejr på Roskilde er salget af Mor Toves æbleskiver på festivalpladsen. Igennem 33 år har Svogerslev Håndboldklub langet tre runde med flormelis og syltetøj over disken til gavn for klubbens ungdomsafdeling. Årets salg var dog ikke prangende.

Spaghetti, pattegris og svenska kjöttbullar. Pølser, burgere og falafel. Frikadeller, rice'n'curry og is. På festivalen har man gennem årene kunnet købe de mest oplagte og kedelige fastfood-retter, men også mere eksotiske fødevarer, som bisonkød – direkte fløjet ind fra USA. På campingområdet har man sågar fået sit eget supermarked, men inde på pladsen ligger Mor Tove på sin faste plads – på strækningen mellem Orange Scene og Arena ved de udstrakte sejlduge med bænke og borde.

Bag disken i boden står Kim Pedersen. Han har været ansvarlig for indkøb i de seneste tre år og er en travl mand. Han kører frem og tilbage mellem lageret og festpladsen, og som formand for Svogerslev Håndboldklub kender han en del mennesker, som der lige skal udveksles nyheder med. Han snakker i hvert fald meget og fortæller nu stolt om Mor Tove, som har været med på festivalen siden 1975.

– Vi sælger i dag ca. 6000 æbleskiver under

Kim Pedersen er formand for Svogerslev Håndboldklub. Én ud af 60 kultur- og idrætsforeninger, som har en bod på pladsen. 37 kommercielle virksomheder bringer det samlede antal madboder op på 97 styks. //Foto: Brian Christensen

festivalen, og det tal har været rimelig stabilt igennem de seneste år. Dengang da folk over 50 år kunne komme gratis ind om søndagen, solgte vi mere, men nu er grænsen jo hævet til 60, hvilket betyder færre ældre gæster og dermed en lidt lavere omsætning. For det er primært de lidt ældre publikummer, der handler hos os, selvom alle da kan klare en æbleskive, siger Kim Pedersen med et stort reklamesmil.

En finne, en nordmand og et hemmeligt krydderi

Oprindelig startede Mor Toves æbleskivebod på Stændertorvet i Roskilde, hvor forældreafdelingen solgte æbleskiver om lørdagen. Overskuddet gik dengang til ungdomsafdelingen i Svogerslev Håndboldklub, hvilket det også gør i dag. Opskriften er for øvrigt også den samme som i 1975. Kim Pedersens indkøbsliste anno 2008 ser således ud:

120 KG MEJL
10 KG SUKKER
250 LITER KÆRNEMÆLK
60 LITER HØLT ÆG
EN KASSEFULD CITRØNER (15 KG)
NATRON

... SAMT EN DEL KNIVSPIDDER AF "MOR TOVES SPECIELLE KRYDDERI"

Hvad det "specielle krydderi" dækker over, vil Kim Pedersen ikke ud med. Det er en forretningshemmelighed, som det også hedder i æbleskivebranchen. Det er dog ingen hemmelighed, at det i dag kræver 140 frivillige for at drive boden på festpladsen. Frivillige, som kommer fra Århus, Nexø, Randers, Odense og Finland. En enkelt udstationeret tysker er også med, men ellers består personalet af en stor del gengangere fra de tidligere år. En ganganger er der også blandt publikum, fortæller Kim Pedersen:

– Der er faktisk en nordmand, som hvert år kommer søndag aften og beder om en af vores Mor Tove-trøjer. Det har han gjort i mere end ti år!

Nordmanden dukkede dog ikke op i år, hvilket bekymrer Kim Pedersen, ganske ligesom indtægterne fra dette års festival. I alt omsatte boden for 405.000 kr., hvilket er 36.000 kr. dårligere end sidste år og hele 164.000 kr. under forrige års indtægt. Ikke særlig tilfredsstillende, da overskuddet dermed kun bliver på 8000 kr., og dét får man ikke mange håndboldture for.

– Men vi er klar for 34. gang næste år, siger Kim Pedersen og læner sig ind over disken: – Skulle det være tre æbleskiver og en kop kaffe?

En legende. Den rigtige Mor Tove, som står bag navn og opskrift til de gyldne æbleskiver. Fotoet her er fra 1998, men Tove Johansen er still-going-strong, 84 år gammel i dag. //Foto: Privatfoto

Fair Phone

Fair Future

Hvert år går festivalens overskud ubeskåret til humanitært, kulturelt eller almenntilgavn til gavn for mennesker verden over. Gruppen Human to Human har siden 2002 samarbejdet med Folkekirkens Nødhjælp

om det humanitære fokus, som i år var Fair Phone – Fair Future.

Mere end kaffe og bananer

– Vi ville meget gerne bringe debatten med Fairtrade videre, så den ikke kun handler om kaffe og bananer, siger Marie Louise Hansen, ansvarlig i Human to Human-gruppen: – Det handler også om mobiltelefoner, som indeholder forskellige mineraler udvundet i DR Congo under helt uacceptable vilkår. Landet er så rigt på ressourcer, men pengene kommer aldrig befolkningen til gode på grund af korruption og illegal eksport. Samtidig forårsager minedriften i landet stor forurening, og arbejdsvilkårene er mildest talt kummerlige.

Sammen med Folkekirkens Nødhjælp og festivalens gæster ville Human to Human-gruppen i år gerne sende et signal til mobilproducenterne om, at de bør tage et ansvar for de konsekvenser, som deres produkt er en del af.

Sådan lød overskriften på årets **humanitære kampagne**, hvor din mobiltelefon var i fokus. Den indeholder nemlig mineralet kobolt, som fremstilles under **kummerlige vilkår** i Den Demokratiske Republik Congo. Dét bør ændres, mener Roskilde Festivals **Human to Human**-gruppe.

– Så snart vi offentliggjorde vores fokus, ringede festivalens mobilsamarbejdspartner og spurgte: ”Har vi gjort noget galt?” De valgte at kigge sig selv efter i sømmene, og det er egentlig det, som vi gerne ville opnå i år, fortæller Marie Louise Hansen. Hun fortæller videre, at man før festivalen har holdt møder med et andet mobilselskab, hvor man også diskuterede Fairtrade. Tidligere har Sony-Ericsson og Samsung meldt ud, at de gerne vil indgå i en dialog, hvilket skete på baggrund af en rapport udsendt af DanWatch. I denne rapport påvises koblingen mellem minedriften i DR Congo og de mobiltelefoner, som sælges i danske butikker.

Skidt med sms’erne

Festivalgæsterne kunne i år sende en sms imod illegal kobolt og andre mineraler, som findes i mobiltelefoner. På trods af at der blev sendt 8,5 millioner sms’er under hele festivalen, så modtog Human to Human-gruppen kun 2000 af dem:

– Allerede på førstedagen kunne vi godt se, at vi ikke ville få det antal elektroniske underskrifter, som vi havde satset på. Målet var 10.000 underskrifter, og vi begyndte derfor også at lave en underskriftsindsamling på papir, hvorefter resultatet heldigvis blev bedre, siger en ikke helt tilfreds Marie Louise Hansen. Hun indrømmer, at

gennemslagskraften hos publikum ikke var god nok i år, men at kampagnen har opnået, hvad den skulle; nemlig at få skræmt industrien lidt og fået nogle politikere i tale. I alt nåede man op på 5000 underskrifter, som nu er sendt ud til alle mobilproducenter i Danmark.

De seje pantsamlere

Human to Human-gruppen stod også bag et andet tiltag; nemlig indsamling af dåser og plastikkrus. Overskuddet går direkte til støtte for landminerydere i DR Congo, og indsamlingen gik over forventning:

– Vi har slået alle rekorder i år og er foreløbig nået op på 1.126.789 kr. Muligvis tikker ekstra 70.000 kr. ind på kontoen, fordi pantsamlerne endnu ikke har bedt om at få deres depositum udbetalt, siger Marie Louise Hansen. Hun har stor respekt for disse medarbejdere: – Ud over toiletrenserne, så tror jeg, at pantsamlerne har det hårdeste job på festivalen. De skal hele tiden være opsøgende, men ikke pågående. Arbejdet er ulækkert, det er monotont, og dem, som gør det år efter år for festivalen, gør det i hvert fald ikke for at få en gratis billet, men på grund af idealisme, konkluderer Marie Louise.

HVAD ER FAIRTRADE?

EN MÆRKNINGSORDNING, SOM ER GARANTI FOR FØLGENDE:

1. At bønder får en fair mindstepris for deres varer
2. At arbejdere er sikret ordentlige arbejdsforhold
3. At alle får en bonus oveni, der skal bruges til sociale eller økonomiske forbedringer i lokalsamfundet
4. At der tages hensyn til miljøet i produktionen
5. At producenter og virksomheder bliver certificeret og kontrolleret i forhold til internationale standarder
6. At kun produkter fra godkendte Fairtrade-producenter bærer mærket

Den brændende mobil

Selv arbejder Marie Louise Hansen som gymnasielærer, og når stilene er lagt til side, er det papirerne fra Human to Human-gruppen, som kommer på bordet. Den 24. og 25. juni havde hun sin klasse til eksamen, og den 27. flyttede hun ud på festivalpladsen, hvor hun endelig skulle være med til at rejse årets kunstinstitution – en fem meter høj mobiltelefon med 12 indbyggede tv-skærme, som elektrikere, malere og andre håndværkere havde hjulpet til med at bygge helt gratis.

– Installationen var næsten færdig tirsdag aften, hvor jeg begav mig ud på pladsen for at afvikle en konkurrence på campingområdet. Midt i prisoverrækkelsen kalder de så over radioen og siger, at mobiltelefonen brænder!

Installationen brændte ned på grund af en kortslutning i et af de 12 tv-apparater, forklarede brandvæsenet bagefter, og nu var gode råd dyre. I løbet af 36 timer skød en ny kunstinstitution dog til vejrs, og da festivalpladsen torsdag havde været åben i 30 minutter, var telefonen klar til at informere om Fair Phone – Fair Future: bedre arbejdsvilkår for minearbejderne i DR Congo og et opråb til mobilproducenterne om at tage et ansvar.

Da bademesteren blev konferencier

Overraskelsen var stor, da den lokale bademester pludselig stod på scenen og råbte – er I klar Roskilde! Det var Roskilde, men hvordan fanden var bademester Ulrik endt deroppe?

Når Ulrik Lundby Hansen står ude foran scenetæppet, lyser han op – og ud over scenekanten. Håret er tyndt på toppen og ultrakort i siderne. Sports-trænet er han ikke, men heller ikke overvægtig. Blot høj og robust og en mand, som enhver ville betro sig til, hvis der var problemer i farvandet. En rigtig skolelærer, bare lidt bedre klædt og langt mere overskudsagtig.

– Jeg startede tilbage i 1995 som konferencier på Blå Scene. Det var dengang, man kunne forstå navnene på scenerne, fortæller Ulrik og tilføjer:

– Hov, det var vist en politisk bemærkning. Han er rap i replikken og taler hurtigere, end han gør foran scenetæppet, hvilket bare afspejler hans begejstring for den festival, som han har været en del af siden 1973.

De første par år var han almindelig gæst, men siden 78 har han arbejdet som frivillig. Først i informationen, indtil han under en festival blev spurgt, om han kunne hjælpe til i Transitten lørdag, hvor de står for at hente og bringe de udenlandske musikere. Det ville Ulrik da gerne og spurgte informationen, om det ikke var i orden.

– Dét var de ikke meget for. Jeg lærte altid togterne udenad og har taget røven på mange århu-

sianere, når de med tømmermænd forsigtigt kom hen og spurgte, om vi vidste noget om togene. Så fyrede jeg bare tiderne af til Kalundborg: 10:35, 11:25 og bom bom bom, hvorefter de målløst og tøvende sagde mange tak. Ofte kom de forbi igen og spurgte, ”undskyld, vil du ikk’ liige være sød at skrive det ned?”, og det gjorde jeg selvfølgelig. Men han fik fri og kom ud at køre med de udenlandske musikere, indtil han en dag blev tilbudt jobbet som konferencier.

Det gir’ et kæmpe kick

Ulrik Lundby Hansen har aldrig været bleg for at rejse sig i en forsamling med en vittighed eller et seriøst indlæg eller for den sags skyld – højt – råbe de badende op af vandet i Roskilde Badet, hvor han var bademester et par år. Derfor blev han spurgt om jobbet og takkede ja, hvilket han ikke fortryder:

– Det var fedt første gang på blå scene. Først på dagen var der jo ikke så mange i teltet, men som aftenen skred frem, og bandene blev større, blev det også sjovere og sjovere. Man får jo kontant respons på sit arbejde, og ja – det var mit kick som ”rockstjerne”, indrømmer Ulrik med et grin.

//Foto: RockPhoto, Anders Birch

Fulde navn: Ulrik Lundby Hansen
Født: 3. juni 1958
Stilling: Uddannelsesvejleder
Uddannelse: Læreruddannet
Antal Roskilde Festivaler i alt: 35, heraf de 14 som konferencier

Tre bedste koncerter: Nephew 2004, Björk 2003 og Feargal Sharkey 1986
Bedste råd til en festivalgæst: Få de store oplevelser på de små scener

Soulkongen Salomon Burke havde ikke lyst til at stoppe efter de obligatoriske 75 minutter, hvorefter tæppet gik for, og Ulrik kom ind med ”party-killer”-minen på. Burke overgav sig dog ikke, men lænede sig frem i tronen og trak tæppet til side, så han lige kunne nå at synge et par strofer mere for publikum. Det vakte stor jubel, mens Ulrik blev buhet ud for sit arbejde med at overholde tidsplanen. Ulrik smilte dog pænt tilbage. //Foto: RockPhoto, Anders Birch

Han har nu også oplevet lidt for meget respons, eksempelvis når 10.000 mennesker står i det grønne telt og venter på et hiphopband, som er meget forsinket, hvilket Ulrik skal ud fortælle til forsamlingen. Så hagler det ind over ham med kopper og vand og tilråb. Men sådan er jobbet. Konferencieren er ikke længere den festabe og pauseklovn, som han var i gamle dage. I dag er det ham, som kort introducerer bandet og går ind og lukker festen, når publikum stadig svæver efter det tredje ekstranummer. Ofte bliver han stående af sikkerhedsmæssige hensyn for at dæmpe gemytterne lidt. En rigtig party-killer.

Smil, stoffer og bristede illusioner

Apropos aflysninger. – Når en konferencier fortæller, at et band ikke kan komme, fordi et medlem har glemt sit pas derhjemme, så er det fordi, bandet er blevet taget med stoffer ude i lufthavnen. Sådan har jeg altid tolket det, men jeg er gal på den, siger Ulrik. Selv i hans tid i Transitten har

han ikke oplevet problemer med stoffer, og det er hans indtryk, at der faktisk er meget mindre af den slags i dag, hvor bandene er ekstremt fokuserede og temmelig afdæmpede på backstage-området.

– Bandnavnet kan jeg ikke huske, men vi havde et amerikansk heavyband med en forsanger, som edderma’me var vild på scenen. Jeg har set mange kaste sig rundt, men han kastede sig virkelig rundt over det hele. Meget underlig oplevelse, for kort før koncerten stod han nærmest ydmyg ved min side og spurgte om lov til at gå ind. Selvfølgelig, sagde jeg, og så gav han den ellers gas. Bagefter kom han hen igen, gav hånd og sagde ”nice audience”, ”nice show”, og så gik han ellers stille og roligt igen, fortæller Ulrik.

Elendig lyd på scenen

Mange har længe været lidt misundelige på Ulrik. For ud over at møde kunstnerne kan han jo også nyde koncerterne helt oppe på scenen ... Ulrik afslører dog, at de fleste orkestre i dag bruger in-

ear-hovedtelefoner, hvilket betyder, at de hører hinanden direkte ind i ørerne og ikke via monitorerne på scenekanten, som det ellers har været kutyme siden rockens start. Derfor er lyden oppe på scenen ofte elendig, understreger Ulrik. Han mindes dog et par gode oplevelser med The Streets og Robbie Williams, som begge spillede på de almindelige monitorer – og højt! Ulriks hyre som konferencier er heller ikke misundelsesværdig:

– Jeg får ikke noget for det. Jeg blev spurgt, hvad jeg ville have, da jeg startede på Grøn Scene, men som jeg ser på det, er der ingen forskel på mit arbejde og det, som samaritterne, stagecrew’et eller arbejdsholdet udfører, altså ud over at arbejdsholdet knokler i flere timer end jeg gør. – Hov, slutter Ulrik Lundby Hansen: – i de første år fik jeg da altid en kasse øl, men den har de sgu glemt at give mig de sidste ti år!

Hells Angels kom på scenen

I 1976 var der ballade med rockerne på festivalpladsen. Festivalen forsøgte at komme HA’erne i møde, og konferencier Kim Menzer inviterede rockernes præsident op til en snak.

– Han fik kørt sin kværn op på den store scene. Derpå satte vi os helt ude på scenekanten og talte om hans verden og jeg om min som rockmusiker og konferencier. Han havde selvfølgelig en Harley Davidson, og jeg fik ham til at fortælle, hvad den kostede, og hvordan man passede sådan en, og alle lyttede interesseret efter. Han var den sødeste mand i verden, og her fik vi alle et helt andet indtryk af rockerne. Det har jo har ændret sig siden, men det var sjovt dengang.

Senere på festivalen i 76 måtte konferencier Kim Menzer dog bede rockerne om at forlade pladsen, ellers ville politiet mere hårdhændet smide dem ud. Menzer tacklede opgaven på følgende måde:

– Jeg gik ind og spillede lidt mundharmonika for folk, og bad derpå de 20-30.000 publikummer om at sætte sig ned. Folk satte sig, hvorefter jeg fortalte, at politiet var mødt talstærkt op, og at rockerne nu skulle forlade pladsen i fred og ro – og det gjorde de! De rejste sig op, og så gik de. Det var nærmest som at se en flok buskmænd gå over savannen. Et uforglemmeligt billede, som samtidig beskriver den fredelige stemning, der altid har været på Roskilde.

//Foto: Roskilde Festivals arkiv

Uden de frivillige – ingen festival

Roskilde Fonden har til formål at støtte initiativer, der er til gavn for børn og unge. Derudover støtter den også humanitært, almennyttigt og kulturelt arbejde. Siden 1965 er der blevet uddelt over 125 mio. kr. til organisationer som Amnesty International, SOS Børnebyerne og Human Rights Watch. Også Rigshospitalets Torturbehandlingscenter, Indvandrer-kvindecentret og De Juleløses Jul på Christiania har nydt godt af fondens midler. Midler, som i allerhøjeste grad skyldes én faktor – de frivillige.

CECILIE HORN

FØDT: 1987, GENTOFTE

Stilling: Jeg læser til aktuar på Københavns Universitet, men som regel ved ingen, hvad det er. Ordet forsikringsmatematik er nok bedre.

Antal Roskilde Festivaler i alt: Seks år i alt. Tre år som publikum og tre år som frivillig.

Jobfunktion i år: I sektion Camping og Renovation. Sammen med fire andre skal jeg sørge for at koordinere og kontrollere arbejdet under efteroprydningen samt finde steder, hvor processen kan optimeres. Arbejder ca. 250 timer.

Der er cirka 25.000 frivillige på Roskilde Festival, som enten arbejder i boderne, bygger scener eller passer på folk, telte og biler. De fleste kommer fra lokalområdets kultur- og idrætsforeninger, men en del arbejder også for Roskilde Fonden, som står bag festivalen.

//Foto: Privatfoto

Det bedste ved jobbet: At stå på den anden side af hegnet af henholdsvis campingarealerne og indre plads og se publikum komme løbende ind, når portene åbnes. Det er stort!

Det værste ved jobbet: Jeg går som de fleste rigtig meget op i musikken. Derfor er det ærgerligt at gå glip af koncerter på grund af arbejde, fx anden

halvdel af Roger Waters i 2006. Ud over det er der ikke noget "værst" ved jobbet.

Et festivaløjeblik, du aldrig glemmer: Jeg vil aldrig glemme, at jeg med et forkert backstagepass – og påstanden om at være amerikaner – fik sneget mig op på Orange Scene og så hele koncerten med Beastie Boys.

Godt råd til en kommende festivalgæst: Sæt dig den første dag i din lejr med en kuglepen og dit program og marker alle de navne, som du vil høre. Det giver overblik og sætter spændingen i gang.

SIGNE SVEEGAARD

FØDT: 1976, KØBENHAVN

Stilling: Biolog, PhD.studerende (Aarhus Universitet/Danmarks Miljøundersøgelser).

Antal Roskilde Festivaler i alt: Fire år som gæst, seks år som frivillig.

Jobfunktion i år: Ansvarsperson i festivalens miljøgruppe. Gruppen arbejder på tværs af alle sektioner for at forbedre/formindske festivalens miljøpåvirkning bl.a. ved arbejde med miljøvenlig indkøbspolitik, affaldssortering og el- og vandbesparelser. Samtidig forsøger vi at påvirke festivalens gæster til at tænke over, hvordan de kan formindske deres egen miljøpåvirkning. Arbejder ca. 300 timer.

Det bedste ved jobbet: Udfordringen i at forsøge, at påvirke 100.000 mennesker til at tænke mere over deres handlingers påvirkning på omgivelser og miljø. Festivalen har været foran på miljøområdet både nationalt og i Europa i mange år. Derudover er der et fantastisk sammenhold blandt de mange helårsfrivillige, så det er sjovt at være på festival, selv når arbejdet er hårdt, og natten alt, alt for kort.

Det værste ved jobbet: Når dårligt vejr umuliggør de gode tiltag, som man har arbejdet på hele året.

Et festivaløjeblik, du aldrig glemmer: Da vi i 2007

//Foto: Privatfoto

efter en meget, meget våd og ret opslidende festival mandag morgen stod med 3000 efterladte fuldstændigt mudderindsmurte gummistøvler, som festivalens gæster ikke ville genbruge! Vi fik dem samlet og gav dem bort til gode formål, bl.a. til Det Danske Spejderkorps, der vaskede og solgte dem og dermed tjente penge til et skolebygningsprojekt i Angola.

Godt råd til en kommende festivalgæst: Kom rundt på pladsen. Der foregår utallige superinteressante og underholdende events, udstillinger og debatter i opvarmningsdagene. Og husk selvfølgelig at være god ved miljøet. ;o)

NIELS BJERRUM

FØDT: ROSKILDE, 1978.

Stilling: Studerende og sektionsleder i InfoMarketing.

Antal Roskilde Festivaler i alt: Pantsamler/deltog med mine forældre, som også arbejdede på festivalen i årene 90 til 92. Publikum 1993 og frivillig fra 1994 til 2008.

//Foto: Privatfoto

Jobfunktion i år: Sektionsleder i InfoMarketing. Har siden 2006 også været medlem af bestyrelsen i Roskilde Gruppen.

Det bedste ved jobbet: Udfordringer, kammeratskab og dét at mærke suset ved at ”løfte dette arrangement i flok”.

Det værste ved jobbet: Hmmm ... Det er altid hurtigt glemt bagefter, da vi løser tingene, som de opstår.

Et festivaløjeblik, du aldrig glemmer: Vil nævne fire: Gorky Park i 1990 (min første rigtige rock-koncert), Nirvana i 1992, da vi lige havde vundet EM, Pearl Jam i 2000 og hele festivalen 2004, som bare gik op i en højere enhed.

Godt råd til en kommende festivalgæst: Slap af og tag det, som det kommer. Og ikke mindst sug indtryk, følelsen af frihed og fællesskab til dig – den er vidnesbyrd fra en svunden tid.

TÓMAS “TOMMI” VIKTOR YOUNG

FØDT: 1982, KEFLAVÍK, ISLAND

Stilling: Universitetsstuderende om vinteren, manager i et biludlejningsfirma om sommeren.

//Foto: Privatfoto

Antal Roskilde Festivaler i alt: Ni, alle som frivillig.

Jobfunktion i år: Marketingkoordinator for Roskilde Festival på Island.

Det bedste ved jobbet: Hvert efterår mødes alle PR-koordinatorer fra Europa til et møde i Roskilde. Dét er uden tvivl det bedste ved dette netværk. Fantastiske mennesker og et højdepunkt at møde dem år efter år. Derudover er det rart at være en del af en god sag.

Det værste ved jobbet: Kan ikke komme i tanke om noget. Det skulle da lige være de 100 timer, som jeg bruger på det om året, men jeg klager ikke.

Et festivaløjeblik, du aldrig glemmer: Det må være afslutningen på Björks koncert i 2003, hvor hun havde fået æren af at lukke årets festival. Hun havde et kæmpe fyrværkeri, som nok var det største fyrværkeri, jeg nogensinde har set. Alt passede i takt med musikken, hvilket gjorde det ekstremt kraftfuldt og imponerende. Og så det at se en islænding lukke Orange Scene gør jo en ret stolt, ikk’? Og hun var drønprofessionel!

Godt råd til en kommende festivalgæst: Slå lejr ved vest – det er stedet med de bedste fester!

MADS ANTON PLOUG

FØDT: 1983, KIRKE SÅBY.

Stilling: Studerende ved CBS (Filosofi og Økonomi).

Antal Roskilde Festivaler i alt: Et år som publikum og fem år som frivillig.

Jobfunktion i år: Er med i ansvarsgruppen omkring Odeon, hvor min opgave består i at planlægge udseendet af scenen. Derudover står jeg for den praktiske del af opbygning og nedtagning af selvsamme scene.

Det bedste ved jobbet: Når man er færdig med scenen og ser musikken spille og alle de mennesker, som nyder den, og de rammer, som vi har skabt omkring musikken.

Det værste ved jobbet: At pladsen skal afleveres, som den er blevet modtaget. Det betyder, at onsdagen efter festivalen – der har været gallafest tirsdag! – bliver brugt på at samle cigaretskoder op fra jorden, selvom man meget hellere bare vil hjem.

Et festivaløjeblik, du aldrig glemmer: Ved min første festival sad jeg sammen med en sød pige en tidlig morgen ved en fem-seks tiden. Vi sad foran

//Foto: Privatfoto

mit telt og snakkede, hvorefter der pludselig kom 100-200 mennesker gående slående på gryder, stole, teltstænger og alt, hvad de ellers havde kunnet finde. De stoppede op lige foran mit telt, satte sig ned, stadig trommende i næsten ti minutter, hvorefter de pludselig rejste sig op og gik videre over i camping øst. Alt dette uden nogen umiddelbar ledelse. Det var en syret oplevelse, som er svær at videreformidle på skrift!

Godt råd til en kommende festivalgæst: Husk altid at have nok øl med, og sørg for at bevæge dig rundt ude på campingområdet. Der findes mange sjove og syrede fester, events og lejre, og kram din næste – det er altid hyggeligt!

BIRGER WILHELMSSEN

FØDT: 1973 i GLOSTUP

Stilling: Produktspecialist i it-branchen

Antal Roskilde Festivaler i alt: 16. Har været betalende de fem af gangene.

Jobfunktion i år: Har lavet presseanalyse siden 2001.

Det bedste ved jobbet: At spankulere rundt på pladsen torsdag ved firetiden, hvor de sidste ugers rod på magisk vis er forsvundet på ingen tid. Derefter hører man så gæsternes forventningsfulde uro på den anden side af heget og ved, at man på en eller anden måde har været med til at bidrage til det hele.

Det værste ved jobbet: Det er aldrig sjovt at arbejde med tømmere!

Et festivaløjeblik, du aldrig glemmer: Min daværende kæreste og jeg mødte omkring 1998 to hollandske herrer. De var tydeligvis ‘festivalrotter’ og glade for lidt godt selskab. På et tidspunkt sidder vi i deres telt og drikker deres medbragte tyske dåseøl. Musikken kommer fra en hjemmebygget højttaler med indbygget bilradio, der kører på bilbatterier. Mens vi sidder og sludrer, kommer en ung mand forbi. Han siger til den ene

//Foto: Privatfoto

af hollænderne: “Jeg ved ikke, om I kan huske mig, men sidste år boede vi i lejr ved siden af jeres og I lånte på et tidspunkt en af vores cd’er.” “Øjeblik,” siger hollænderen og læner sig tilbage i teltet og roder lidt. Han rækker derefter cd’en til den unge mand, og siger “tak for lån”. Uden at fortrække en mine, tager den unge mand cd’en, takker og går videre på sin festivalfærd. Dette er for mig et af de klareste eksempler på rigtig festivalånd.

Godt råd til en kommende festivalgæst: Forsøg ikke at planlægge alt for meget. De mest ufor-glemmelige oplevelser kommer oftest ud af det blå. Og hvis du vågner om natten og skal tisse, så hold udkig efter renovationsvognen – i køl-vandet på den er der nemlig rengjorte toiletter uden kø!

SIGNE GLAHN

FØDT: 1973, KØBENHAVN

Stilling: Souschef i velgørhedsorganisationen One World Broadcasting Trust i London.

Antal Roskilde Festivaler i alt: 17. Seneste ti som frivillig på enten Festivalradioen, Gaffa eller som musikspejder.

Jobfunktion i år: Har været musikspejder i London siden 2002.

Det bedste ved jobbet: At kunne gå til de mange koncerter. Det var især svært at få råd til, da jeg var studerende. Som regel får jeg en billet ekstra, hvilket giver mig mulighed for at tage en ven eller veninde med, som jeg måske ellers ikke får set så tit. Og så al den nye musik – det er fedt!

Det værste ved jobbet: Når jeg forventer et brag af en koncert og bliver skuffet. Da jeg er en rimelig samvittighedsfuld person, går jeg jo aldrig, før musikken er færdig, for tænk, hvis der nu skete et eller andet til sidst ... men det gør der godt nok meget meget sjældent, tro mig!

Et festivaløjeblik, du aldrig glemmer: Da jeg arbejdede på Festivalradioen som musikchef i 99, skulle jeg aftale et interview med en kunstner fra pladeselskabet Voices of Wonder. Den ansvarlige hed Rikke, og hende skulle jeg bare have fat på. Total panik, men jeg møder hende, og hun kigger på sit ur og siger, at vi godt kan tale, men at jeg

//Foto: Brian Christensen

Det er Signe Glahn yderst til højre.

bliver nødt til at løbe sammen med hende nu! Hun skulle nå en koncert, og vi nærmest joggede over hele festivalpladsen og diskuterede muligheden for det her interview. Et meget underligt forløb med joggingturen, som endte med en fantastiske koncert med et fuldstændig sindssygt band, der hed Blond Readhead med to brødre og en japansk forsanger.

Dit bedste råd til en kommende festivalgæst: Mød altid hinanden foran lydpuhlen inden en koncert, og bag lydpuhlen efter koncerten. Et fremragende system, som faktisk har bredt sig!

PETER HVALKOF

FØDT: 1954, RØNNE

Stilling: Afdelingsleder i Roskilde Kulturservice. Medlem af festivalledelsen, og booker af verdens-musik.

Antal Roskilde Festivaler i alt: 33 i alt. De 27 år som frivillig.

Jobfunktion i årenes løb: Jeg startede i 1980 som frontbuevagter foran Orange Scene og har senere arbejdet som kontormand og ansvarsperson på Cabaret- og Ballroom-scenen. I dag er jeg musik-booker og medlem af festivalledelsen.

Det bedste ved jobbet: At man sammen med en hel masse andre dedikerede mennesker kan lave en begivenhed, der i den grad er enestående, og som er så attraktiv for folk at besøge og være en del af.

Det værste ved jobbet: Pas! Okay, der kan være tilfælde, hvor jeg ikke kan komme ned og se et bestemt band, fordi jeg skal arbejde, men det er altså også det værste, som jeg kan komme i tanke om. For det der med, at man ikke får sovet, man bliver stresset, og man arbejder røven ud af bukserne og sådan noget – det er samtidig også dét, der er det sjove ved det.

Et festivaløjeblik, du aldrig glemmer: Jeg var på musikkontoret få sekunder efter ulykken på Orange Scene i år 2000, og sådan et øjeblik glemmer

//Foto: Brian Christensen

man aldrig. Det var en forfærdelig oplevelse, og den tænker jeg tit på. Meget tit. Den overskygger alt andet. I den lidt mere muntre afdeling er det naturligvis koncerter, hvor det hele går op i en højere enhed. De gyldne øjeblikke, som da Berle-våg Mannsangforening fra Nordnorge supportede Travis! De der gamle gutter, som i deres livs efterår oplevede at stå foran 60.000 mennesker, der bare stod og råbte Ber-le-våg, Ber-le-våg – det var altså helt forgyldt. Den gamle 93-årige Trond et eller andet måtte vende sig om, for de var ved at pisse i bukserne alle sammen. Harmonikaspilleren vendte sig også og sagde til den 93-årige – hold da op, hvor er jeg nervøs, hvortil Trond svarede, åh hold op – jeg har da prøvet noget, der var værre! **Godt råd til en kommende festivalgæst:** Vær åben, vær nysgerrig, vær opsøgende.

//Foto: Privatfoto

TORBEN POULSEN

FØDT: 1976 i KØBENHAVN. VOKSET OP I KALUNDBORG OG VERDEN :-)

Stilling: Jeg er skibsfører i A.P. Møller Maersk.

Antal Roskilde Festivaler i alt: Havde købt billet i 1996, men fik den byttet til et medarbejderarmbånd og har arbejdet som frivillig uafbrudt siden. 13. gang i år.

Jobfunktion i år: Områdekoordinator, scenekoordinator og sikkerhedsansvarlig på Cosmopol-scenen.

Det bedste ved jobbet: At gøre noget godt for andre. At give de mange gæster en super oplevelse og være garant for, at de sikkert kan være gæster hos os.

Det værste ved jobbet: Den megen tid, der går med at forberede sig. Ca. 15-20 aftenmøder, femseks arbejds- og mødeweekender, og i festivalperioden er jeg dernede i ca. 14 dage. Fuld hammer.

Et festivaløjeblik, du aldrig glemmer: Der er så mange! Red Hot Chili Peppers, de gange de har spillet. Kashmir alle de mange fede gange. Fatboy Slim på en regnfuld aften på Orange. At hjælpe en forfærdet familie med at komme i kontakt med deres søn i forbindelse med ulykken i år 2000. Metallica ikke at forglemme. Snoop Dogg, for pokker da. D-A-D, når de gider.

Godt råd til en kommende festivalgæst: Tag støvler og bælte på.

METTE WALSTED VESTERGAARD

FØDT: 1973 i KØBENHAVN

Stilling: Studievært, TV-Avisen

Antal Roskilde Festivaler i alt: 16 i alt. De 12 som frivillig.

Jobfunktion i år: Diverse kontor- og ekspeditionsarbejde på Musikkontoret. Et kontor, hvor orkestrene og deres management henvender sig med alle de praktiske spørgsmål, der opstår, når de ankommer til festivalen.

Det bedste ved jobbet: At jeg får lov til at tilbringe fire travle dage i selskab med de skønneste kolleger – som for øvrigt tæller flere af mine allerbedste veninder.

Det værste ved jobbet: Helt ubetinget de år, hvor vejret besværliggør kontorets ellers meget stolte tradition for tårnhøje hæle og kridhvidt tøj. Ikke at vi dropper det af den grund. (Hvis du sidder og tænker, at hvis man ikke har større problemer end det, så kan det job da ikke være værst – så har du fuldstændig ret).

Et festivaløjeblik, du aldrig glemmer: Dengang et vist tungt, ondt, tysk metalorkester helt tog r.... på mig. Det var i 1998, The Verve havde aflyst, og et for mig ukendt orkester ved navn Rammstein var derfor blevet flyttet fra Grøn til Orange Scene lørdag aften. Jeg tænkte to ting. Den ene var, om de der musikbookere nu også havde helt greb om det. Herregud, vi talte metal i den middeltunge og let overdekorede ende af skalaen – PÅ TYSK? På Orange?? Den anden tanke var, at jeg helt sikkert ikke skulle befinde mig endsige i nærheden af Orange den lørdag aften. Tilfældighederne ville det anderledes, og jeg måtte justere min selvopfattelse. For jeg havde netop været til verdens bedste fest. En ildspyende, gemen metalkoncert, og hold kæft, hvor var det stort.

//Foto: Brian Christensen

Nogle år senere havde jeg i øvrigt et af mine eneste “star moments” nogensinde med netop Rammstein. Jeg skulle hjælpe bandets manager med at hente nogle “access stickers” (klistermærker, der giver adgang til scenen). Sammen med manageren var der fire mennesker, som jeg overhovedet ikke genkendte – men det kom jeg til. Jeg hentede de der stickers, og da jeg kom tilbage, var de fire mand omringet af en fotograferende kødrand. De

ualmindeligt velplejede, høflige og nærmest nydeligt klædte mennesker, jeg fulgte rundt, var det tyske metalorkester, hvis forsanger sommetider spyer ild ud af en falloslignende genstand på scenen. Og her stod de så på en pløjemark i Roskilde og ventede på et klistermærke! Det var nærmest lidt surrealistisk.

Godt råd til en kommende festivalgæst: Følg lyden! Måske går man glip af et hovednavn, men til gengæld får man ofte helt magiske oplevelser ud af det.

Hvad laver Leif i dag?

Leif Skov var leder af Roskilde Festival fra efteråret 1972 frem til 2002, og siden har der været lidt stille omkring ham. Men det er ikke, fordi han ikke bestiller noget!

Leif Skov er manden, som gennem 30 år fik placeret Roskilde på det musikalske verdenskort, og det var ham, som tog rundt og besøgte de omkomnes familier efter tragedien i år 2000, hvor ni unge mennesker mistede livet foran Orange Scene. Den sidste opgave sled hårdt på manden med de brede skuldre, og en dag i 2002 var det slut. Uden varsel forlod han festivalens ledelse og overlod tøjlerne til musikchef Rikke Øxner, talsmand Esben Danielsen og den øvrige festivalledelse. Siden har den nu 61-årige Leif Skov været knap så markant i medierne, men han ligger bestemt ikke på den lade side.

I dag kører han sit eget lille enmandsfirma ved navn Powered by Life, som dog har syv personer tilknyttet. Blandt kunderne er en række koncert- og festivalarrangører, som trækker på hr. Skovs erfaringer og knowhow. Selv holder han også af at slå et smut forbi de mange festivalpladser og

//Foto: Brian Christensen

koncertsteder som ganske almindelig gæst – altså når tiden tillader det:

– For to universiteter i udlandet er vi med til at opbygge deres Music Management-uddannelser. Derudover er vi kulturstrategiske rådgivere for nogle større danske samt tre udenlandske kommuner, herunder to landes hovedstæder, fortæller Leif Skov. To verdensstærke virksomheder rådgives også med henblik på det asiatiske marked, ligesom firmaet planlægger events for internationale humanitære organisationer samt enkelte professionelle sportsklubber.

– Der er virkelig gang i det lille firma, men heldigvis bliver der også tid til foredrag på både dan-

ske og udenlandske læresteder og universiteter, siger Leif Skov. Et par bestyrelsesposter bliver ligeledes passet, men en af de største tidsrøvere i hans liv lige nu er arbejdet i Kunstrådets Musikudvalg. Et statsligt udvalg, som årligt forvalter ca. 175 millioner til musikalske formål, blandt andet ved tildeling af støtte til de regionale spillesteder. Udvalgsopgaverne kræver omkring 6-800 timers arbejde om året, og som udpeget af kulturministeren er Leif Skov medlem frem til år 2011. I 1999 blev han slået til ridder af Dannebrog, men på trods af ridderslag og diverse titler, så omtales han stadig mest som “Mr. Roskilde”.

Af princip nævner jeg aldrig dén største eller bedste koncertoplevelse, for så kan alle de andre opfattes som sekundære. Der har været utrolig mange perler. Små og store. Skal jeg nævne de helt store oplevelser i tidsmæssig rækkefølge, må det være Bob Marley i 78, U2 i 82, The Clash i 85 og Neil Youngs magiske, majestætiske koncert og hyldest til musikken og livet i 2001 – året efter ulykken. Og The Cures tilsvarende hyldest samme år. Jeg vil også gerne nævne Flaming Lips, som jeg fik til at spille uden for USA for første gang med en fly-in/fly out på Roskilde. Lars Hugs

City Slang, The Pogues, og Leonard Cohen i 88 på Grøn Scene bør også nævnes, ligesom D-A-Ds gribende koncert i 2000 som afslutning på festivalen. Den legendariske koncert, hvor D-A-D lod ni fakler, én for hver af de omkomne, vandre gennem publikumshavet fra scenen til det respekt- og mindested, som publikum havde etableret ved mixertårnet. Men der har været utrolig mange højdepunkter gennem årene. Mere end 2000 bands har spillet på Roskilde gennem “mine år”. Giv mig blot et program i hånden, og jeg vil mindes mange flere fantastiske oplevelser.

//Foto: Brian Christensen

Frem mod festivalen 2009

Overfyldte scener, for lidt rock, og fik Neil Young en trediedel af budgettet? Festival 2008 har fået ris, ros og mange kommentarer med på vejen – som altid. Festivalens talsmand og musikchef evaluerer her festivalen og svarer på rygter, anmeldelser og nye tiltag frem mod 2009.

Regnskabet for Roskilde Festival 08 ligger først færdigt omkring nytår, men talsmand Esben Danielsen formoder denne septemberdag 2008, at festivalen vil gå i nul. Altså intet overskud at dele ud til velgørenhed, men heller ikke et underskud på trods af et svigtende billetsalg. 68.000 billetter blev der solgt, hvilket Esben Danielsen er tilfreds med. Han ville selvfølgelig helst have haft udsolgt med 75.000 gæster, men "syndfloden" i 2007, dæmpede forventningerne. I maj måned så det dog lyst ud:

– Billetsalget gik over al forventning, men der skete et eller andet i udlandet i juni måned. I hvert fald gik billetsalget i stå, hvilket vi ikke har fundet nogen forklaring på endnu, fortæller Esben Danielsen.

Salget gik især skidt i Sverige, Norge, Finland og England, hvor også de store festivaler som

Quart, Hultsfred og Hove har meldt om dårligt billetsalg. Det er altså ikke dem, som har hugget publikum fra Roskilde, hvorfor der måske i stedet er tale om en musikalsk mæthed eller et dårligt musikprogram.

– Hvis jeg som musikbooker, skal forholde mig til kvaliteten af årets program og til selve koncerterne, så er o8 et af de bedste og mest interessante år, som jeg har været med til at lave, siger musikchef Rikke Øxner. Hendes hold af "spejdere" har rapporteret om et ellevildt publikum og fyldte telte, hvilket hun ikke turde håbe på, da man manglede 8000 publikummer i forhold til en udsolgt festivalplads. Alligevel har teltene været proppede, og i et enkelt tilfælde blev Astoriateltet lukket en halv time på grund af pres på koncerten med den hollandske dj Fedde Le Grand.

– Hvis vi ser festivalen lidt fra helikopterhøjde, så gik det jo hamrende godt bortset fra den ene episode. Vores vagt-setup virkede, teltet blev lukket, publikum kunne puste ud, og vores vagter kunne nå at omstille sig til det massive rykind, som der var til koncerten, siger Esben Danielsen. Rikke Øxner følger op: – Det var selvfølgelig ikke sjovt for dem uden for teltet, men det sker og er sket tidligere med navne som N.E.R.D., Morrissey og Alanis Morissette. Kunstnere, som ikke kunne bære Orange Scene, mente vi, hvorfor de spillede i et tætpakket Arena-telt, hvor der plejer at være plads til alle efter et kvarters tid. Naturligvis evaluerer vi på årets gang, men umiddelbart mener jeg ikke, at vi har fejlplaceret nogen navne i år.

Anmelderne får høvl

For lidt rock og for meget ligegyldig verdensmusik. Sådan har en del kritik lydt i medier om Roskilde Festival 08. En kritik, som Esben Danielsen ikke er enig i:

– På et tidspunkt kunne jeg ikke lade være med at drille anmelder Steffen Jungersen fra B.T. Han sagde, at de små telte var fyldte, fordi folk ikke

Musikchef Rikke Øxner og talsmand Esben Danielsen foran plakaten til 2009. //Foto: Brian Christensen

FREM MOD 2009

Hvad gik godt, hvad gik skidt, og er anmelderne bare nogle gamle rock'n'roll'ere, som er ude af trit med festivalens publikum og eksplosionen af musikgenrer i dag? Talsmand Esben Danielsen og musikchef Rikke Øxner evaluerer Roskilde Festival 2008 og ser frem mod 2009.

gad se trækplastre som The Streets eller det der hiphop – som han jo kalder det. Jamen der var jo edderma’me en kæmpefest til The Streets! Rikke har også fået tæsk for, at vi har haft Tina Dickow på Orange Scene, for hun kan jo ikke spille guitar, og hvad der ellers har været af den slags kommentarer, men spørger du os – så virkede det jo. 100%! Rikke bryder ind:

– Vi gav folk, som er til Tina Dickow, en helt særlig oplevelse, og hun fik en udfordring, som vi gerne ville give. Søndag eftermiddag kan være tung at løfte, men det gjorde hun, og samtidig fik vi udfordret den orange scene, hvilket vi er nødt til. Den er ikke kun til luftguitar og lightere, men også til en stærk kunstner som Teitur, som desværre også har fået tæsk i pressen. Men det skal ikke bare være, som det plejer, siger Rikke Øxner og afbrydes nu af Esben, som gerne vil revse anmelderne lidt.

– Jeg er uenig med folk, som siger, at vi skal tænke traditionelt, at vi skal tone rent flag, og hvis vi har et hip-hop-orkester, så er det, fordi vi ikke kan lide hård rock. Det er en argumentation, som jeg slet ikke kan følge. Hård rock skal vi have masser af. Det er fedt, og det er en kerne-

ydelse, men vi skal også vise bredden, som er større end nogensinde netop nu.

– Man kan sige meget om MySpace og hele ’do-it-yourself’-bølgen, tilføjer Rikke Øxner og fortsætter: – Men den har fået musikken til at eksplodere i atomer, og her har nogle anmeldere ikke fulgt helt med. Jeg kan i hvert fald få mistanke om, at visse anmeldere tilhører en tid, hvor man enten var til rock eller pop. Det er selvfølgelig groft forenklet, men før fandtes der bare mere rene genrer, og dem skal vi da også holde fast i. Eksempelvis med Slayer, Judas Priest og arvtage-re som Kings of Leon i år, men hvis vi ikke fanger, at musikken er meget anderledes i dag end i går, så har vi ikke nogen musikalsk berettigelse som festival.

Rygtet om en dyr Neil Young

En herre, som samlede generationer foran Orange Scene var Neil Young. Han var også en dyr herre. Lad os antage, at han kostede 2 mio. dollars, mens Radiohead fulgte trop med 1½ mio. dollars i honorar. Tilsammen bliver det til 17 mio. kroner – altså halvdelen af dette års budget. Var de så mange penge værd, Rikke?

– De tal er ikke korrekte!

Det er de tal, jeg har hørt på vandrørerne.

– Nu er det sådan med bandhonorarer, at dem holder jeg så tæt til kroppen, at de slet ikke kommer i nærheden af vandrørerne, svarer Rikke og griner, men hun indrømmer, at de naturligvis ligger i den dyre ende af budgettet på samlet 33 mio. kroner. Hun mener dog ikke, at man skal diskutere et enkelt honorar, for det bør ses i forhold til musikprogrammets helhed. Pengene skal strække til 189 navne i forskellige kategorier, men kommer der et stort dyrt navn et år, som er vigtigt for helheden, så skal Rikke Øxner afveje, om hun vil nedjustere kvaliteten af resten af programmet, eller sige nej tak: – I år mener jeg ikke, at vi har givet køb på den øvrige kvalitet med de

honorarer, som vi har udbetalt. Og det er altså ikke de beløb, som du nævner.

Ingen forskel på kvinder og nordmænd

Fra millioner af kroner til de få kvindelige musikere på Orange Scene. En kendsgerning, som festivalen har bemærket, men som man ikke agter at gøre noget konkret ved. Kvoter og positiv særbehandling er uforsvarligt, mener Rikke Øxner og tilføjer, ”nærmest lidt omvendt diskriminerende”. Emnet minder hende om de norske journalister, som har spurgt, hvor den norske musik er blevet af:

– Jeg kan kun svare, at vi jo ikke har kvoter, men at vi til hver en tid vil tage dem, som gør sig bedst inden for en bestemt genre eller et bestemt udtryk. Og så er det helt ligegyldigt om forsangeren, bassisten eller bandet er kvinder, jøder, homoseksuelle eller nordmænd – for den sags skyld!

En festival kan vel godt have en mission, kan den ikke?

– Det har vi også med vores Pavilion Junior-scene, fortæller Rikke Øxner og beskriver, hvordan man her forsøger at give en potentiel talentmasse en chance foran et større publikum. Pudsigt nok er der mange kvinder med her, men de forsvinder stille og roligt i takt med orkestrenes ambitioner. Hvad grunden er, har Rikke ikke noget bud på, men hun glæder sig over de mange spændende kvinder i 2008, som Cat Power, Duffy og kvinderne i danske 18th Dye og Raveonettes.

2009

Frem til nytår bliver årets festival evalueret grundigt. Flere tusinde tilbagemeldinger skal læses igennem, og alle får et svar tilbage. Nye tiltag kan derfor ikke afsløres i skrivende stund, ej heller bandnavne til 09, som først bliver offentliggjort omkring nytår og frem.

Din mening

Hvad synes du om dette års

Roskilde Festival:

Den hidtil bedste (30 %)

Klart en af de bedre (46 %)

På det jævne (15 %)

Dødkedelig (9 %)

Antal stemmer: 689

De spillede på Roskilde 2008

//Fotograf: RockPhoto, Anders Birch

Aldrig før har Roskilde Festival præsenteret så mange navne som i 2008. I alt gav 189 bands koncert på en af festivalens syv scener, som havde plads til følgende antal mennesker: Orange: 60.000, Arena: 17.000, Odeon: 5000, Cosmopol: 6000, Astoria: 3500, Pavilion: 2000 og Lounge: 1200.

De 189 navne repræsenterede i alt 29 nationaliteter. Grupper fra bl.a. Kenya, Cuba og Cambodja kom forbi og leverede toner, man sjældent hører live på vore breddegrader, men størstedelen af navnene var danske. Hele 67 af kunstnerne var

danske solister, grupper eller performere, hvilket svarer til cirka en tredjedel af hele programmet. Næst efter de danske kunstnere kom der flest toner fra USA, hvorfra 33 navne tog turen over Atlanten til Roskilde. 22 britiske bands fulgte efter, mens vores nordiske naboer var repræsenteret med henholdsvis 11 svenske og fem norske navne.

Nedenfor ses hele listen over de navne, som spillede på Roskilde i år 2008. De er listet efter bandnavn (nationalitet), dato/tid, scene og sidst to ord om selve musikken.

De 189 navne

18TH DYE (DK/DE) fredag 04.07.08 – 20:00 – Odeon – Stilfuld og knastør støjrock.

A KID HEREAFTER (DK) fredag 04.07.08 – 19:00 – Pavilion – Tre koncerter fra langskægget multimusiker.

ALBERTA IN LOVE (DK/E) fredag 04.07.08 – 23:00 – Lounge – World-lounge.

ALBERTSLUND TERROR KORPS (DK) lørdag 05.07.08 – 22:00 – Pavilion – Giftgrøn ghetto-lyd fra Københavns vestegn.

ALPHABEAT (DK) søndag 06.07.08 – 01:00 – Odeon – Opløftende dansepop.

ANTI-FLAG (US) søndag 06.07.08 – 16:00 – Odeon – Politisk punk med knyttede næver.

THE ASTEROIDS GALAXY TOUR (DK) onsdag 02.07.08 – 18:00 – Pavilion Junior – Festlig fremtids-soul.

AT THE GATES (S) søndag 06.07.08 – 14:00 – Arena – Pionerer inden for svensk melodisk dødsmetal.

NICOLE ATKINS & THE SEA (US) – lørdag 05.07.08 – 18:00 – Astoria – Nostalgisk pige-pop.

AUGUST (DK) torsdag 03.07.08 – 21:00 – Lounge – Dub-præget electronica.

AWADI (SEN) søndag 06.07.08 – 18:30 – Cosmopol – Indigneret hiphop fra Afrikas vestkyst.

BABYLOVE & THE VAN DANGOS (DK) søndag 06.07.08 – 14:00 – Odeon – Jamaicaska klædt på til fest.

DJ BADBOE (DK) torsdag 03.07.08 – 17:30 – Lounge – Skæv breakbeat.

BAND OF HORSES (US) fredag 04.07.08 – 16:00 – Arena – Følsom guitarrock fra det amerikanske nordvest.

DJ BANEL (DK) fredag 04.07.08 – 18:00 – Lounge – Hypnotisk trance fra københavnsk pioner-selskab.

BATTLES (US) lørdag 05.07.08 – 00:00 – Odeon – Skævt og udfordrende eksperimentalrock-kollektiv.

BEARDYMAN (UK) fredag 04.07.08 – 12:30 – Cosmopol – Overlegen human beatboxer.

BETA SATAN (DK) onsdag 02.07.08 – 19:30 – Pavilion Junior – Hårdhændet guitar-pop.

BLACK MOUNTAIN (CAN) søndag 06.07.08 – 02:00 – Arena – Psykedelisk rockmusik fra 70'ernes fjerne galakse.

THE BLACK SEEDS (NZ) søndag 06.07.08 – 16:30 – Cosmopol – Elskelig kiwi-reggae.

BLOODGROUP (ISL) onsdag 02.07.08 – 21:00 – Pavilion Junior – Sexet og farlig elektropop.

BOB HUND (S) søndag 06.07.08 – 19:30 – Orange – Kongerne af skånsk vanvidsrock.

THOMAS BOBERG (DK) lørdag 05.07.08 – 11:00 – Lounge – Hæderkronet digter og rygsækklitterat.

BONNIE 'PRINCE' BILLY (US) søndag 06.07.08 – 20:15 – Odeon – Mystisk og modsætningsfuld sangskriver.

BOOM CLAP BACHELORS (DK) lørdag 05.07.08 – 17:00 – Lounge – Electronica med hviskende poetiske tekster.

BOY BETTER KNOW (UK) søndag 06.07.08 – 00:30 – Cosmopol – Ordrig London-hiphop.

BULLET FOR MY VALENTINE (UK) torsdag 03.07.08 – 20:30 – Arena – 80'er metal med emo-tendenser.

BURHAN G (DK) fredag 04.07.08 – 18:45 – Cosmopol – R&B i international klasse.

SOLOMON BURKE (US) lørdag 05.07.08 – 19:00 – Arena – Kongen af rock'n'soul.

CADENCE WEAPON (CAN) lørdag 05.07.08 – 18:00 – Pavilion – Selvironisk undergrundsrapper.

THE CAMPBELL BROTHERS (US) søndag 06.07.08 – 12:30 – Astoria – Hyldester til Herren på pedal steel-guitar.

CANON BLUE (US) lørdag 05.07.08 – 13:30 – Lounge – Melankolsk indietronica.

CASIOKIDS (N) tirsdag 01.07.08 – 21:00 – Pavilion Junior – Eksperimenterende keyboard-pop.

CAT POWER (US) søndag 06.07.08 – 18:00 – Odeon – Singer-songwriter og stilikon.

THE CHEMICAL BROTHERS (UK) søndag 06.07.08 – 01:00 – Orange – Syrebåd af house, elektro, rock og hiphop.

CHOIR OF YOUNG BELIEVERS (DK) torsdag 03.07.08 – 18:30 – Pavilion – Alsidig folk-pop med højt til kirkeloftet.

CLUTCH (US) torsdag 03.07.08 – 17:30 – Odeon – Stenet og bluesdrivende tungrock.

COCOROSIE (US) fredag 04.07.08 – 22:00 – Odeon – Stilskabende hiphop-folk.

THE COUNT & SINDEN (UK) lørdag 05.07.08 – 03:00 – Astoria – Smitende dance.

CULCHA CANDELA (DE) søndag 06.07.08 – 20:30 – Cosmopol – Svedig hiphop-reggae for en bedre verden.

DAN DEACON (US) mandag 07.07.08 – 02:00 – Arena – Laptop-solo-kunstner med udsyret multimedie-show.

DEE PEE (DK) torsdag 03.07.08 – 17:30 – Cosmopol – Rockers by Choice-medlem går solovejen.

DENGUE FEVER (US/CMB) torsdag 03.07.08 – 18:00 – Astoria – Cambodja-Californien tur-retur.

TINA DICKOW (DK) søndag 06.07.08 – 15:00 – Orange – Talentfuld singer-songwriter.

DIGITALISM (DE) mandag 07.07.08
– 00:00 – Arena – Digital rock for alle med danselyst.

THE DILLINGER ESCAPE PLAN (US) lørdag 05.07.08 – 21:00 – Odeon – Kaotisk og kantet hardcore.

DJ DISSE (DK) søndag 06.07.08
– 18:00 – Lounge – Aromatisk dub.

DSL (FR) søndag 06.07.08 – 13:00 – Pavilion – Seneste skud på den parisiske house-stamme.

DUB TRACTOR & OPIATE (DK) lørdag 05.07.08 – 18:00 – Lounge – Dansk electronics grand old men.

DUFFY (UK) torsdag 03.07.08 – 18:00 – Arena – Englands nye soul-diva.

THE DUKE SPIRIT (UK) søndag 06.07.08 – 02:30 – Odeon – Fotogen og soul-smagende rock og rul.

DUNKELBUNT (A) lørdag 05.07.08 – 23:30 – Astoria – Balkan-dj.

THE DØ (FIN/FR) torsdag 03.07.08 – 20:00 – Astoria – Mangelantet folkpop-duo.

EFTERKLING (DK) lørdag 05.07.08 – 16:00 – Astoria – Akustisk og spinkel postrock.

AUGUST ENKILDE (DK) fredag 04.07.08 – 15:00 – Lounge – Erfaren lydtroldmand.

ENTER SHIKARI (UK) søndag 06.07.08 – 16:00 – Arena – Hardcore med stroboskoplys og rave-rytmer.

EXTRA GOLDEN (US/KEN) lørdag 05.07.08 – 12:00 – Pavilion – Amerikansk indie-rock og kenyansk pop.

FAMILJEN (S) lørdag 05.07.08 – 03:00 – Pavilion – Elektro-pop af nobel herkomst.

FANFARA TIRANA (ALB) søndag 06.07.08 – 02:00 – Astoria – Overdådigt velspillende brass-band.

THE FASHION (DK) lørdag 05.07.08 – 17:00 – Arena – Indie-rock med international kurs.

FEDDE LE GRAND & FRIENDS (NL) lørdag 05.07.08 – 00:00 – Astoria – Årets skummende Ibiza-fest.

LE FIASKO (DK) mandag 30.06.08 – 16:30 – Pavilion Junior – Eksperimenterende folk med cellist i front.

FIRST FLOOR POWER (S) fredag 04.07.08 – 18:00 – Astoria – First Floor Power spiller hjertevarmende indie-pop

FRÉDÉRIC GALLIANO KUDURO SOUND SYSTEM (FR/AGO) lørdag 05.07.08 – 21:00 – Cosmopol – Hoftevriskende dansemusik fra Angolas fattige cementjungle.

JUAN FORMELL Y LOS VAN VAN (CUB) fredag 04.07.08 – 14:00 – Arena – Opfinderen af cubansk songo.

FREDNUKES (DK) tirsdag 01.07.08 – 15:00 – Pavilion Junior – Vittig hiphop fra selvvironisk københavn.

THE FREUDIAN SLIP (DK) søndag 29.06.08 – 15:00 – Pavilion Junior – Nøgen garagerock på tomands-hånd.

LARS FROST (DK) søndag 06.07.08 – 11:00 – Lounge – Københavnsk forfatter læser højt.

FUCK BUTTONS (UK) søndag 06.07.08 – 20:30 – Astoria – Elektronisk eksperimental-duo.

GIRL TALK (US) lørdag 05.07.08 – 23:00 – Cosmopol – Skizofren jukeboks-kunstner.

GNARLS BARKLEY (US) fredag 04.07.08 – 17:00 – Orange – Alternativ soul til masserne.

GOLDFRAPP (UK) fredag 04.07.08 – 23:30 – Arena – Atmosfærisk og gådefuld pop.

JOSÉ GONZÁLEZ (S) lørdag 05.07.08 – 14:30 – Odeon – Nordisk sangskriver med sydamerikansk islæt.

THE GOOD THE BAD (DK) søndag 29.06.08 – 16:30 – Pavilion Junior – Instrumental surf.

GOSSIP (US) torsdag 03.07.08 – 21:30 – Odeon – Discopunk størrelse xxx-large.

THE GRAND (N) lørdag 05.07.08 – 15:00 – Arena – 70'er-rock med tryk på speederen.

GRINDERMAN (AUS) fredag 04.07.08 – 22:30 – Orange – Nick Cave vender tilbage til rødderne.

KIM GRØNBORG (DK) søndag 06.07.08 – 10:00 – Lounge – Installationskunstner og dj.

HENRIK HALL (DK) søndag 06.07.08 – 12:00 – Odeon – Love Shop-medlem åbner egen afdeling.

THE HELLACOPTERS (S) torsdag 03.07.08 – 22:30 – Arena – Sveriges garagerockhelte tager afsked med manér.

HOLY FUCK (CAN) fredag 04.07.08 – 23:00 – Pavilion – Improviseret instrumentel elektropunk.

HOT CHIP (UK) søndag 06.07.08 – 20:45 – Arena – Sjøv og intelligent elektro-pop.

T.S. HØEG (DK) lørdag 05.07.08 – 11:30 – Lounge – Litterær altmuligmand.

IAN ION (DK) søndag 06.07.08 – 13:00 – Lounge – Lydskulptør med svimlende værklister.

ISAM B (DK) søndag 06.07.08 – 14:00 – Cosmopol – Soul og R&B fra Outlandish-medlem.

MC JABBER (UK) fredag 04.07.08 – 11:30 – Lounge – Vittig performance-poet fra Blue Foundation.

JNEIRO JAREL'S SHAPE OF BROAD MINDS (US) fredag 04.07.08 – 17:00 – Cosmopol – Psykedelisk hiphop fra mangespaltet personlighed.

JAY REATARD (US) søndag 06.07.08 – 21:00 – Pavilion – Uartig Memphis-garagerock.

JAY-Z (US) søndag 06.07.08 – 22:00 – Orange – New Yorks hiphop-borgmester.

JOAN AS POLICE WOMAN (US) lørdag 05.07.08 – 18:30 – Odeon – Sofistikeret singer-songwriter.

JOB FOR A COWBOY (US) fredag 04.07.08 – 13:00 – Pavilion – Brutal og præcis dødsmetal.

JOMI MASSAGE (DK) fredag 04.07.08 – 13:00 – Lounge – Kunstnerisk ambitiøs singer-songwriter.

SHARON JONES & THE DAP-KINGS (US) søndag 06.07.08 – 18:30 – Arena – Funky soul som fra 60'erne og 70'erne.

JONG PANG (DK) tirsdag 01.07.08 – 16:30 – Pavilion Junior – Indie-pop fra ex-Moon Gringo.

ANTHONY JOSEPH & THE SPASM BAND (UK) fredag 04.07.08 – 14:15 – Astoria – Jazz + spoken word.

JUDAS PRIEST (UK) lørdag 05.07.08 – 19:00 – Orange – Klassisk heavy metal fra genrens ypperste.

KENGE KENGE (KEN) fredag 04.07.08 – 15:00 – Cosmopol – Rå og kompromisløs dansemusik fra Østafrikas dyb.

KINGS OF LEON (US) fredag 04.07.08 – 19:30 – Orange – Ambitiøs garagerock fra det amerikanske bibelbælte.

LA KINKY BEAT (E) lørdag 05.07.08 – 00:00 – Cosmopol – Storbyrock fra Barcelona.

KISS KISS KISS (DK) mandag 30.06.08 – 18:00 – Pavilion Junior – Århusiansk indie-pop.

KRUSSELDORF (S) fredag 04.07.08 – 17:00 – Lounge – Intelligent dub.

LADY SAW (JAM) torsdag 03.07.08 – 22:30 – Cosmopol – Top-uartig, feministisk dancehall.

THE LATE PARADE (DK) søndag 29.06.08 – 18:00 – Pavilion Junior – Nordisk drømmerock med stort himmelrum.

PETER LAUGESSEN (DK) søndag 06.07.08 – 11:30 – Lounge – Brabands egen Allen Ginsberg.

ERIK LEVANDER (S) lørdag 05.07.08 – 15:00 – Lounge – Mørkladen laptop-ambient.

LIARS (US) søndag 06.07.08 – 00:00 – Pavilion – Mørk og excentrisk art-rock.

LITTERÆR HYPNOSE ved JENS BLENDSTRUP & LARS BUKDAHL (DK) fredag 04.07.08 – 11:00 – Lounge – Dansk poesis fremmeste spradebasser på slap line.

L.O.C. (DK) lørdag 05.07.08 – 16:00 – Orange – Dansk hiphops centrale skikkelse.

LOUNGECLASH (UK) søndag 06.07.08 – 12:00 – Cosmopol – Eksotisk, lounget electronica.

LUCY LOVE (DK) onsdag 02.07.08 – 13:30 – Pavilion Junior – Københavns nye talent inden for grime-hiphop.

LULU ROUGE (DK) søndag 06.07.08 – 18:30 – Astoria – Svalende midnatsklubmusik.

LUPE FIASCO (US) torsdag 03.07.08 – 20:45 – Cosmopol – Intelligent Chicago-hiphop.

LYKKE LI (S) lørdag 05.07.08 – 23:00 – Odeon – Stockholms unge og følsomme stjerneskud.

KLAUS LYNGGAARD (DK) fredag 04.07.08 – 10:00 – Lounge – Kritiker, musiker og forfatter.

MAGNETIC MAN feat. SKREAM & BENGAL (UK) søndag 06.07.08 – 01:30 – Cosmopol – Tohovedet dubstep-monster.

MAJORIAN (DK) søndag 29.06.08 – 13:30 – Pavilion Junior – Intim art-pop.

MAJORS (DK) lørdag 05.07.08 – 14:15 – Cosmopol – Spritny hiphop-supergruppe.

MAMAR KASSEY (NER) lørdag 05.07.08 – 14:00 – Astoria – Jazzet afro-pop fra Saharas tørstende vidder.

MARIA & METAMMIT (DK) onsdag 02.07.08 – 16:30 – Pavilion Junior – Elektro-pop fra ex-Broken Beat.

MGMT (US) torsdag 03.07.08 – 19:30 – Odeon – Psykedelisk elektrorock.

MISS PLATNUM (DE) søndag 06.07.08 – 17:00 – Pavilion – Balkan-hiphop med glimt i øjet.

MOGWAI (UK) fredag 04.07.08 – 21:00 – Arena – Genrestiftende støjrock.

MOTORPSYCHO (N) lørdag 05.07.08 – 02:00 – Odeon – Norsk rocks stærkeste groove.

MUGISON (ISL) fredag 04.07.08 – 16:00 – Odeon – Akustiske guitarer, Tom Waits-stemninger og ligefrem rock'n'roll.

MY BLOODY VALENTINE (IRL/UK) lørdag 05.07.08 – 21:00 – Arena – Støjrock-legenderne er tilbage.

KATE NASH (UK) fredag 04.07.08 – 14:00 – Odeon – Naboens datter griber guitar.

NIS & NIS (DK) lørdag 05.07.08 – 10:00 – Lounge – Københavnske avantgardister.

NO AGE (US) søndag 06.07.08 – 02:00 – Pavilion – Rå og grynet støjpop.

THE NOTWIST (DE) lørdag 05.07.08 – 20:00 – Astoria – Halvelektronisk popmusik med skarpe hjørner.

ORISHAS (CUB) torsdag 03.07.08 – 18:45 – Cosmopol – Hiphop med rødderne i behold.

ORQUESTRA IMPERIAL (BRA) lørdag 05.07.08 – 02:30 – Cosmopol – Neo-samba fra Rio de Janeiro.

OSAKA INVASION feat. DJ SCOTCH EGG, OVE-NAXX, MARUOSA and BOGULTA (JPN) fredag 04.07.08 – 22:00 – Astoria – Japansk vanvidsangreb.

DJ WAGNER PÁ (BRA) lørdag 05.07.08 – 01:15 – Cosmopol – Lyden af Barcelonas nattelev.

PASCAL (S) onsdag 02.07.08 – 15:00 – Pavilion Junior – Svensk ur-rock.

PATH OF NO RETURN (S) søndag 06.07.08 – 15:00 – Pavilion – Metallisk hardcore.

PILGRIMZ (DK) torsdag 03.07.08 – 20:30 – Pavilion – Veloplagte metal-debutanter.

POLARKREIS 18 (DE) fredag 04.07.08 – 15:00 – Pavilion – Drømmerock med luft under vingen.

PRESS PLAY ON TAPE (DK) søndag
29.06.08 – 21:00 – Pavilion Junior
– Commodore 64 – live.

QUEEN IFRICA (JAM) lørdag 05.07.08
– 16:30 – Odeon – Budskabsfuld
reggae-dancehall.

ROBYN (S) fredag 04.07.08 – 22:00
– Cosmopol – Attitudestærk elec-
tronica-pop.

RADIOHEAD (UK) torsdag 03.07.08
– 22:00 – Orange – Englands må-
ske mest respekterede band siden
The Beatles.

RAUNCHY (DK) fredag 04.07.08
– 12:00 – Odeon – Metal med mas-
ser af hooks og omkvæd.

THE RAVEONETTES (DK) søndag
06.07.08 – 00:00 – Arena – Sexet
og nostalgisk støjpap.

RICOLOOP (DE) lørdag 05.07.08
– 01:45 – Astoria – Enmands-jam.

RIFFELSYNDIKATET (DK) tirsdag
01.07.08 – 19:30 – Pavilion Junior
– Klassisk rock med hjertet til
venstre.

THE RIVER PHOENIX (DK) tirsdag
01.07.08 – 18:00 – Pavilion Junior
– Velmodnet støjrock.

MARTIN ROSTBØLL (DK) lørdag
05.07.08 – 20:30 – Lounge – DR's
udsendte dj.

ROTTEN SOUND (FIN) fredag 04.07.08
– 17:00 – Pavilion – Ond grindcore
fra Skandinavien's koldeste hjørne.

RUMBLE IN RHODOS (N) søndag
29.06.08 – 19:30 – Pavilion Junior
– Harmdirrende post-hardcore.

RUMSKIB (DK) tirsdag 01.07.08
– 13:30 – Pavilion Junior – Sfærisk
drømmepop.

SANTOGOLD (US) fredag 04.07.08
– 20:30 – Cosmopol – Blanding
af dancehall, punk og de fjerne
80'ere.

SEAHORSE TRANSFORM (DK) torsdag
03.07.08 – 20:00 – Lounge – Dub
med indisk smag.

SEASICK STEVE (US) fredag 04.07.08
– 21:00 – Pavilion – Rustik og
nøgen country-blues.

SHACKLETON (UK) søndag 06.07.08
– 03:00 – Cosmopol – Dubstep-
nyskaber.

**SHANTEL & BUCOVINA CLUB ORKE-
STAR (DE)** søndag 06.07.08 – 00:00
– Astoria – Ophavsmanden til
europæisk Balkan-house.

LA SHICA (E) lørdag 05.07.08 – 18:00
– Cosmopol – Flamenco til det nye
årtusinde.

SIDI GOMA (IND) fredag 04.07.08
– 16:00 – Astoria – Indisk-afrikansk
trommemusik.

SLAGSMÅLSKLUBBEN (S) mandag
30.06.08 – 21:00 – Pavilion Junior
– Festlig og melodisk elektro.

SLAYER (US) søndag 06.07.08 – 17:00
– Orange – Mestrene inden for
speedriffs og dobbeltpedaler.

SLEEP WITH ALL YOUR FRIENDS (DK)
mandag 30.06.08 – 13:30 – Pavi-
lion Junior – Bagstiv post-punk.

SOULCLUB DJ TEAM (DK) søndag
06.07.08 – 01:30 – Lounge – Ver-
den af i går på pladespilleren.

SPLEEN UNITED (DK) lørdag 05.07.08
– 02:00 – Arena – Kølig og sort-
klædt synth-pop.

SPOKFREVO ORQUESTRA (BRA)
lørdag 05.07.08 – 22:00 – Astoria
– Karnevalsmusik fra Recife i det
nordlige Brasilien.

**THE STATE, THE MARKET & THE DJ
(DK)** søndag 06.07.08 – 17:00
– Lounge – Eftertænksomt musik-
kollektiv.

STATIC & NOIZE (DK) søndag
06.07.08 – 21:30 – Orange – Dan-
ske stjerne-dj's varmer op inden
Jay-Z.

**STELLA POLARIS SOUND SYSTEM
(DK)** lørdag 05.07.08 – 22:30 – Lou-
nge – Chill-out i grønne omgivelser.

THE STREETS (UK) lørdag 05.07.08
– 01:00 – Orange – Ærkebritisk
rap om hverdagen i den engelske
byjungle.

STRØM & ANDYOP (DK) lørdag
05.07.08 – 12:30 – Cosmopol – Po-
litisk reflekteret hiphop.

SUNBURNED HAND OF THE MAN (US)
fredag 04.07.08 – 20:00 – Astoria
– Boblende syretrip uden kort eller
kompas.

SUPERSILENT (N) søndag 06.07.08
– 14:30 – Astoria – Improvisatorisk
og gådefuld avantgarde-jazz.

SWOLLEN MEMBERS (CAN) lørdag
05.07.08 – 19:30 – Cosmopol – Ca-
nadas største hiphop-navn.

SÅKERT! (S) torsdag 03.07.08 – 22:30
– Pavilion – Charmerende folk-pop.

TEITUR (FO) torsdag 03.07.08 – 18:30
– Orange – Følsom singer-songwri-
ter fra det høje nord.

TIVOLIS SYMFONIORKESTER (DK)
lørdag 05.07.08 – 12:00 – Arena
– Rejs ind i den klassiske musiks
nyere repertoire.

THE TING TINGS (UK) lørdag 05.07.08
– 12:30 – Odeon – Skarp tygge-
gummi-pop.

TOKYO POLICE CLUB (CAN) lørdag
05.07.08 – 16:00 – Pavilion – Melo-
diøs guitar-pop i højeste gear.

TONE (DK) søndag 06.07.08 – 15:00
– Lounge – Sukkersprøde laptop-
eventyr.

VIEUX FARKA TOURÉ (MALI) fredag
04.07.08 – 18:00 – Odeon – En ny
generation af afrikansk ørkenblues.

TUMI AND THE VOLUME (ZA) lørdag
05.07.08 – 16:00 – Cosmopol – Re-
flekerende afro-hiphop.

VALRAVN (DK) torsdag 03.07.08
– 22:00 – Astoria – Krydsning af
hedensk folkemusik og electronica.

VETO (DK) fredag 04.07.08 – 18:30
– Arena – Elektro-rock med sort
blod i årerne.

VIRA (DK) mandag 30.06.08 – 15:00
– Pavilion Junior – Danmarks sene-
ste metal-smitte.

VON HERTZEN BROTHERS (FIN)
søndag 06.07.08 – 19:00 – Pavilion
– Vodka-hørmende bøllerock.

WHEN SAINTS GO MACHINE (DK)
mandag 30.06.08 – 19:30 – Pavi-
lion Junior – Danse-pop i hastig kurs
opad fra Københavns undergrund.

WHITE PONY DJ TEAM (DK) lørdag
05.07.08 – 01:30 – Lounge – Kø-
benhavnske festleverandører.

WILDBIRDS & PEACEDRUMS (S)
lørdag 05.07.08 – 12:30 – Astoria
– Original blues-folk fra egensin-
digt ægtepar.

YEASAYER (US) lørdag 05.07.08
– 01:00 – Pavilion – Indie-rock i
afrikanske gevandter.

NEIL YOUNG (CAN) lørdag 05.07.08
– 21:30 – Orange – Kompromisløs
ener gennem fire årtiers rockhisto-
rie.

**YOYO OYOY presents KIRSTEN
KETSJER, YOKE & YOHNS and YOYO
OYOY SPECIAL OCCASION ORCHE-
STRA (DK)** fredag 04.07.08 – 12:00
– Astoria – Tretrinsraket fra kø-
benhavnsk kollektiv med speciale i
ultraskæv rock.

Kilde: www.roskilde-festival.dk

Roskilde Festival

– Keep on rockin’

Forfatter: Brian Christensen

Grafisk tilrettelæggelse: Peter Fallesen

Forlagsredaktion: Knud Gram Øllgaard

Tryk: AKA-print A/S

Fotos omslag:

Forside: Alle RockPhoto.

Stort foto: Klaus Bo Christensen.

Øverste bånd (fra venstre): Anders Birch, Ditte Valente, Jens Dige, Anders Birch.

Nederste bånd (fra venstre): Nanna Kreutzmann, Carsten Snebjerg, Jens Dige, Ditte Valente.

Bagside: Alle RockPhoto (undtagen øverst 3. fra v. og nederst 2. fra v.).

Øverste bånd (fra venstre): Nanna Kreutzmann, Klaus Bo Christensen, En fransk fætter, Ditte Valente.

Nederste bånd (fra venstre): Klaus Bo Christensen, Brian Christensen, Klaus Bo Christensen, Nanna Kreutzmann.

© DR 2008

ISBN 978 87 7680 458 9